Strada Azusa
REVIVAL
ARE

Strada Azusa

REVIVALA RE

CÂND FOCUL A CĂZUT

ROBERTS LIARDON

© Copyright 2006 - Roberts Liardon

Toate drepturile rezervate. Această carte este protejată de legile privind drepturile de autor din Statele Unite ale Americii. Această carte nu poate fi copiată sau retipărită în scop comercial sau de profit. Este permisă și încurajată utilizarea unor citate scurte sau copierea ocazională a unor pagini pentru studiu personal sau în grup. Permisiunea va fi acordată la cerere. Cu excepția cazului în care sunt identificate altfel, citatele din Scriptură sunt din Noua Versiune Internațională din Biblie. Vă rugăm să rețineți că stilul de publicare al Destiny Image scrie cu majuscule anumite pronume din Scriptură care se referă la Tatăl, Fiul și Sfântul Duh și poate fi diferit de stilul altor edituri.

Rețineți că numele satan și numele aferente nu sunt scrise cu majuscule. Noi alegem să nu-l recunoaștem, chiar până la punctul de a încălca regulile gramaticale.

Destiny Image® Publishers, Inc.
P.O. Box 310
Shippensburg, PA 17257-0310

"Vorbind despre scopurile lui Dumnezeu pentru această generație și pentru generațiile care vor veni".

Pentru distribuție la nivel mondial, tipărit în Statele

Unite ale Americii ISBN 10: 0-7684-2366-X
ISBN 13: 978-0-7684-2366-2

Această carte și toate celelalte cărți Destiny Image, Revival Press, MercyPlace, Fresh Bread, Destiny Image Fiction și Treasure House sunt disponibile în librăriile și distribuitorii creștini din întreaga lume.

Pentru a găsi cea mai apropiată librărie din SUA, sunați la
1-800-722-6774.

Pentru mai multe informații despre distribuitorii străini, sunați la
717-532-3040.

Sau contactați-ne pe internet:
www.destinyimage.com

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 / 09 08 07 06

CUPRINS

RECUNOAȘTERI.....7

INTRODUCERE.....9

CAPITOLUL I:
Rădăcinile renașterii.....15

Subiecte: Expresii ale focului penticostal de-a lungul timpului până în secolul XX. Biserica primară. Constantin. Monahismul. Mistica. Reforma. Anabaptiștii. Moravii. Metodiștii.

CAPITOLUL DOI:
Trezirea 35

Subiecte: Marea Trezire. Renașterea din Cane Ridge. Irvingiții. Phoebe Palmer. Mișcarea Holiness. John Alexander Dowie. Maria Woodworth Etter. Renașterea Shearer Schoolhouse Revival. Charles Mason. Renașterea galeză.

CAPITOLUL TREI:
Charles Parham - Părintele Cincizecimii 63

Subiecte: Pericolele tinereții. Experiențe spirituale. Ordinarea ca metodist. Căsătoria. Topeka. Revărsarea din ianuarie. Nebunia lui Stone. Focul se extinde. Houston. Seymour. \ion City. Sfârșit trist.

CAPITOLUL IV:

William Seymour - Catalizatorul Cincizecimii 87
Subiecte: Începuturi. Bartleman. Limbi și manifestări. Parham și Seymour. Integrare. Răspândirea focului. Controverse.
CAPITOLUL CINCI:
Predicile lui William Seymour.....109
Extras din ziarul *Credința Apostolică.*
CAPITOLUL ȘASE:
Mărturii de pe strada Azusa.....131
Vieți schimbate de renașterea de pe strada Azusa.
CAPITOLUL ȘAPTE:
Femeile din Azusa.....151
Schițe biografice: Lucy Farrow. Jenny Seymour. Emma Cotton. Florence Crawford. Lucy Leatherman. Anna Hall. Julia Hutchins. Clara Lum.
CAPITOLUL VIII:
Povestea din interior a revărsării de pe strada Azusa 181
Mărturie scrisă de Emma Cotton.
CAPITOLUL NOUĂ:
Opoziții, diviziuni și controverse.....187
Subiecte: Rasă. Trinity. Limbile. Dezacorduri teologice.
CAPITOLUL ZECE:
Dincolo de valul de renaștere 197
Subiecte: Extinderea Renașterii. Aimee Semple McPherson. Ploaia târzie. Evangheliștii care vindecă. Mișcarea carismatică. A treia reformă.
CAPITOLUL 11:

Vorbirea în limbi - darul lui Dumnezeu pentru tine.....219
APENDICE I:
Doctrine și învățături ale Misiunii de credință apostolică.....229
Din ziarul *Credința Apostolică*

RECUNOȘTINȚE

Mulțumiri speciale:

Lui Don Milam pentru că m-a ajutat în cercetarea și redactarea acestui proiect.

Lui Glenn Gohr și tuturor celor de la Flower Pentecostal Heritage Center pentru folosirea fotografiilor din arhiva lor. Pentru mai multe informații despre istoria penticostală, vă sugerez să vizitați site-ul lor la: www.agheritage.org

INTRODUCERE

GÎNTRE toate solicitările care ne presează, în timp ce ne confruntăm cu stresul momentului prezent și trăim în anxietate cu privire la ceea ce va urma, este ușor să devenim deconectați de trecutul nostru. De ce să ne mai batem atât de mult cu ceea ce a fost? Și totuși, așa cum a spus cineva, dacă nu învățăm din trecut, suntem condamnați să repetăm trecutul. Aceasta este latura negativă a motivului pentru care ar trebui să studiem istoria Bisericii. Partea pozitivă este că există multe lucruri în trecut care ne vor inspira, ne vor insufla speranță și vor crea o motivație nouă pentru propria noastră călătorie istorică. Istoria este port al moștenirii noastre și izvorul familiilor noastre.

Istoria ne ajută să ne înțelegem trecutul, astfel încât să putem înțelege mai bine cine suntem. Istoria ne oferă inspirație pentru prezent și speranță pentru viitor. Viețile celor din trecut, împreună cu curajul și descoperirile lor, ne oferă o nouă orientare pentru propriile noastre vieți. Studierea poveștilor persoanelor și situațiilor din trecut ne permite să ne testăm propriul simț moral, să îl perfecționăm în raport cu unele dintre complexitățile reale cu care s-au confruntat indivizii în medii dificile. Oamenii care au făcut față adversității în circumstanțe reale ne oferă inspirație.

Istoria îți redă trecutul. În același mod în care indivizii au nevoie de memorie pentru a-și contura identitatea și pentru a planifica

viitorul, comunitățile au nevoie de istorie pentru a da dimensiune și sens prezentului. Pe de altă parte, fără o înțelegere a trecutului, prezentul nu prea are sens.

Studiul istoriei ne dă o idee despre scopurile lui Dumnezeu în afacerile oamenilor. Ceea ce a făcut El pentru alții, va face și pentru noi. El i-a vizitat pe oameni în trecut cu prezența și puterea Sa, ceea ce ne dă speranța că El va lăsa ca focul Său să cadă și asupra noastră.

Mișcarea penticostală modernă a început în aprilie 1906, într-o clădire mică și nesemnificativă din Los Angeles, pe strada Azusa nr. 312. După cum vom vedea mai târziu în această carte, au existat multe alte evenimente de activitate spirituală care au dus la inaugurarea penticostalismului actual; dar, fără îndoială, Azusa Street a fost momentul de cotitură care a dus la un val de fervoare de renaștere care s-a răspândit din Los Angeles în toate colțurile lumii.

În fața opoziției externe și a ridiculizării, a certurilor interne și a diferențelor teologice, renașterea din Azusa Street a marcat începutul reînnoirii Duhului. Focurile de renaștere de pe strada Azusa aveau să se răspândească în cele din urmă în următorii 100 de ani și în cel de-al treilea val al creștinismului. Începând cu vremea lui Constantin, Biserica Romano-Catolică a devenit primul val. Apoi, când Martin Luther și-a bătut în cuie cele 95 de teze pe ușa de la Wittenburg, reforma protestantă a început și s-a dezvoltat ca al doilea val. Apoi, pe strada Azusa 312, cu un grup improbabil de sfinți înfometați spiritual, începuturile unui tsunami de putere și pasiune spirituală au inundat toate țările lumii. Penticostalismul a devenit al treilea val și continuă să aibă un impact asupra națiunilor din întreaga lume. Un predicator penticostal a rezumat istoria penticostalismului spunând: "Domnul a luat apa baptistă și focul metodist și a făcut aburul penticostal".

Fiecare renaștere ajunge în cele din urmă la un anumit apogeu, moment în care lumea este atrasă în mod brusc și dramatic de acel loc și cursul istoriei este schimbat. Progresia adevărului îi făcea pe oameni să avanseze și, pe măsură ce noul adevăr era dezvăluit, poporul lui Dumnezeu era îndreptat spre noi locuri ale realității spirituale.

Dar nici un mare eveniment istoric nu se naște în vid, izolat de el însuși. Întotdeauna au existat anumite evenimente, oameni și circumstanțe

care pregătesc calea pentru manifestarea finală care atrage atenția întregii lumi. Această carte nu numai că explorează evenimentele epocale din jurul trezirii din strada Azusa, dar examinează și evenimentele care au condus la acel eveniment memorabil.

CINE SUNT PENTICOSTALII?

Experiența, mai degrabă decât doctrina, a fost adesea considerată ca fiind realitatea și inima penticostală. Deși penticostalii sunt conservatori în teologia lor, ei sunt pasionați de experiențele lor spirituale. Accentul pus pe Duhul Sfânt este esențial pentru realitatea penticostală și aproape toate confesiunile penticostale cred că "dovada ini- cială" a botezului cu Duhul Sfânt este manifestarea glosolaliei sau ceea ce se numește în mod obișnuit "vorbirea în limbi". Viața în cadrul bisericilor penticostale este intensificată de manifestările darurilor Duhului, de închinarea dinamică și de fervoarea evanghelistică.

Cultul penticostal se caracterizează prin rugăciune în limbi, profeție, vindecări, bătăi din palme și predică dinamică, toate acestea fiind savurate cu mult zel și fervoare. Acest stil de închinare îi separă pe penticostali de alte confesiuni creștine principale.

Penticostalii cred într-o experiență separată cunoscută sub numele de botezul Duhului Sfânt. Această experiență este evidențiată prin vorbirea în limbi și o experiență reînnoită de putere spirituală în viața lor. Odată cu venirea Duhului, Dumnezeu le-a dat acces și la celelalte daruri ale Duhului: capacitatea de a profeți, vindecare divină, cuvinte de înțelepciune, cuvinte de cunoaștere, discernământ al spiritelor etc.

Dar credințele penticostale sunt mai mult decât experiențe spirituale și forme extatice de închinare. Penticostalii au pus întotdeauna accentul pe evanghelizare și au considerat-o ca fiind sarcina principală

a tuturor creștinilor - nu doar a câtorva membri cheie ai bisericii. Ei au încurajat conducerea laică cu mult înainte ca aceasta să devină la modă în bisericile istorice. Încă de la începuturi, cu Charles Parham și până în zilele de la Azusa, s-a pus un accent înflăcărat pe atingerea lumii cu mesajul Evangheliei. De la

de la început, evanghelia penticostală a inclus mântuirea personală, botezul cu Duhul Sfânt, vindecarea și eliberarea.

Credința lor puternică în supranatural a fost un factor puternic al succesului lor în evanghelizare și se află în contrast puternic cu curentul raționalist al culturii seculare. Primii penticostali și cei de astăzi cred că experiența penticostală le dă puterea de a învinge și de a se bucura de biruință spirituală. Ei au fost și sunt fervenți în credința lor că botezul în Duhul Sfânt este pentru victoria asupra păcatului și puterea asupra tuturor forțelor întunericului. De asemenea, botezul cu Duhul le-a adus o nouă dinamică a puterii care le-a permis să slujească cauza lui Hristos într-un mod nou și eficient.

> *Dar voi veți primi putere, după ce Duhul Sfânt va veni peste voi, și Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului* (Faptele Apostolilor 1:8 KJV).

CREȘTEREA PENTICOSTALISMULUI

Mișcarea penticostală este, de departe, cea mai mare și cea mai importantă mișcare religioasă care a luat naștere în Statele Unite. Începută în 1901 cu doar o mână de elevi într-o școală biblică din Topeka, Kansas, și răspândindu-se spre vest până pe strada Azusa din Los Angeles, numărul penticostalilor a crescut constant în întreaga lume pe parcursul secolului al XX-lea, până când, în 1993, au devenit cea mai mare familie de protestanți din lume.

Penticostalismul s-a transformat aproape imediat într-un efort misionar internațional, care s-a răspândit mai întâi în rândul comunităților etnice din America de Nord și a ajuns rapid în Europa. Până la sfârșitul anului 1906, lucrarea misionară a început în Norvegia; iar în 1907 mișcarea a ajuns în restul Scandinaviei și în Germania, Italia și Olanda. Latino-americanii care au luat parte la trezirea din

Azusa Street au ajutat la răspândirea mișcării în Mexic, iar o mișcare bisericească vitală de limbă spaniolă s-a dezvoltat acolo și în regiunea de sud-vest a Statelor Unite.

Misionarii penticostali au ajuns în Africa de Sud în 1907 și au găsit un cămin în misiunea înființată cu doar câțiva ani mai devreme de către reprezentanți ai Bisericii Creștine Catolice, o biserică americană care punea accentul pe vindecare. Acestora li s-au alăturat în 1914 misionari ai Adunării lui Dumnezeu. Nicholas B.H. Bhengu, un fost luteran care s-a alăturat Adunărilor lui Dumnezeu, a fost primul mare evan- gelist penticostal născut în Africa. Odată cu apariția Bisericii Independente Africane după cel de-al Doilea Război Mondial, penticostalismul a devenit o mișcare de masă în toate zonele sudice ale Africii.

Cu peste 200 de milioane de membri desemnați ca penticostali confesionali, acest grup a depășit bisericile ortodoxe ca fiind a doua cea mai mare familie confesională de creștini, fiind depășită doar de romano-catolici. În plus față de acești "penticostali denominaționali clasici", existau peste 200 de milioane de penticostali "carismatici" în principalele confesiuni și în bisericile carismatice independente, atât catolice, cât și protestante, ceea ce plasează numărul penticostalilor și al carismaticilor la mult peste 420 de milioane de persoane în 1993. Această creștere explozivă a forțat lumea creștină să acorde o atenție din ce în ce mai mare întregii mișcări și să încerce să descopere cauzele profunde ale acestei creșteri. Aproximativ 25% dintre creștinii din lume sunt penticostali sau carismatici - un număr estimat la 450 de milioane (vezi http://ctLibrary.com/ct/ 1998/November16/8td28a.html).

ÎNTOARCEREA ÎNAPOI PENTRU A MERGE MAI DEPARTE

Prea des uităm lecțiile trecutului și, pe măsură ce o facem, ajungem chiar să fim prinși în labirintul unei culturi în derivă, deconectați de la sursa de putere care ne-a făcut ceea ce suntem. Este prea ușor să pierdem contactul cu tot ceea ce ne-a făcut semnificativi

și relevanți. Prin urmare, există momente în care trebuie să ieșim din fluxul înainte al timpului și să reflectăm în urmă, în speranța de a capta ceea ce am pierdut.

Toate expresiile penticostale din secolul XXI își pot urmări începuturile până la focul Duhului Sfânt care a căzut pe strada Azusa. Și în

Pentru a găsi secretele care au generat această renaștere a Duhului, trebuie să ne întoarcem la începuturile Bisericii.

Întorcându-ne și mai mult în Cuvânt, vom afla că ceea ce a avut loc în orașul Ierusalim cu un mic grup de evrei a fost replicat în orașul Los Angeles cu un grup aparent discret de "Holy Rollers".

Capitolul Unu

RĂDĂCINILE RENAȘTERII

În zilele din urmă, Dumnezeu spune: "Voi turna Duhul Meu peste tot poporul. Fiii și fiicele voastre vor profeți, tinerii voștri vor avea viziuni, bătrânii voștri vor avea vise" (Fapte 2:17).

Adevărata mișcare penticostală nu a început în secolul al XX-lea - a început în primul secol, în vechiul oraș Ierusalim, unde găsim fântâna originală de apă a Duhului Sfânt, care ar fi fost chiar... de fapt, să curgă până la marginile pământului.

Ioan Botezătorul, care a inițiat o renaștere a fervoarei spirituale în rândul poporului evreu prin propovăduirea sa înflăcărată de pocăință, a spus audienței sale evreiești că Cel care va veni după el îi va boteza cu Duhul Sfânt. La scurt timp după aceea, la botezul Său în apele reci și curgătoare ale Iordanului, Isus a fost identificat ca fiind Cel care va veni.

În capitolul 14 din Ioan, micul grup de ucenici care Îl urmau pe Isus L-au auzit spunând, spre sfârșitul lucrării Sale, că era oportun ca El să-i părăsească; dar când a făcut-o, nu i-a lăsat singuri. El va trimite Duhul Sfânt care va veni într-un mod care va garanta prezența continuă a lui Isus în lumea oamenilor.

După înviere, Isus și-a adunat ucenicii și le-a dat ultimele instrucțiuni. El nu le-a dat un plan despre cum să construiască Biserica și nici nu le-a oferit sfaturi despre cum să câștige lumea. El le-a spus pur și simplu să se adune împreună și să aștepte

15

promisiune a Tatălui, care va fi o revărsare a Duhului Sfânt asupra fiecăruia dintre ei. Cu toate acestea, ucenicii, care nu erau cunoscuți pentru capacitatea lor de a înțelege ceea ce spunea Isus, L-au întrebat când va restaura Împărăția. Mintea lor era încă concentrată asupra gloriei care fusese pierdută și se întrebau când va fi restaurat "paradisul pierdut".

Nevoit să se lase descurajat de această abatere teologică, El le-a readus atenția asupra poruncilor Sale critice și le-a spus: *"Nu este treaba voastră să cunoașteți vremurile sau datele pe care Tatăl le-a stabilit prin propria Sa autoritate. Dar voi veți primi putere când va veni Duhul Sfânt peste voi; și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și Samaria și până la marginile pământului"* (Fapte 1:7-8). Apoi, înainte ca ei să aibă șansa de a divaga într-un alt gând irelevant, El a fost ridicat și luat de sub ochii lor.

AȘTEPTAREA DUHULUI SFÂNT

După un ultim avertisment din partea îngerilor cu privire la ceea ce trebuiau să facă, ucenicii amețiți s-au întors în oraș, îndreptându-se spre camera de sus. Și acolo au așteptat. Habar nu aveau ce așteptau. Nu știau cine era Duhul Sfânt și nu știau ce se va întâmpla când acel Duh va cădea peste ei. Înghesuiți împreună în camera de sus, au așteptat și s-au rugat; și în timp ce se rugau, se întrebau cum va fi când va veni El.

Și apoi s-a întâmplat. O energie spirituală a pătruns în încăpere, în timp ce vânturile cerești au măturat - ziua Cincizecimii sosise. Toată lumea a simțit brusc cum o putere le invadează ființa interioară și, dintr-o dată, au fost copleșiți de o Prezență care era - ei bine, foarte familiară. Era Isus. Prezența lui Isus le dădea încredere în timp ce umplea golul din inimile lor. Limbi de foc dansau deasupra lor, iar cuvinte ciudate au început să se formeze în spiritul lor. Care erau

aceste cuvinte? Mai întâi a fost un firicel, apoi firicelul a devenit un potop, pe măsură ce, din ce în ce mai tare, fiecare ucenic vorbea într-o limbă cerească.

După ce au băut înghițitură după înghițitură din paharul Duhului Sfânt, au coborât scările și s-au împiedicat pe străzi, îmbătați de putere spirituală și vorbind în limbi.

În timp ce se supuneau la șirul de sunete și cuvinte ciudate care le ieșeau din gură, au observat o mulțime care se aduna. Unii îi ridiculizau, în timp ce alții îi ascultau cu atenție. Ca răspuns, cu curaj și încredere, ei au declarat cu îndrăzneală un mesaj glorios cu privire la Mesia evreul. Ritualurile sacrificiilor de animale luaseră sfârșit și acum iertarea era oferită tuturor celor care se încred în Domnul înviat, Isus. În acea zi, s-a născut Biserica.

FOCUL A CĂZUT, BISERICA S-A NĂSCUT

Sub puterea și conducerea Duhului Sfânt, biserica a crescut în număr, iar sunetele noii biserici se auzeau în tot orașul. Împreună cu aceste sunete noi a venit o nouă putere - puterea de a salva, de a elibera, de a vindeca și de a sluji.

Spre uimirea celor 120 de evrei din adunare, puterea Duhului Sfânt a căzut și asupra neamurilor. Mai întâi, Duhul a căzut peste cei din casa lui Corneliu, apoi s-a răspândit în Antiohia, iar odată cu conversirea și slujirea apostolului Pavel, a avut un impact asupra întregului Imperiu Roman. Focul care a căzut inițial în Ierusalim a continuat să pârjolească pământul cu flacăra Duhului Sfânt.

Întâlnirile lor erau pline de bucurie și entuziasm, în timp ce se ocupau de Domnul și se slujeau unii pe alții, iar pasiunea dragostei lor unul pentru celălalt era invidiată de toată lumea. În plus, semnele și biruințele, miracolele și manifestările supranaturale erau caracteristici dinamice ale acestei tinere biserici începătoare.

Prezența Duhului Sfânt și propovăduirea Cuvântului au dat legitimitate Bisericii primitive. Într-adevăr, aceasta nu a fost o

naștere nelegitimă produsă de inventivitatea și inițiativa omului și nu a fost niciodată nevoie de punerea în aplicare a unor strategii de implantare a bisericilor sau de

cruciade de mare putere în tot orașul. Activitățile lor au fost pur și simplu orchestrate de mișcările Duhului în mijlocul lor.

Biserica primară a continuat să trăiască în puterea acelui Duh, așa cum s-a manifestat în spontaneitatea acțiunilor sale, în vigoarea vieții sale, în dinamica darurilor spirituale și în mărturia colectivă a Domnului viu în lume. Erau total dependenți de Duhul pentru viața lor per- sonală și corporativă.

În acest timp, a existat o mișcare sincronă între direcțiile Duhului și acțiunile turmei mici. Viața lui Dumnezeu care locuia în ei nu a găsit niciun obstacol în timp ce curgea prin ei în lumea din jurul lor. Ea s-a manifestat fizic în autoritatea cuvintelor lor, în puterea acțiunilor lor, în dragostea pe care și-o purtau unii față de alții și în părtășia pe care o aveau cu El. Ei au fost primii penticostali, după cum reiese din experiența lor cu darurile și din puterea închinării lor.

DECLINUL BISERICII PRIMARE

Pe măsură ce Biserica a intrat în secolul al doilea, se pare că a existat o suspendare a dinamicii Duhului Sfânt din cauza alegerii de a avea încredere în puterile omului, în loc să fie răbdătoare și să aștepte pe Duhul Sfânt. Această încetare temporară a darurilor și a miraculosului nu a fost rezultatul opririi unui ceas dispensațional, ci produsul faptului că s-a pierdut contactul cu dimensiunea celuilalt tărâm - tărâmul în care trăiește Dumnezeu, tărâmul Duhului. Primii penticostali au devenit simpli muritori. Din păcate, "Biserica este acolo unde este Duhul Sfânt" a devenit "biserica unde este episcopul". Ordinea omului a înlocuit ordinea Duhului, iar rezultatul a fost o întrerupere a fluxului de putere a Cerului care curge în Biserică.

La mijlocul secolului al doilea, Montanus a apărut ca un nou profet în Frigia și a găsit mulți adepți. Alcibiade și Teodot și

mai târziu Tertulian au fost unii dintre cei mai cunoscuți. Sub Montanus, au apărut și profetese - Priscilla și Maximilla.

Profeția a fost, într-adevăr, cea mai proeminentă caracteristică a acestei noi mișcări. Viziunile extatice, anunțurile despre apropierea celei de-a doua veniri a lui Hristos și stabilirea Ierusalimului ceresc au fost învățături proeminente printre montaniști. Din nefericire, ei au îmbrățișat o formă grea de legalism și mândrie spirituală care i-a făcut incapabili să susțină orice fel de reînnoire spirituală.

Odată cu venirea lui Constantin în secolul al treilea și cu secularizarea succesivă a bisericii, ruptura a fost completată, iar biserica a fost lăsată în derivă într-un ocean de legalism, formalism, papalism și tradiționalism.

PĂRINȚII DEȘERTULUI ȘI ORDINELE MONASTICE

Pe măsură ce biserica a navigat într-un ocean de legalism și ritualism, au apărut ordinele monahale. În căutarea unei spiritualități mai profunde, unii credincioși s-au întors spre interior și și-au dus căutările în deșerturi și în munți - unii renunțând la bogății și trăind printre săraci - pentru a căuta fântânile originare ale spiritualității. "Monahismul creștin a început în deșerturile din Egipt și Siria în secolul al IV-lea d.Hr. Părinții deșertului, așa cum erau numiți, au căutat să experimenteze realitățile Împărăției Cerurilor. În timp ce se retrăgeau din religia organizată, ei au căutat să recupereze căile simple ale creștinismului primitiv. Abba Poemen spunea că Abba Ioan a spus că sfinții sunt ca un grup de copaci, fiecare dintre ei purtând fructe diferite, dar udați din aceeași sursă. Practicile unui sfânt diferă de cele ale altuia, dar același Spirit este cel care lucrează în toți. "[1]

Chiar dacă darurile Duhului Sfânt erau greu de recunoscut, existau încă grupuri de penticostali. Evident, unii "eretici" din vremea lui Augustin credeau în primirea Duhului Sfânt cu dovezi de

vorbire în limbi. El a căutat să-i respingă cu următorul argument: (1) Limbile sunt lipsite de valoare fără dragoste (1 Corinteni 13); (2) Dragostea vine numai prin Duhul Sfânt (Romani 5:5); (3) Ei nu aveau

Duhul Sfânt pentru că nu aparțineau Bisericii Catolice; și (4) Oricum, nimeni nu se mai aștepta la limbi.[2]

Printre principalele ordine monahale care au evoluat în Evul Mediu se numără carthusienii, în secolul al XI-lea, și cistercienii, în secolul al XII-lea; ordinele mendicante, sau frații - dominicanii, franciscanii și carmelitanii - au apărut în secolul al XIII-lea. Aceste ordine monahale au fost formate în opoziție cu declinul spiritualității în biserică. Printre sfinți existau dovezi ale limbilor și alte manifestări ale Duhului, cum ar fi:

- Hilary (mort în 367), episcop de Poitiers, a menționat atât limbile, cât și interpretarea limbilor, descriindu-le ca fiind "agenți de slujire" rânduiți de Dumnezeu.[3]

- Ambrozie (340-98), episcop de Milano, a învățat că toate darurile de la 1 Corinteni 12 făceau parte din experiența creștină normală.[4]

La sfârșitul secolului al IV-lea și începutul secolului al V-lea, creștinătatea a evoluat în mare parte în ceea ce a devenit cunoscută sub numele de Biserica Romano-Catolică. Aparent, vorbirea în limbi a dis- părut practic din majoritatea locurilor în biserica care se retrăgea, dar amintirea ei a rămas într-o oarecare măsură. Ioan Hrisostom (345-407), episcop de Constantinopol, a scris un comentariu la Prima Corinteni 12:

> Tot acest loc este foarte obscur: dar obscuritatea este produsă de ignoranța noastră cu privire la faptele la care se face referire și de încetarea lor, fiind așa cum se întâmplau atunci, dar acum nu mai au loc.... Ei bine: ce s-a întâmplat atunci? Oricine era botezat vorbea îndată în limbi.... Imediat la botez au primit Duhul Sfânt... [Ei] au început să vorbească, unul în limba perșilor, altul în cea a romanilor, altul în cea a

indienilor, sau în altă limbă. Iar acest lucru dezvăluia celor din afară că era vorba de Duhul în cel care vorbea.[5]

În Evul Mediu există dovezi rare de vorbire în limbi străine, probabil din cauza faptului că Biserica Romano-Catolică a fost foarte eficientă în reducerea la tăcere a "ereticilor". Cu toate acestea, există rapoarte despre vorbirea în limbi în rândul următoarelor trei grupuri:

Waldenses, anii 1100,

Europa Albigenses, anii

1100, Europa Franciscanii,

anii 1200, Europa

Se spune că Sfântul Francisc Xavier a predicat în limbi necunoscute lui, iar Sfântul Vincent Ferrer, deși folosea limba sa maternă, era înțeles în altele.[6]

MIRACOLELE ȘI MISTICII

"Misticismul, conform definițiilor sale istorice și psihologice, este intuiția sau experiența directă a lui Dumnezeu; iar un mistic este un fiu care are, într-o măsură mai mare sau mai mică, o astfel de experiență directă - unul a cărui religie și viață sunt centrate nu doar pe o credință sau o practică acceptată, ci pe ceea ce această persoană consideră ca fiind o cunoaștere personală de primă mână" (Evelyn Underhill, *Mystics of the* Church[7]).

În timpul marilor mistici ai bisericii, existau rapoarte credibile despre lucrarea Duhului, evidențiată prin miracole uimitoare, cuvinte profetice și multe semne și minuni. În viețile misticilor, Rusaliile au fost păstrate.

Sfântului Anton de Padova (d. 1231) i s-au dat o serie de titluri impresionante, dintre care unele sunt "Făcătorul de minuni din Padova", "Doctorul evanghelic" și "Ciocanul ereticilor". Este considerat primul te- olog al Ordinului franciscan și a fost inclus în rândul Doctorilor Bisericii din 1946. Renumit ca făcător de miracole, a fost

aclamat și ca predicator. Se spune că Sfântul Antoniu "...poseda într-un grad eminent toate calitățile bune care caracterizează un predicator elocvent: o voce puternică și clară, o înfățișare cuceritoare, o memorie minunată și o învățătură profundă, la care se adăugau din

de sus duhul profeției și un dar extraordinar de a face minuni." Despre numeroasele minuni săvârșite de Sfântul înainte și după moartea sa, o autoritate afirmă că majoritatea minunilor "ne-au parvenit cu o autoritate atât de înaltă încât este imposibil fie să le eliminăm, fie să le explicăm fără a face violență asupra faptelor istoriei "[8.]

Sfânta Ecaterina din Siena (d. 1380) a fost mistuită de o dublă pasiune: o dragoste profundă pentru Dumnezeu și o minunată compasiune pentru cei săraci. Pe măsură ce a urmărit aceste pasiuni, au urmat miracolele.

"*Sfântul Francisc de Xavier* (d. 1552) este unul dintre cei mai productivi și activi misionari ai Bisericii. S-a născut din părinți nobili și era prin natura sa rafinat, aristocratic și ambițios. În timp ce era profesor la Universitatea din Paris, l-a întâlnit pe renumitul Sfântul Ignațiu Loyola. Întâlnirea lor s-a transformat într-o prietenie de o viață, iar Xavier avea să devină unul dintre cei șapte adepți inițiali ai lui Ignatius. Cariera sa misionară a început în 1540, călătorind în Indiile de Est. În decursul unei perioade de zece ani, va călători în interiorul Ceylonului, India, Malaya și Japonia. Este consemnat în istoria catolică faptul că "a făcut multe miracole și a exercitat multe daruri mistice". "[9]

Tereza de Availa (d. 1582) a fost vârful de lance al unei treziri spirituale în Spania și a fost binecuvântată cu o diversitate de daruri - contemplație, miracole și îngrijire pastorală.

Doamna Guyon (d. 1717) a consemnat aceste cuvinte în biografia sa:

> Eram insațiabil pentru rugăciune. Mă trezeam la ora patru dimineața pentru a mă ruga. Am mers foarte departe până la biserică, care era atât de situată, încât trăsura nu putea ajunge

la ea. Era un deal abrupt de coborât și un altul de urcat. Toate acestea nu m-au costat nimic; aveam o dorință atât de mare de a mă întâlni cu Dumnezeul meu, ca unicul meu bine, care, din partea Sa, era gata cu bunăvoință să se dăruiască bietei Sale creaturi și pentru ea să facă chiar și minuni vizibile.

În fiecare zi vedeam noi minuni, care mă uimeau și mă confirmau și mai mult, căci cu o bunătate părintească Te-ai îngrijit chiar și de cele mai mici lucruri.[10]

FOCURILE REFORMEI

Martin Luther

În 1510, Martin Luther a fost trimis la Roma cu afaceri pentru ordinul său, iar acolo a fost șocat de laxismul spiritual care se manifesta în înalte locuri ecleziastice.

La întoarcere, și-a terminat lucrarea pentru doctoratul în teologie și a devenit profesor la Wittenberg. În această perioadă a început intimitatea dintre Luther și John von Staupitz, a cărui influență l-a determinat pe Luther să spună în 1531: "Am primit totul de la Staupitz". Pentru Luther, acești ani au fost perioade de profund chin spiritual și fizic. Obsedat de neliniștile legate de propria mântuire, a căutat alinare în confesiuni frecvente și ascetism extrem. Căutarea liniștii sufletești l-a condus, sub îndrumarea lui Staupitz, la aprofundarea studiului Scripturilor.

În pregătirea prelegerilor sale universitare din 1513, în special despre scrisorile lui Pavel, Luther și-a rezolvat în sfârșit frământările. În Scripturi, Luther a găsit un Dumnezeu iubitor care a acordat oamenilor păcătoși darul gratuit al mântuirii, care trebuie primit prin credință, în fața căruia toate faptele bune erau ca un nimic.

Există o tendință, atunci când ne gândim la Reformă, de a ne gândi doar la calvinism și la ortodoxie - nu la profeție sau la rostirea profetică! Într-un anumit sens, reformatorii au fost profeți care au chemat biserica la adevărul lui Dumnezeu pe scară largă. Când vorbesc despre profeție, mă refer la manifestarea unor cuvinte revelatoare, așa cum descrie Pavel, ca fiind unul dintre cele nouă daruri ale Duhului Sfânt în Prima Corinteni, capitolele 12-14.

Cu toate acestea, Reforma a fost mai mult decât o simplă întoarcere la o nouă revelație a Scripturilor. Martin Luther a predat despre valoarea profeticului în comentariul său la Ioel 2:28. "Căci ce sunt toate celelalte daruri, oricât de numeroase ar fi ele, în comparație cu acest dar, când Duhul lui Dumnezeu Însuși, Dumnezeul cel veșnic, coboară în inimile noastre, da, în trupurile noastre, și locuiește în noi, ne guvernează, ne călăuzește și ne conduce? Așadar, în ceea ce privește această declarație a profetului, profeția, viziunile și visele sunt, cu adevărat, un singur dar prețios."

Deși Luther nu a fost un penticostal în sensul tradițional al cuvântului, a fost un om care s-a luptat cu diavolul și s-a rugat pentru cei bolnavi. Odată, l-a găsit pe prietenul său de suflet, Melanchthon, bolnav de moarte. "În timp ce Luther îl privea pe Melanchthon, lipsit de vedere, de auz și inconștient, a exclamat: "Doamne ferește! Cum a desfigurat diavolul acest instrument?". Apoi a rostit o rugăciune minunată, într-o încredere simplă, copilărească. L-a luat pe Melanchthon de mână și i-a spus: "Fii

vesel, Filip, tu nu vei muri. Nu da loc duhului de întristare și nu te face ucigașul tău, ci încrede-te în Domnul, care poate să ucidă și să învie"". El a început să învie și, după aceea, a spus că ar fi fost un om mort dacă nu ar fi fost rechemat din moartea însăși prin venirea lui [Luther11.]

"Când Myconius, superintendentul de la Gotha, era în ultimul stadiu de tuberculoză, Dr. Luther i-a scris: "Fie ca Dumnezeu să nu mă lase să aud atât de

atâta timp cât voi trăi că ești mort, dar te fac să îmi supraviețuiești. Mă rog din toată inima și vreau să mi se acorde. Amin." Myconius a început imediat să-și recapete puterile.[12]

Una dintre marile contribuții ale Reformei a fost transpunerea Scripturilor în limba poporului. Odată cu inventarea presei Guttenburg și a acestor noi traduceri, Scripturile au fost puse la dispoziția oamenilor "de rând"; și, pe măsură ce Scripturile erau cunoscute, Duhul Sfânt le aducea noi revelații.

CĂMĂȘILE

În urma Reformei, a apărut o poveste uimitoare a "profeților francezi". Aceștia sunt cunoscuți și sub numele de "micii profeți din Cevennes", numiți astfel după vârsta fragedă a celor care au profețit și după munții Cevennes, unde s-au ascuns de persecuții.

Din 1598 și până în prezent a existat o încercare timidă de libertate religioasă pentru protestanți în Franța, prin Edictul de la Nantes. Cu toate acestea, în 1685, Ludovic al XIV-lea a revocat tratatul și persecuția a revenit. La fel ca și mișcarea montanistă, ei au experimentat convulsii puternice și mișcări ecstatale în timp ce Cuvântul Domnului era proclamat. În mare măsură, aceasta a fost problema litigioasă cu biserica și guvernul francez. Mii de oameni au fost martirizați; mulți au fugit în Anglia; alții s-au înrădăcinat în munți. Cei care au încercat să se apere în anii 1701-1710 au fost numiți "Camisards". Miracolele, vindecările, limbile și profețiile curgeau în întâlnirile lor; iar ungerea părea să fie foarte contagioasă.

Un țăran pe nume Halmede avea un fiu de 12 ani care primise această binecuvântare. Cu toate acestea, nu a fost o binecuvântare pentru tatăl care știa că multe gospodării au fost masacrate pentru că au dezvăluit astfel de vești. Între timp, preotul parohiei locale

l-a sfătuit că un post forțat cu bătăi suplimentare îl va opri pe fiul său să profețească. Dar nu a fost de nici un folos, iar Halmede s-a întors în scurt timp cu aceeași plângere. Ultima speranță oferită a fost folosirea unei piei de șarpe ca talisman, sau amuletă,

care urma să fie pus deasupra capului băiatului atunci când acesta începea să tremure și să profețească. Cu toate acestea, atunci când a fost folosit acest remediu, copilul a fost zguduit cu un tremur violent; și cu o voce puternică, el a strigat dis- plăcerea Domnului pentru fapta păcătoasă pe care o comitea tatăl. Apoi, ca un fulger, Halmede a fost lovit și a început să plângă lacrimi de pocăință. În câteva zile, el a devenit asemenea fiului său - un profet cutremurat de Duhul de revelație și cunoaștere.

Astfel, descoperim că ascensiunea darului profeției nu se limitează la aceste ultime decenii. Noi nu facem decât să urmăm calea altor pionieri - unii dintre ei copii. Ați fost martori ai unor copii profeți în mijlocul vostru?

Manifestările comune ale "profeților francezi" erau: căderea la pământ, gemetele din piept, spasmele, viziunile, profeția în franceză perfectă, când patoisul era singura lor limbă vorbită, și o mulțime de alte daruri ale Duhului și minuni. Un bărbat pe nume Jean Cavalier a mărturisit că prezența lui Dumnezeu venea adesea asupra lui și că avea parte de "sacadări" și uneori cădea la pământ. Acest lucru a durat nouă luni, până la un moment de rugăciune de duminică dimineața în casa lui, când Dumnezeu i-a dezlegat limba și a profețit după o perioadă prelungită de zguduiri. Copii de numai paisprezece luni au profețit cuvântul Domnului într-o franceză pariziană impecabilă. Ei vorbeau adesea despre cântecul îngeresc care se auzea în întâlnirile [lor13.]

ANABAPTIȘTII

Spre deosebire de mulți dintre reformatori, anabaptiștii au pus accentul pe:

1. Restaurarea modelelor apostolice de închinare și stil de viață,

2. Importanța unei experiențe de conversie,

3. Botezul doar pentru credincioși,

4. Botezul prin imersiune,

5. Separarea totală a bisericii și a statului,

6. Puterea de a învinge păcatul după convertire, și

7. Nevoia de a trăi o viață sfântă.

Un important lider anabaptist pe nume Menno Simons, ai cărui urmași au devenit cunoscuți sub numele de menoniți, a scris despre vorbirea în limbi ca și cum ar fi fost o dovadă așteptată a primirii Duhului Sfânt.

Mulți dintre primii anabaptiști se închinau într-un mod destul de demonstrativ; în cuvintele unui text de istorie seculară, unii participau la "practici evanghelice foarte entuziaste, entuziaste... ceea ce americanii numesc 'holy rolling'" ..... Congregația striga și dansa uneori, și cânta întotdeauna imnuri cu mare fervoare "[14].

Anabaptiștii, cunoscuți ca aripa radicală a Reformei, nu erau mulțumiți de accentul pus pe sola scriptura (numai Scriptura) de Luther și Calvin. Ei susțineau că vocea interioară a Duhului Sfânt are prioritate față de cuvântul extern al Scripturii. În literatura anabaptistă sunt consemnate multe relatări despre adunări extrem de încărcate, care includeau vorbirea limbii.

MORAVII

În 1722, un mic grup de țărani și meșteșugari boemi au trecut granița germană și au intrat în Cehoslovacia în căutarea unui refugiu și a libertății religioase. Au ajuns la moșia contelui \inzendorf și acolo va avea loc o renaștere spirituală care va avea în cele din urmă un impact asupra lumii. "Din comunitatea de coloniști a apărut în 1727 Biserica Moravă reînnoită, o fuziune a tulpinii mai vechi a Unității cu spiritul dinamic de renaștere al pietismului. "[15] \inzendorf, care avea să devină în cele din urmă liderul principal, le-a permis să se stabilească pe una dintre proprietățile sale. Avea 27 de ani, aproximativ vârsta medie a grupului.

La nu multe luni după ce și-au înființat comunitatea, frații moravi au devenit conștienți de o apropiere specială a prezenței lui

Dumnezeu.

Miercuri, 13 august, biserica, nemulțumită de ea însăși, s-a adunat pentru o slujbă de împărtășanie special numită. "Ei au avut

renunțau să se mai judece unii pe alții pentru că se convinseseră, fiecare, de lipsa sa de valoare în fața lui Dumnezeu și fiecare se simțea, la această comuniune, în vederea Mântuitorului. Au părăsit acea comuniune la prânz, abia știind dacă aparțineau pământului sau plecaseră deja în Rai. A fost o zi de revărsare a Duhului Sfânt. 'Am văzut mâna lui Dumnezeu și am fost cu toții botezați cu Duhul Său cel Sfânt. Duhul Sfânt s-a pogorât peste noi și în acele zile și mari semne și minuni au avut loc în mijlocul nostru'"[16].

Contele Zinzendorf al Moravilor

"\inzendorf a fost crescut sub influențe pietiste, iar dintre refugiații moravi și alți adepți a creat o nouă societate marcată de credința în mântuirea prin credință, de convertirea personală ca "naștere din nou" și de un devotament personal intens față de Iisus Hristos, care uneori a luat forme foarte sentimentale și bizare."

Ca urmare a acestei treziri spirituale, moravienii s-au angajat să se roage pentru răspândirea Evangheliei în întreaga lume. Ei se întâlneau în perechi pentru a se ruga din oră în oră, în jurul ceasului, o "Intercesiune orară" care a continuat timp de peste o sută de ani. Aceasta a dus la lansarea uneia dintre cele mai importante

misiuni misionare la nivel mondial

eforturile depuse vreodată. Primii lor misionari au mers în Indiile de Vest pentru a sluji sclavilor, fiind dispuși să devină ei înșiși sclavi, dacă era necesar, pentru a ajunge la cei aflați într-o robie sumbră. De asemenea, moravii au fost cei care l-au influențat atât de mult pe John Wesley și au dus la experiența de la Aldersgate, care i-a schimbat viața "cu inima ciudat de încălzită", din care a explodat mișcarea metodistă. Renașterea wesleyană avea să devină precursorul spiritual al mișcărilor moderne penticostale și carismatice.

JOHN WESLEY ȘI METODIȘTII

John Wesley

John Wesley, în jurnalul său din 15 august 1750, a scris: "Am fost pe deplin convins de ceea ce bănuiam de mult timp, 1. Că Montaniștii, în secolele al doilea și al treilea, erau creștini adevărați, scripturali; și, 2. că marele motiv pentru care darurile miraculoase au fost atât de repede retrase, nu a fost doar faptul că credința și sfințenia erau aproape pierdute; dar că oamenii uscați, formali, ortodocși au început chiar atunci să ridiculizeze orice daruri pe care nu le aveau ei înșiși, și să le denumească pe toate ca fiind fie nebunie, fie impostură."

Wesley credea în mod clar că darurile Duhului Sfânt erau

importante pentru Biserică în orice epocă. El le-a definit. Le-a descris. Le-a experimentat. Le-a apărat.

Deși Wesley nu a pus niciodată accentul pe anumite daruri, cum ar fi profeția predictivă sau limbile și interpretarea lor, el a regretat pierderea lor pentru creștini în general. În predica sa, "Calea cea mai excelentă", el scrie,

> Cauza acestui [declin [al darurilor spirituale după Constantin] nu a fost (așa cum s-a presupus în mod vulgar) "pentru că nu mai existau ocazii pentru ele", pentru că toată lumea devenise creștină. Aceasta este o greșeală mizerabilă; nici a douăzecea parte din ea nu era atunci nominal creștină. Adevărata cauză a fost că "dragostea multora", aproape a tuturor creștinilor, așa numiții, "s-a răcit". Creștinii nu aveau mai mult din Duhul lui Hristos decât ceilalți păgâni. Fiul Omului, când a venit să examineze Biserica Sa, cu greu a putut "găsi credință pe pământ". Aceasta era adevărata cauză pentru care darurile extraordinare ale Duhului Sfânt nu se mai găseau în Biserica creștină; pentru că creștinii se transformaseră din nou în păgâni și nu mai aveau decât o formă moartă.[17]

Wesley însuși credea că darurile Duhului au dispărut practic, dar că o Biserică pe deplin restaurată le va avea din nou.[18] Când un anume Dr. Middleton a scris că darul limbilor a fost absent din istoria ulterioară a bisericii, Wesley a răspuns că (1) multe scrieri antice nu mai există, (2) mulți creștini nu au scris nicio carte, (3) Părinții ante-Niceni nu spun că limbile au încetat odată cu apostolii și (4) doar pentru că darul limbilor nu a fost înregistrat în mod specific nu înseamnă că nu a fost practicat. El a spus: "Este posibil ca mulți să fi vorbit în limbi noi, despre care acest lucru nu este consemnat; cel puțin, înregistrările s-au pierdut în decursul atâtor ani "[19].

Ar trebui să observăm, de asemenea, accentul puternic pus pe pocăință și pe demonstrațiile fizice în cadrul revigorărilor

metodiste. Un histo- rian ostil a scris: "Tulburările emoționale extreme, extazurile și crizele corporale de diferite feluri au fost frecvente în Renașterea Wesleyană din secolul al XVIII-lea în Anglia", cu oameni care participau la întâlnirile lui Wesley

prezentând "reacții motorii violente... convulsii și tremurături" și țipând. (A se vedea http://ourworld.compuserve.com/homepages/pentecostal/ new-ch11.htm.)

Deși nu există nici o dovadă că Wesley însuși ar fi vorbit vreodată în limbi, există dovezi că el credea că acest dar al Duhului Sfânt era un dar legitim pentru Biserica din orice epocă. Ofer doar două citate din scrisoarea sa către Middleton.

Ca răspuns la Middleton, Wesley îi scrie: "De la Reformă încoace, spuneți: "Acest dar nu a fost auzit nici măcar o dată, sau pretins, de către romanii înșiși. Dar a fost el pretins (pe bună dreptate sau nu) de nimeni altcineva, deși nu de către romaniști? Nu s-a auzit de el "nici măcar o dată" de atunci? Domnule, memoria dumneavoastră vă dă din nou greș: Fără îndoială că a fost pretins, și asta la o distanță nu prea mare nici de la vremea noastră, nici din țara noastră. S-a auzit de mai multe ori de ea, nu mai departe de văile din Dauphiny. Și nici nu au trecut încă cincizeci de ani de când locuitorii protestanți din acele văi au pretins atât de zgomotos această putere miraculoasă și alte puteri miraculoase, încât au tulburat mult Parisul însuși. Și cum a infirmat regele Franței această pretenție și cum a împiedicat ca ea să mai fie auzită? Nu prin stiloul savanților săi, ci prin (un mod cu adevărat păgân) săbiile și baionetele dragonilor săi."

În ceea ce privește relevanța vorbirii în limbi, Wesley îi răspunde încă o dată lui Middleton: "'Toate acestea [darurile spirituale] lucrează prin unul și același Duh, împărțind fiecăruia în parte, după cum vrea;' și ca la fiecare om, la fel și la fiecare Biserică, fiecare corp colectiv de oameni... văzând că Cel care lucrează după cum vrea, poate, cu permisiunea ta [a lui Middleton], să dea darul limbilor, acolo unde nu dă altul; și poate vedea motive abundente pentru a face acest lucru, fie că tu și eu le vedem sau nu. Căci se întâmplă că nu am cunoscut întotdeauna gândul Domnului; nefiind din numărul consilierilor Săi" (Opere, 10:56).[20]

Istoricul penticostal Vinson Synan sugerează că John Wesley și biserica metodistă emergentă a fost una dintre cele mai puternice influențe asupra viitoarei mișcări penticostale. "Poate că cel mai important precursor imediat al penticostalismului a fost mișcarea Holiness

care a ieșit din inima metodismului la sfârșitul secolului al XIX-lea. De la John Wesley, penticostalii au moștenit ideea unei experiențe de criză ulterioară, numită în mod diferit "sfințire deplină", "iubire perfectă", "perfecțiune creștină" sau "puritate a inimii". John Wesley a fost cel care a postulat o astfel de posibilitate în influentul său tratat, A Plain Account of Christian Perfection (1766). De la Wesley, Mișcarea de Sfințenie a dezvoltat teologia unei "a doua binecuvântări". Cu toate acestea, colegul lui Wesley, John Fletcher, a fost cel care a numit pentru prima dată această a doua binecuvântare 'botezul în Duhul Sfânt', o experiență care aducea putere spirituală celui care o primea, precum și curățire interioară "[21.]

Marea Trezire și mișcarea de sfințenie care va decurge din mișcarea metodistă vor fi leagănul mișcării penticostale în curs de apariție în America.

NOTE DE SUBSOL

1. http://www.cin.org/dsrtft20.html.
2. Augustin, *Despre botez*, Împotriva donatiștilor, 3.16.21, NPNF 1st ser., IV, 442.
3. Hilary, *Despre Trinitate*, 8.33, NPNF 2nd ser., IX, 147.
4. Ambrozie, *Despre Sfântul Duh*, 2.8, NPNF 2nd ser., X, 134.
5. Ioan Hrisostom, *Omilii despre Prima Corinteni*, 29, NPNF, ser. 1, XII, 168.
6. Enciclopedia Catolică, http://www.newadvent.org/cathen/14776c.htm.
7. http://www.christianmystics.com/
8. Enciclopedia Catolică, http://www.newadvent.org/cathen/01556a.htm.
9. http://www.tanbooks.com/doct/mysteries_marvels.htm.
10. Autobiografia doamnei Guyon, http://www.believerscafe.com/autobiographyguyon.htm
11. http://www.biblebelievers.net/Charismatic/kjcheal8.htm
12. http://www.biblebelievers.net/Charismatic/kjcheal8.htm

13. http://www.godspeak.org/ps_lessons/ps6_week2.html

14. Crane Brinton et al., *A History of Civilization* 3rd ed. (Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall, 1967), 480.

15. Donald Durnbaugh, *The Believers' Church* (New York: MacMillian Company, 1968), 63.

16. http://www.ucmpage.org/articles/rtuttle1.html

17. Howard, Snyder, *The Radical Wesley* (Downers Grove, IL: Intervarsity Press, 1980), 96.

18. John *Wesley*, "A Letter to the Reverend Dr. Conyers Middleton", The *Works of John Wesley*, ed. a 3-a. (Rpt. Grand Rapids: Baker Book House, 1978), X, 54-55.

19. http://www.ucmpage.org/articles/rtuttle1.html

20. http://www.oru.edu/university/library/holyspirit/pentorg1.html

21. Williston Walker, *A History of the Christian Church* (New York: Scribner, 1918), 608.

Capitolul Doi

AWAKENING

MAREA TREZIRE

Rădăcinile "Marii Treziri", cea mai amplă și mai transformatoare mișcare a secolului al XVIII-lea, se întind atât în mișcarea wesleyană din Anglia și renașterile pietiste din Europa. Formalismul și letargia spirituală au fost întotdeauna germeni pentru renaștere, iar Marea Trezire a fost o reacție la faptul că biserica a alunecat într-o stare de formalism mort și a cunoscut o pierdere de vitalitate spirituală. Primele semne ale erupției iminente a focului trezirii pot fi urmărite până la congregațiile reformate olandeze din valea Raritan din New Jersey. Un tânăr pastor, Theodore Relinghuysen, care făcuse cunoștință cu accentul și experiențele puritane în timp ce studia în Olanda, și-a provocat biserica să urmărească o experiență mai personală și mai intimă cu Dumnezeu. Un mic foc de renaștere izbucnea, iar mulți erau atrași de lumină și căldură. Deși existau persoane care se opuneau intensității emoționale a trezirii, era prea târziu. Focul cădea.

Principalii lideri ai Trezirii au fost William Tennet, un pastor presbiterian afectat de renașterea din New Jersey, George Whitefield, a cărui predică dinamică a stârnit un foc peste tot unde a predicat, și Jonathan Edwards, cel mai notabil dintre cei trei.

Predica vibrantă a lui Whitefield în timpul turneelor sale în America a creat un

mediu în care să se răspândească focul renașterii. Tennet, și mai ales Edwards, au alimentat apoi flacăra într-un incendiu care avea să dureze o jumătate de secol.

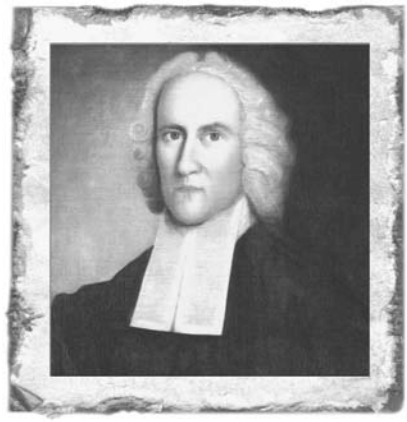

Jonathan Edwards

"Marea Trezire a ajuns în Noua Anglie când o trezire remarcabilă a cuprins orașul Northhampton, Massachusetts, în 1734-1735. Aceasta a atras o mare atenție, mai ales când liderul ei, Jonathan Edwards, pastor congregațional, a descris-o într-un clasic al trezirii, *A Faithful Narrative of the Surprising Work of God in the Conversion of Many Hundred Souls...* "[1]

Edwards a predicat cu o prezentare energică a Evangheliei și o credință hotărâtă care își găsea sursa în propriile întâlniri spirituale cu Dumnezeu, lăsând un semn de neșters în sufletul său și influențând fiecare cuvânt pe care îl rostea.

> Odată, în 1737, în timp ce mergeam în pădure pentru sănătate, după ce am coborât de pe cal într-un loc retras, așa cum obișnuiesc să fac de obicei, pentru a mă plimba în vederea contemplației divine și a rugăciunii, am avut o priveliște extraordinară pentru mine, despre gloria Fiului lui

Dumnezeu, ca mijlocitor între Dumnezeu și om, și despre harul și dragostea Sa minunată, mare, deplină, pură și dulce, și

condescendență blândă și cuviincioasă. Acest har, care părea atât de calm și de dulce, părea de asemenea măreț mai presus de ceruri.[2]

Predica lui Edwards, impunătoare și extemporală, a stârnit interesul publicului oriunde a călătorit. Mesajele sale erau atât de vii și convingătoare, încât oamenii cădeau adesea la pământ sau scoteau zgomote neobișnuite. Se plângea, se râdea și oamenii se comportau ca și cum ar fi fost beți. Duhul a căzut cu o putere atât de mare încât a pregătit terenul pentru răspândirea trezirii la Cane Ridge, în Kentucky.

A DOUA MARE TREZIRE - RENAȘTEREA CANE RIDGE ȘI CHARLES FINNEY

"Barton Stone, la invitația lui Daniel Boone, a predicat și a slujit la Cane Ridge Meeting House din comitatul Bourbon. Stone a fost atât de copleșit de renașterea de la Red River încât s-a întors acasă și, în mai 1801, a convocat o întâlnire similară în Cane Ridge, "la care a participat cu binecuvântare". Apoi a fost convocată o a doua adunare, o adunare de tabără de șase zile în august; spre uimirea totală a tuturor, peste 20.000 de oameni au sosit la adunarea de tabără de șase zile!"[3] Printre miile de oameni convertiți s-a aflat și scepticul James B. Finley, care mai târziu a devenit călăreț metodist de circuit. Iată descrierea sa în propriile sale cuvinte memorabile:

"Zgomotul era ca cel de la Niagara. Marea imensă de ființe umane părea agitată ca de o furtună. Am numărat șapte preoți, toți predicând pe butuci, alții în căruțe și unul în picioare pe un copac care, în cădere, se lovise de un alter Unii dintre oameni cântau, alții se rugau, unii
strigând după milă cu cele mai jalnice accente, în timp ce

alții strigau foarte tare. În timp ce asistam la aceste scene, m-a cuprins o senzație deosebit de ciudată, așa cum nu mai simțisem niciodată. Inima îmi bătea tumultuos, genunchii îmi tremurau, buzele îmi tremurau și simțeam că trebuie să cad în

la sol. O putere supranaturală părea să invadeze întreaga masă de minte acolo adunată. M-am urcat pe un buștean de unde puteam vedea mai bine marea de oameni. Scena care mi se prezentase în minte era de nedescris. La un moment dat, am văzut cel puțin cinci sute de oameni măturați într-o clipă, ca și cum o baterie de o mie de tunuri ar fi fost deschisă asupra lor, după care au urmat imediat țipete și strigăte care au sfâșiat chiar cerul." (Vezi http://www.spiritjournals.org/ revivalfire/revivals/caneridgerevival.htm)

Casă de școală, Cane Ridge Revival

Într-un interviu acordat la emisiunea de televiziune "700 Club", Dr. Elmer Towns de la Liberty College a oferit propria sa imagine de ansamblu a renașterii. "Cane Ridge era în Kentucky în 1800. A început la un serviciu de împărtășanie și a început cu un prezbiterian care servea comuniunea. A fost un fel de serviciu de împărtășanie în comunitate și o femeie a avut o manifestare a Duhului Sfânt.

"Aceste servicii extraordinare au explodat la întâlnirea din tabăra Cane Ridge. Predicile înflăcărate au început la răsăritul soarelui și nu s-au oprit până târziu în noapte. Mulți oameni au căzut cu fața la pământ când greutatea păcatelor lor i-a izbit de frig. Alții au cântat și au

dansat când au simțit prezența lui Dumnezeu în mijlocul lor. Mii de oameni s-au adunat la Cane Ridge pentru a experimenta o atingere din partea lui Dumnezeu." (Vezi http://www.700club.com/700club/scottross/commentary/for_caneridge.asp)

Barton Stowe, personajul cheie al renașterii, a descris ceea ce a văzut cu aceste cuvinte:

> Scena pentru mine era nouă și trecătoare și ciudată...Mulți, foarte mulți au căzut la pământ, ca niște oameni uciși în luptă, și au continuat ore întregi într-o stare aparent fără suflare și nemișcați - uneori, pentru câteva clipe, revenind și arătând semne de viață printr-un geamăt adânc sau un țipăt pătrunzător, sau printr-o rugăciune de îndurare rostită cu cea mai mare fervoare...deși doar o minoritate a căzut, unele părți ale terenului erau împrăștiate ca un câmp de luptă.[4]

A DOUA MARE TREZIRE ÎNCEPUSE.

La douăzeci de ani după Cane Ridge, o altă figură nouă a intrat în scenă, extinzând această renaștere a pasiunii spirituale. A fost Charles G. Finney, un tânăr avocat care a fost convins de Duhul Sfânt și, la fel ca Martin Luther, viața lui a fost influențată în timp ce citea cartea Romani.

> Fără să mă aștept la așa ceva, fără să mă gândesc vreodată că ar exista așa ceva pentru mine, fără să-mi amintesc că aș fi auzit vreodată acest lucru menționat de vreo persoană din lume, Duhul Sfânt a coborât asupra mea într-un asemenea mod încât părea că mă străbate trup și suflet. Puteam să simt impresia, ca un val de electricitate, trecând prin mine și prin mine. Într-adevăr, părea să vină în valuri de iubire lichidă; căci nu puteam să o exprim în alt mod. Părea ca însăși respirația lui Dumnezeu. Îmi amintesc clar că părea să mă vânture, ca niște aripi imense. Niciun cuvânt nu poate exprima dragostea minunată care s-a revărsat în inima mea.

Am plâns cu voce tare de bucurie și de iubire; și nu știu dacă nu cumva ar trebui să spun că am țipat la propriu în hohotele de nestăvilit ale

inima. Aceste valuri au trecut peste mine, unul după altul, până când am strigat: "Voi muri dacă aceste valuri vor continua să treacă peste mine". Am spus: "Doamne, nu mai pot suporta mai mult!" Și totuși nu mă temeam de moarte. [5]

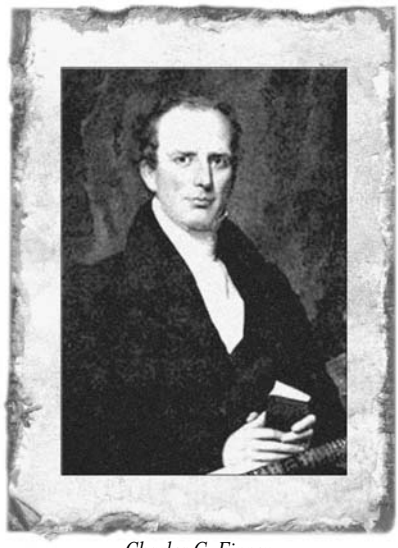

Charles G. Finney

Definiția lui Charles Finney a sfințirii nu era asociată cu perfecțiunea fără păcat, ci se manifesta prin încredere și consacrare perfectă, care se traducea în acțiune socială. În teologia lui Finney, revizionismul, sfințenia și reforma fuzionau pentru a forma o singură entitate.[6]

EDWARD IRVING ȘI BISERICA APOSTOLICĂ

În aceeași epocă a apărut Edward Irving (1792-1834), ministru prezbiterian scoțian și fondator al Bisericii Catolice Apostolice. Irving a fost un predicator carismatic care s-a născut în Annan (Dumfries și Galloway) și a fost educat la Universitatea din Edinburgh. A devenit învățător, iar în 1819 a fost numit asistent al

teologului Thomas Chalmers (1780-1847), care a fost mai târziu un

lider al Dezbinării în Biserica Scoției. Irving s-a mutat la Londra în 1822, devenind ministru al Bisericii Caledoniene din Covent Garden. Fiind convins că a doua venire a lui Iisus Hristos era iminentă, a predicat și a scris pe această temă. În decurs de nouă luni, congregația a crescut de la 50 la peste 1.000 de persoane. Ulterior, a fost introdus un sistem de bilete, deoarece clădirea a fost proiectată pentru a găzdui doar 500 de persoane. Oameni din toate mediile sociale s-au adunat pentru a-l auzi denunțând relele din vremea sa. Mai târziu, în 1824, el și congregația sa s-au mutat într-o nouă biserică în Regent Square, care era pe atunci cea mai mare din Londra, unde se țineau întâlniri de rugăciune pentru ca Dumnezeu să-și reverse Duhul Său. Curând, vorbirea în limbi și interpretările erau un eveniment obișnuit.

Casă de școală, Cane Ridge Revival

"Din nefericire, la fel ca și muntenii, irvingiștii aveau și ei partea lor de idiosincrazii carismatice. Până în 1835, ei stabiliseră 12 apostoli, iar până în 1836, organizaseră întreaga creștinătate în "12 triburi", cu câte un apostol pentru fiecare apostolat, în anticiparea

iminentei reveniri a Domnului. "[7]

"A fost acuzat de erezie de către Prezbiteriul din Londra atunci când și-a dezvoltat opiniile despre Hristos ca păcătos și a fost expulzat de la postul său și de la Biserica Scoției în 1833. Mulți dintre membrii congregației sale au rămas loiali pastorului lor și acest lucru a dus la formarea Bisericii Catolice Apostolice sau Irvingite, deși moartea lui Irving i-a limitat influența asupra dezvoltării noii biserici. Astăzi, Biserica Apostolică revendică aproximativ 8 milioane de membri în întreaga lume (1994). "[8]

PHOEBE PALMER (D. 1874)

Phoebe Palmer

Phoebe Palmer s-a născut în 1807 și este considerată a fi "Mama mișcării de sfințenie". Această mișcare a început în 1835 cu Întâlnirile ei de marți pentru promovarea sfințeniei, care au continuat timp de 39 de ani în New York, unde a locuit împreună cu soțul ei medic. Succesul reuniunilor informale ale lui Phoebe Palmer a încurajat și alte femei să desfășoare același tip de slujire și au apărut zeci de astfel de întâlniri în toată America de Nord. Deși Palmer a

fost

inspirând deja multe femei din întreaga țară cu 13 ani înainte de începerea Mișcării pentru drepturile femeii, biserica, din păcate, nu a înțeles natura profetică a acțiunilor sale de încurajare și împuternicire a femeilor pentru slujire.

"Ea ar fi putut să onoreze un tron, sau să ocupe funcția de episcop, sau să organizeze și să conducă o nouă sectă.... Oricine promovează sfințenia în toată această țară, trebuie să construiască pe temeliile adânc așezate ale acestei femei sfinte", a scris un important pastor la moartea în 1874 a lui Phoebe Palmer (vezi http://www.messiah.edu/whwc/articles/articles26.htm). Un secol mai târziu, M.E. Dieter a susținut în istoria sa *The Holiness Revival of the Nineteenth Century* (*Renașterea* sfințeniei *din secolul al XIX-lea)* că "discursul liniștit și activitatea nelimitată" a doamnei Palmer "au devenit impulsul major în declanșarea unei mișcări [de sfințenie] la nivel mondial "[9].

A devenit interesată de doctrina wesleyană a perfecțiunii creștine și, mărturisind împreună cu soțul ei experiența "sfințirii depline", a ținut întâlniri săptămânale la ea acasă pentru promovarea acestei doctrine timp de aproape 50 de ani. Au călătorit mult în această țară și în Europa pentru a-și susține opiniile. A fost, de asemenea, editor al unei reviste lunare intitulate "The Guide to Holiness" și a fost autoarea a: *The Way of Holiness* (New York, 1845); *Entire Devotion* (1845); *Faith and its Effects (*1846); *Incidental Illustrations of the Economy of Salvation* (1852); *Promises of the Father* (1856); *Four Years in the Old World* (1865); *Pioneer Experiences* (1867); și *Sweet Mary; or A Bride made ready for her Lord* (Anglia, 1862).

John Fletcher, locotenentul lui Wesley, a fost primul teolog care a echivalat experiența sfințirii depline cu botezul Duhului Sfânt dat la Cincizecime. William Arthur, în cartea sa, *The Tongue of Fire (Limba de foc)*, a echivalat, de asemenea,

sfințirea cu experimentarea Duhului Sfânt. Phoebe Palmer a fost influențată de gândurile lui Fletcher, iar în vorbirea și scrierea ei a început să apară un limbaj în stil penticostal. În timpul unei călătorii de patru ani pentru a promova renașterea în Anglia, doamna Palmer și soțul ei au elaborat o ordine de slujire bazată pe Rusalii, care mai târziu a fost

> a devenit modelul lor standard. Ei începeau prin a dirija un imn despre Cincizecime, apoi îl puneau pe Dr. Palmer să citească și să comenteze Faptele Apostolilor 2. Apoi, doamna Palmer îi îndemna pe cei prezenți să fie botezați cu "un botez interior de foc curat". Cei care doreau să primească binecuvântarea ar fi venit apoi în față pentru un serviciu de rugăciune în jurul altarului, după care ar fi fost îndemnați să depună mărturie despre ceea ce a făcut Domnul pentru ei.[10]

Această legătură dintre sfințire și botezul Duhului Sfânt va fi unul dintre marile puncte de interes ale viitoarei renașteri penticostale de la Azusa.

Palmer nu a pretins niciodată că ar fi predicator; ea considera că o mare parte din predicile din acea vreme erau "împărțirea metafizică a părului", "demonstrații oratorice" și "amvoane de eminență de piedestal "[11] Ea stătea în spatele unui pupitru, expunea subiecte biblice și atrăgea mulțimi mai mari decât majoritatea predicatorilor bărbați cu care împărțea întâlnirile. Dar ea percepea că ceea ce făcea nu era predicare, ci doar explicație, edificare, îndemn și mângâiere din Scriptură. Un coleg predicator a scris: "Ea era unică și deosebită, nu copia stilul nimănui, dar posibil să amintească de domnul Wesley, pe care îl admira atât de mult. Nu voi uita niciodată efectul produs atât asupra capului, cât și asupra inimii. O atenție neîntreruptă a fost acordată astfel încât să nu se piardă niciun cuvânt. "[12]

Nici măcar Palmer însăși nu i-a putut nega abilitatea de revigoratoare. Se spune că discursurile ei, fie că se numesc sau nu predicare, au câștigat peste 25.000 de convertiți în Statele Unite, aproximativ 17.300 în Marea Britanie și alte câteva mii în Canada. Răspunsul ei la succesul campaniilor sale ar fi din nou un simplu

"Sfințenia este putere!". Phoebe nu a căutat niciodată faima. Tot ceea ce și-a dorit vreodată a fost să experimenteze puterea Duhului Sfânt.

Una dintre multele femei care au fost mișcate de exemplul lui Palmer a fost doamna Amanda Smith (1837-1915). Smith, o afro-americană, născută sclavă în Maryland, și-a câștigat în cele din urmă libertatea, iar în 1869 a declarat că era

chemat să predice. În timp ce o experiență de sfințire în 1868 a dus la primele încercări ezitante ale lui Smith de a predica, în 1869 ea predica în mod regulat în bisericile afro-americane din New York și New Jersey, după ce soțul și copiii ei muriseră. Succesul lui Smith de a predica în fața unui public alb la o întâlnire de tabără de sfințenie în vara anului 1870 a determinat-o să se angajeze în întregime în evanghelizare. A călătorit mult în următorii opt ani, iar în 1878 s-a îmbarcat pentru Anglia, unde a petrecut un an evanghelizând la întâlnirile holiness. Din 1879 până în 1881 a fost în India și, după o altă scurtă ședere în Anglia, a navigat în 1881 spre Africa de Vest. Timp de opt ani a făcut muncă misionară în Liberia și Sierra Leone. După un alt sejur în Marea Britanie în 1889-90, s-a întors în Statele Unite. A predicat în orașele din est până în 1892, când s-a mutat la Chicago. În scurt timp, a devenit o predicatoare populară la întâlnirile din taberele de sfințenie. Zece ani mai târziu a plecat în India ca misionară, apoi în Liberia, o țară africană colonizată în mare parte de foști sclavi din Statele Unite. De asemenea, a făcut muncă de evanghelizare în Anglia, Irlanda și Scoția.[13]

După moartea lui Palmer și în ultimii ani de viață ai Amandei Smith, renașterea Holiness la care amândoi au contribuit a început să producă multe biserici noi, independente.

MIȘCAREA DE SFINȚENIE

Mișcarea de sfințenie a început în cadrul metodismului din Statele Unite, în rândul bisericilor care simțeau că și-au pierdut zelul și accentul pus pe sfințenia personală. În a doua parte a secolului al XIX-lea, în timp ce mii de oameni participau la întrunirile de trezire, a fost înființată Asociația Națională a Întâlnirilor de Tabără de Sfințenie în Vineland, New Jersey (1867), care a continuat să înființeze multe întâlniri de tabără de Sfințenie în

întreaga națiune. Mișcarea și-a menținut puterea din anii 1830 până în 1870, în timp ce căutau o umblare mai profundă cu Dumnezeu în ceea ce ei numeau a doua binecuvântare a sfințirii - numită și botezul cu Duhul Sfânt.

După 1875, mișcarea americană de sfințenie, influențată de accentul de la Keswick, a început să sublinieze aspectele penticostale ale celei de-a doua binecuvântări. Prin urmare, mișcarea Keswick a fost esențială pentru dezvoltarea mișcării penticostale, de unde mișcarea și-a luat accentul pe premilenism și pe botezul Duhului Sfânt. Ei au creat o atmosferă încărcată de speranța unei noi Rusalii.

Scriitorii de la Holiness au fost cei care au produs multe dintre imnurile mișcării penticostale timpurii, cântece care celebrau a doua binecuvântare ca fiind atât o curățare, cât și o forță care dă putere. Învățătorii de la Keswick au fost cei care au făcut trecerea scopului acestei "a doua binecuvântări" de la "curățenia inimii" la împuternicire. Înainte de revărsarea penticostală care a început în 1901, existase deja un secol de predicatori care învățau această a doua binecuvântare.

R.A. Torrey, A.B. Simpson, Dwight L. Moody și A.J. Gordon au fost unele dintre cele mai conservatoare voci din Mișcarea Keswick, și toți acești predicatori au susținut că au fost botezați în Duhul Sfânt, deși nu se punea accent pe limbi în predicile lor.

În cadrul mișcării de sfințenie, a existat și o aripă radicală care a produs unele dintre primele expresii ale realității penticostale. "California de Sud a fost un centru al extremismului Holiness. Mișcarea 'Pillar of Fire' a episcopului Alma White, care își avea centrul în Denver, Colorado, și care era cunoscută mai ales pentru practica 'marșului în Duhul', a avut o atracție considerabilă în Los Angeles și în orașele din jur. Mișcarea 'Burning Bush', care a început în cadrul Bisericii Mitropolitane independente din Chicago, a fost activă în aceeași localitate. "[14]

Între timp, în sudul Munților Apalași, un mic grup de baptiști, care își spuneau Uniunea Creștină, a cunoscut o renaștere în 1896.

"Suflete înfometate spiritual s-au înghesuit în casa-școală cu o singură cameră din Camp Creek, Carolina de Nord, pentru a se alătura în plâns, strigăte, transă și extaz. Mai târziu, în întâlnirile de rugăciune ale laicului William Bryant, s-a raportat că au avut loc vorbirea în limbi și miracole de vindecare. "[15]

JOHN ALEXANDER DOWIE

John Dowie și soția sa, Jeannie

Născut la 25 mai 1847 în Edinburgh, Dowie s-a mutat cu familia sa în Australia când era copil, dar mai târziu s-a întors la Edinburgh pentru a studia teologia. Ca pastor, a intrat apoi în slujba congregațională în 1870 în Alma, Australia, și și-a petrecut următorii ani făcând campanie împotriva consumului de tutun și alcool. În timpul unei experiențe personale de vindecare, a dezvoltat un interes pentru vindecarea spirituală și, în cele din urmă, a fondat Asociația Internațională de Vindecare Divină.

Ceva mai târziu, o ciumă a izbucnit în orașul în care Dowie era pastor. La un moment dat, după ce s-a plictisit de atâtea morți în congregația sa, s-a uitat la Dumnezeu pentru a-l vindeca pe unul dintre membrii bisericii sale și, din acel moment, nimeni altcineva din congregația sa nu a mai murit din cauza ciumei. Cu toate acestea, după acest eveniment, Ioan nu a mai predicat vindecarea divină; pur și simplu a continuat ca înainte.

Apoi a început să crească în Dowie dorința de a pleca în

America și, după ce s-a rugat, el și familia sa și-au făcut bagajele și s-au mutat în vara anului 1886. La sosirea în San Francisco, el

a început să le vorbească oamenilor despre puterea care vine de sus. John a continuat să slujească în California o perioadă de timp, apoi a plecat la Chicago; și acolo Dumnezeu l-a folosit pe Dowie pentru a face o lucrare mare printre oameni.

A construit o mică clădire în apropierea intrării în expoziția mondială de la Chicago și a numit-o "mica colibă de lemn". După ce a predicat acolo pentru puțin timp, el și lucrarea sa au fost binecuvântați de Dumnezeu și aceasta a crescut. Mai târziu, a început să păstorească într-o clădire mare, predicând împotriva oricărui și tuturor tip de viciu. Cu toate acestea, acest mesaj nu l-a făcut popular și s-a prezentat o mare persecuție împotriva lui Dowie. De fapt, a fost arestat sub acuzații false de peste 100 de ori în decursul unei veri.

"În cursul anului 1894, Dr. Dowie a început publicarea unui periodic săptămânal numit *The Leaves of Healing,* despre care vorbea cu drag, ca despre *Micul porumbel alb*. Existau câteva numere timpurii publicate la intervale mai mult sau mai puțin neregulate, dar în 1894 a devenit o publicație regulată, iar prin intermediul ei predicile și scrierile doctorului Dowie au devenit disponibile cititorilor din întreaga lume. "[16] Cu toate acestea, în aceeași perioadă, i s-a revocat certificatul de poștă de clasa a treia și s-au întâmplat multe alte lucruri similare. Persecutorii săi, în încercarea de a bloca răspândirea acestei publicații, au găsit un aliat de bunăvoie în șeful de post din Chicago și, pentru o vreme, i-au retras privilegiul de poștă de clasa a treia. Dar Dowie a preîntâmpinat și privilegiile sale poștale au fost restabilite.

"Împotriva clerului ipocrit care se opunea, a tabloidelor feroce și calomnioase, a mulțimilor criminale și a funcționarilor necruțători, Dr. Dowie și-a purtat chemarea apostolică ca pe o coroană de la Dumnezeu, iar persecuția sa ca pe o insignă de onoare. "[17]

Odată, în timp ce lucra foarte târziu, ceea ce era un obicei al său, a

auzit o voce care îi spunea să se ridice și să părăsească biroul său din biserică. Data următoare când a auzit vocea, s-a ridicat și a părăsit clădirea. Doar câteva momente mai târziu, clădirea a explodat - dinamita fusese plantată chiar sub biroul său. Dumnezeu îl învățase valoarea ascultării și a ascultării vocii Sale.

În 1896, a fondat Biserica Creștină Catolică, care punea accentul pe vindecarea spirituală, dar care, în rest, nu se deosebea prea mult de bisericile protestante mai milenariste. Între timp,

Dowie a început să viseze să construiască un oraș în care să trăiască numai creștini, un oraș în care să nu fie permis niciun fel de viciu sau păcat. El a numit acest oraș "\ion" și, pentru a-și transforma visul în realitate, s-a îmbrăcat ca un vagabond și a cutreierat zona rurală, cumpărând terenuri - suficient teren pentru a construi un oraș. În cele din urmă, în 1900, și-a anunțat congregația și, în curând, orașul său a fost construit.

În 1901, Dowie a înființat orașul \ion pe malul lacului Michigan, la aproximativ 65 km nord de Chicago, împreună cu aproximativ 5.000 de discipoli. A existat puțină sau chiar nici o persecuție, iar pereții noului său tabernacol erau acoperiți cu orteze, scaune cu rotile și tot felul de aparate pentru șchiopi și invalizi - atârnate acolo de cei vindecați în mod divin!

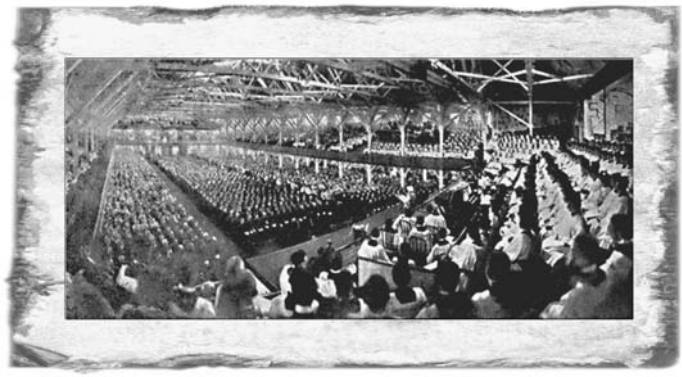

Templul Shiloh, orașul Zion, Illinois

A condus comunitatea ca pe o teocrație, interzicând cabinetele medicale, sălile de dans, teatrele, farmaciile, fumatul și băutura. Au fost înființate diverse industrii, iar orașul a prosperat -

cu Dowie la conducerea exclusivă a afacerilor. Succesul comercial al \ionului a fost însă din ce în ce mai mult periclitat de mai multe proiecte costisitoare și inutile ale lui Dowie

călătorii, mai întâi la New York pentru a converti orașul în 1903 și apoi în Mexic pentru a înființa "Plantația Paradisului \ion".

După tot succesul său, au început problemele. Mai întâi, Ioan a început să poarte veșminte preoțești concepute de el însuși; apoi a început să spună că este "Ilie". După această declarație, părea să fi pierdut contactul cu realitatea. A încercat să cumpere terenuri pentru a construi alte orașe \iion, dar în acest proces l-a falimentat pe primul. Au avut loc multe alte evenimente tragice și, în cele din urmă, un mare om al lui Dumnezeu a căzut, în mod ironic, atunci când persecuția a încetat, deși anterior trecuse prin tot felul de încercări. Când a venit prosperitatea în America, a abandonat căile sale simple și mândria i-a umplut inima.

Opoziția față de iresponsabilitatea sa fiscală și alte acuzații au dus la înlăturarea sa în 1906, fiind înlocuit de Wilbur Voliva, un prieten de încredere pe care îl numise anterior șef temporar al bisericii. "Dowie a suferit un atac cerebral pe platforma pe care a ținut ultima sa predică. Apoi, în timp ce era plecat din țară pentru a se recupera, orașul
\ion a ținut o ședință de organizare pentru a-l vota pe Dowie.

"Dowie a luptat împotriva acestei decizii până la ultima picătură de putere, dar nu a reușit niciodată să își recupereze poziția. I s-a permis să își trăiască ultimele zile în interiorul Casei Shiloh, casa sa de mulți ani, și a alunecat în eternitate la 9 martie 1907. "[18]

Din mișcarea lui Dowie a ieșit o mulțime de convertiți penticostali zeloși care s-au alăturat celor din Los Angeles și din partea de jos a Midwest-ului pentru a planta mișcarea printre oamenii Holiness din Chicago și nu numai.[19] Mesajul penticostal a fost apoi răspândit în Africa de către John G. Lake, care fusese un prezbiter sub conducerea lui Dowie. Printre mulți alții care au fost, de

asemenea, binecuvântați și influențați de slujba doctorului Dowie se numără F.F. Bosworth, Raymond T. Richey, Gordon Lindsay, Charles Parham, William H. Piper, supraveghetorul At Large al \ionului, care mai târziu a devenit fondatorul și pastorul vechii biserici Stone Church din Chicago, Fred Vogler, și J. Roswell Flower, care a contribuit la fondarea Adunărilor lui Dumnezeu în 1914.

MARIA WOODWORTH-ETTER

Maria Woodworth-Etter

În 1880, la vârsta de 35 de ani, evanghelista Maria Woodworth-Etter, un precursor al viitoarei mișcări penticostale, și-a început activitatea dinamică de slujire. Chiar dacă la acea vreme puține femei se aflau la amvon, precum Phoebe Palmer, Maria nu s-a îndoit de chemarea ei și s-a alăturat altor femei din acel cen- tru să se ridice deasupra prejudecăților masculine împotriva femeilor în slujire.

În slujirea sa anterioară, Maria a pus accentul pe convertiri și a avut mult succes în întâlnirile sponsorizate de metodiști, de Frații Uniți și de alte grupuri. Apoi, în 1883, oamenii care participau la întâlnirile ei au început să intre în transă, asemănător cu ceea ce se întâmplase la întâlnirile Early Frontier.

În curând a fost supranumită "evanghelista de trance", deși ea credea că experiența era botezul cu Duhul Sfânt sau "primirea puterii". "Transele au devenit subiect de discuție în oraș. Sute de oameni s-au adunat pentru a gusta din această revărsare, în timp ce alții

mergeau să observe sau să ridiculizeze. "[20] În timpul unei întâlniri din 1883 din Fairview, Ohio, Maria a scris că oamenii au mărturisit păcatul și "s-au rugat pentru un botez al Duhului Sfânt și de foc".

Cincisprezece oameni au venit la altar strigând după milă și au căzut în transă. Chiar și la acea dată timpurie, Maria a numit-o "puterea penticostală", declarând că "aceste revărsări ale Duhului Sfânt au fost întotdeauna urmate de sute de persoane care veneau la Hristos".

La o întâlnire mare din Alexandria, Indiana, Maria a relatat că puterea lui Dumnezeu a preluat controlul asupra a aproximativ 500 din cei 25.000 de oameni, făcându-i pe mulți să cadă la pământ. "Duhul Sfânt s-a așezat peste ei", a scris ea. "Am fost copleșită". Paginile memoriilor ei sunt pline de exemple ale celor mai uimitoare manifestări ale Duhului Sfânt.

> Puterea lui Dumnezeu s-a abătut asupra mulțimii... mulți au căzut la pământ. Alții stăteau cu fețele și mâinile ridicate spre cer. Duhul Sfânt s-a așezat peste ei. Alții strigau, unii vorbeau, alții plângeau. Alții s-au convertit și au început să mărturisească și să-L laude pe Dumnezeu. Am fost copleșit și dus în cortul meu[21].

Până în 1885, ea a dezvoltat o teologie care includea mântuirea, sfințenia, botezul cu Duhul Sfânt, vindecarea și revenirea iminentă a lui Hristos. De asemenea, ea era foarte interesată de profeții - o parte din entuziasmul care a ajutat la umplerea unui cort de 8.000 de locuri din oraș în oraș. Un ziar din 1887 a citat-o pe Maria la o întâlnire din Illinois, ceea ce i-a dat o voce puternică înainte de începutul mișcării penticostale, iar până în 1894, ea a predicat de cel puțin trei ori de la un capăt la altul al coastei. Puterea care le-a fost dată apostolilor în zilele lor nu a fost niciodată luată de biserică. Problema era că bisericile se coborâseră la nivelul lumii și erau lipsite de credința nelimitată care îi va vindeca pe cei bolnavi și îi va face pe cei șchiopi să meargă. Ea s-a rugat pentru revenirea la vremurile de altădată și pentru mai multă credință în Hristos în rândul

oamenilor.

Înainte ca sora Etter să se ducă acasă pentru a fi cu Domnul la vârsta de optzeci de ani, ea și-a îngropat toți cei șase copii și doi soți; a predicat mii de predici de la o coastă la alta; a rămas învingătoare în fața huliganilor și a miniștrilor vicioși; a deschis calea pentru femei...

în slujire; și a arătat fără ezitare puterea Duhului Sfânt cu sunete puternice și minuni care au urmat.[22]

CHARLES MASON

Charles Harrison Mason

Charles Harrison Mason, care mai târziu a devenit fondatorul și organizatorul Bisericii lui Dumnezeu în Hristos (cea mai mare confesiune afro-americană din lume), s-a născut la 8 septembrie 1866, în apropiere de Memphis, Tennessee. Părinții săi au fost convertiți în timpul zilelor întunecate ale sclaviei americane, iar el a fost convertit în noiembrie 1878 și botezat de fratele său, I.S. Nelson, un predicator baptist. Cincisprezece ani mai târziu, în 1893, Mason a început să slujească după ce a acceptat licențe ministeriale de la Biserica Baptistă Misionară Mt. Gale din Preston, Arkansas.

În anul 1893, Mason a devenit și el student la Colegiul Baptist din Arkansas, la 1 noiembrie, ceea ce a fost o experiență de scurtă durată - a stat doar trei luni și a plecat după ce a fost nemulțumit de metodele de predare și de prezentarea mesajului biblic. S-a întors apoi la predicare

și a acceptat toate invitațiile care i s-au oferit.

În timp ce se afla în Jackson, Mississippi, în 1896, Mason a condus o renaștere, care a avut efecte enorme asupra orașului. Manifestările spirituale ale acestei treziri, inclusiv numărul mare de oameni care au fost convertiți, sfințiți și vindecați prin puterea credinței, precum și învățăturile puternice ale lui Mason despre doctrina sfințirii, au făcut ca ușile bisericilor din cadrul asociației baptiste să se închidă pentru el și pentru toți cei care credeau și susțineau învățăturile sale. După cum s-a menționat anterior, peste tot unde a izbucnit focul penticostal au existat cei care au devenit detractori și agitatori care s-au opus mișcării Duhului lui Dumnezeu.

La un moment dat, Mason a înființat o biserică într-o casă de gin, prima casă de adunare a bisericii care avea să devină cea mai mare confesiune afro-americană din lume. În 1897, în timp ce căuta un nume spiritual care să distingă această biserică de altele cu titlu similar, episcopul Mason a primit o revelație - biserica se va numi "Biserica lui Dumnezeu în Hristos".

Un moment de cotitură în viața lui Mason a avut loc în martie 1907, când a călătorit la Los Angeles, California, pentru a participa la marea renaștere penticostală despre care vorbea toată lumea - Renașterea Azusa. Când a intrat în mica misiune de pe strada Azusa, l-a auzit pe fratele Seymour predicând din Luca 24:49: *"Și iată că trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetatea Ierusalimului până când veți fi înzestrați cu putere de sus"*. Mason s-a convins că era esențial pentru el să aibă parte de revărsarea Duhului Sfânt.

Următoarele extrase sunt extrase din mărturia personală a vârstnicului Mason cu privire la primirea Duhului Sfânt.

> În prima zi la întâlnire am stat singur, departe de cei care mă însoțeau. Am început să-i mulțumesc lui Dumnezeu în inima mea pentru toate lucrurile, pentru că atunci când i-am auzit pe unii vorbind în limbi, am știut că era corect, deși nu înțelegeam. Cu toate acestea, era dulce pentru mine.

De asemenea, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru prezbiterul Seymour care a venit și a ținut o predică minunată. Cuvintele lui au fost dulci și puternice și a fost

se pare că le aud acum când scriu. Când și-a încheiat predica, a spus: "Toți cei care vor să fie sfințiți sau botezați cu Duhul Sfânt, să meargă în camera de sus; iar toți cei care vor să fie îndreptățiți, să vină la altar". Am spus că acela este locul potrivit pentru mine, pentru că s-ar putea să nu fiu convertit și, dacă nu sunt, Dumnezeu știe acest lucru și mă poate converti. A doua noapte de rugăciune

Am avut o viziune. M-am văzut stând singur și având în gură o rolă de hârtie uscată pe care încercam să o înghit. Privind spre ceruri, a apărut un bărbat lângă mine. Mi-am întors imediat privirea, apoi m-am trezit și a venit interpretarea.

Dumnezeu m-a pus să înghit toată cartea și dacă nu-mi întorceam ochii la nimeni altcineva decât la Dumnezeu și numai la El, mă va boteza. I-am spus "da" și imediat dimineața, când m-am trezit, am auzit o voce în mine care spunea: "Văd. " Am primit un loc la

altar și a început să-i mulțumească lui Dumnezeu. După aceea, am spus: Doamne, dacă aș putea să mă botez singur, aș face-o, căci îmi doream atât de mult botezul încât nu știam ce să fac. Am spus: Doamne, va trebui să faci Tu lucrarea pentru mine; așa că am predat-o în mâinile Lui.

Apoi am început să cer botezul cu Duhul Sfânt, conform cu Faptele Apostolilor 2:4, care spune așa: "Și cei care au primit cu bucurie cuvântul Lui au fost botezați", atunci am văzut că aveam dreptul să mă bucur și nu să fiu trist.

Duhul a venit peste sfinți și peste mine. Atunci am renunțat pentru ca Domnul să aibă calea Sa în mine. Așa că a venit un val de Slava în mine și toată ființa mea a fost umplută de Slava Domnului.

Așa că, după ce m-a pus drept pe picioare, a venit o lumină

care mi-a învăluit întreaga ființă mai presus de strălucirea soarelui. Când am deschis gura ca să spun Slavă, o flacără mi-a atins limba care a curs pe mine. Limba mea s-a schimbat și nici un cuvânt nu mai puteam rosti în limba mea. O, eram plin de slava Domnului. Sufletul meu a fost atunci satisfăcut.[23]

Sub conducerea spirituală și apostolică a lui Mason, această biserică a crescut de la zece congregații în 1907, la al doilea grup penticostal ca mărime din America. Numărul de membri ai Bisericii lui Dumnezeu în Hristos a crescut de la 3 milioane în 1973 la aproximativ 8 milioane în 1997.

UNIUNEA CREȘTINĂ ȘI RENAȘTEREA SHEARER SCHOOLHOUSE REVIVAL-1896

"William Bryant, un laic, care trăia în Cherokee County, Carolina de Nord, a făcut următoarea descriere a renașterii Shearer Schoolhouse Revival. Unii dintre închinători erau atât de încântați de Cel la care se rugau, încât erau exercitați în mod curios de Duhul Sfânt, vorbind în limbi necunoscute celor care auzeau declarațiile extatice." Această renaștere a avut loc în apropierea granței dintre Tennessee și Carolina de Nord. (Vezi www.joyfulministry.com/penthist.htm)

Un alt participant la renaștere a fost Richard G. Spurling, pastor al Bisericii Baptiste din Cokercreek, Monroe County, Tennessee. Spurling era îngrijorat de tradiționalism, legalism și de declinul bisericii și a convocat o conferință în 1886 la Barney Creek Meetinghouse. S-a format o uniune pentru a reafirma doctrinele intrinseci ale Bibliei și chestiunile vitale ale slujirii creștine, pentru a restabili creștinismul primitiv și pentru a realiza unirea tuturor confesiunilor. "Opt persoane au răspuns și au venit în față, dorind să se elibereze de toate crezurile și tradițiile făcute de om și dorind să ia Noul Testament ca singura lor regulă de credință și practică." (A se vedea www.churchofGod.cc/about/history.cfm)

Spurling a murit la scurt timp după ce Uniunea Creștină a fost formată; fiul său a preluat apoi conducerea și a călătorit pe jos în Tennessee și Carolina de Nord, "predicând persoanelor pe care le

întâlnea pe drum, dezbătând cu predicatori antagoniști, rugându-se și plângând în mod constant, câștigând puținii conaționali pe care îi putea câștiga". (Vezi www.joyfulministry.com/penthist.htm)

În același timp, în Camp Creek, în Cherokee County, Carolina de Nord, un grup de baptiști a început să se întâlnească în casele lor pentru rugăciune,

cântări și mărturii. Cei "trei" au ajuns acolo și a început renașterea. Folosind Shearer Schoolhouse, ei au vorbit din Scripturi și din experiența lor, cu multă rugăciune și post. Întâlnirile începeau cu cântări, apoi cu mărturii, apoi cu rugăciune, toată lumea se ruga cu voce tare deodată; apoi urma discursul și o chemare la altar. Oamenii veneau de la 15 până la 30 de mile distanță.

> Oamenii simțeau o exaltare ciudată care se revărsa intermitent în plâns și strigăte. Expresia lor emoțională devenea frecvent chiar mai demonstrativă, căci mulți dansau cu mare bucurie, fiind profund mișcați de un sentiment de salvare și bunăstare.
>
> Mulțimile au crescut, mulți au fost vindecați; opoziția a început să se formeze. Cu toate acestea, o trăsătură majoră a acestei mișcări a fost bur- denul evanghelizării. Exista un sentiment de iminență și urgență în a ajunge dincolo de limitele munților cu evanghelia răscumpărării, a sfințeniei și a vieții pline de Duhul Sfânt. În urma rapoartelor despre revigorările desfășurate în cursul anului trecut a urmat o perioadă de consacrare pentru evanghelizare în anul următor. Sesiunea a fost un timp de mult plâns, atât de grea era pasiunea pentru suflete pe inimile lor. (Vezi www.joyful-ministry.com/penthis.htm)

RENAȘTEREA GALEZĂ

La toate renașterile există un preludiu la sărutul favorului divin care izbucnește în manifestarea prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Existau deja semne de renaștere în rândul poporului

galez, dar venirea lui Evan Roberts a catapultat mișcarea de renaștere în faza sa populară. "Cursul trezirii sub conducerea domnului Evan Roberts în Țara Galilor de Sud este irezistibil. A eclipsat orice altceva. Relatările sale au constituit principalul articol din presa cotidiană din sudul Țării Galilor timp de

multe luni. Nu exista nicio clădire suficient de mare pentru a reține mulțimile. "[24]

Evan Roberts

Evan a fost un tânăr extrem de umil, profund spiritual și extrem de pasionat. Se dăruia rugăciunii și mijlocirii, cerându-i Domnului să-l boteze cu Duhul Sfânt. În timp ce participa la o întâlnire cu pastorul Seth Joshua, Roberts a început să strige: "Îndoaie-mă, îndoaie-mă". "În această rugăciune de supunere totală, el a primit o revelație a iubirii lui Dumnezeu. Evan s-a predat voinței lui Dumnezeu în acea zi și a permis ca compasiunea Lui să îl umple. Unul dintre prietenii lui Evan l-a descris în această perioadă ca pe o "particulă de radiu al cărei foc în mijlocul lor era con- sumat". "[25]

La 31 octombrie 1904, a lansat o serie de întâlniri care au durat două săptămâni și apoi s-au răspândit rapid în restul lumii. Roberts nu era un predicator tipic al vremii sale. În loc să stea în spatele unui amvon și să țină o predică, el se plimba adesea în sus și în jos pe alei, predicând și punând întrebări celor care stăteau în bănci. Unele dintre întâlniri durau până la ora 4 dimineața, iar pe

măsură ce oamenii

a mărșăluit afară, se aduna o mulțime de oameni pentru întâlnirea de rugăciune de la ora 6 dimineața.

Ca și în cazul lui Seymour, Roberts a fost un om extrem de umil, refuzând să fie văzut ca lider al renașterii și lăsându-se rareori fotografiat. Această smerenie a fost cea care i-a atras pe oameni; iar odată ajunși acolo, aceștia aveau să intre sub impresionanta manifestare a prezenței lui Dumnezeu. Era o experiență supranaturală să participi la una dintre întâlnirile sale. El purta o abilitate unică de a dirija prezența lui Dumnezeu într-o întâlnire. Roberts predica rar și se simțea cel mai bine atunci când toți cântau și se închinau lui Dumnezeu. Lăudarea era dominantă, dar rugăciunea era întotdeauna imediat după. Una dintre trăsăturile trezirii era rugăciunea audibilă a mai multor persoane în același timp și, cu toate acestea, sunetul înălțării acestei rugăciuni audibile nu crea nicio confuzie. Mulți dintre copiii lui Dumnezeu erau reîmprospătați și înviorați, iar mii de oameni erau salvați. Un observator american a spus că, "în renașterea galeză nu există predică, nu există ordine, nu există cărți de imnuri, nu există organe, nu există colecte și nu există publicitate "[26].

> Un sentiment al prezenței Domnului era peste tot. Ea pătrundea, ba mai mult, crea atmosfera spirituală. Nu conta unde te duceai, conștiința realității și a apropierii lui Dumnezeu te urma. Simțită, bineînțeles, în adunările de trezire, nu era nicidecum limitată la acestea; era simțită și în case, pe străzi, în mine și fabrici, în școli, da, și chiar și în teatre și baruri de băutură.[27]

Se estimează că peste 100.000 de persoane au fost convertite la Hristos. Roberts a spus că nu a existat niciun secret în această renaștere. A fost pur și simplu: "Cereți și veți primi".

Sub o furtună de critici în 1905, renașterea galeză a început în cele din urmă să se diminueze. Fiecare renaștere din istoria lumii a avut criticii și detractorii săi. Este mult mai ușor să stai pe margine și să arunci cu sulițele tale verbale decât să te arunci cu totul în lucrarea sfântă a lui Dumnezeu. Winkie Pratney, în cartea sa despre trezire, spunea că sfârșitul lui Evan

Slujirea publică a lui Roberts a fost "unul dintre cele mai ciudate finaluri de slujire din istorie. "[28]

În primăvara anului 1906, domnul și doamna Penn-Lewis l-au sechestrat pe asediatul Evan Roberts în casa lor din Leicestershire, unde au scris împreună cartea *Războiul împotriva sfinților*. Este clar că, pe măsură ce se studiază relația în curs de dezvoltare dintre doamna Penn-Lewis și Evan Roberts, este clar că, în cele din urmă, ea a adus o mare confuzie în mintea lui cu privire la evenimentele miraculoase ale renașterii galeze. "Această echipă nou formată de Roberts și Penn-Lewis a publicat, de asemenea, o revistă intitulată "*The Overcomer*". Aceasta a fost o idee a lui Penn-Lewis, în care Evan scria un eseu, iar ea scria restul numărului. "[29] Sunt de părere că revista a fost doar un alt instrument al lui Penn-Lewis și al nevoii ei continue de a aduce validitate și popularitate propriei sale lucrări. Aceasta a atacat primele grupuri penticostale și a catalogat practicile lor ca fiind satanice.

În 1920 s-a observat că Roberts nu mai contribuia la revistă, iar în cele din urmă s-a mutat la Brighton, de unde a scris mai multe broșuri. Renașterea trecuse, dar nu avea să fie for- mată, căci semințele acestei renașteri au fost transportate peste Oceanul Atlantic și plantate în pământ fertil pentru a se manifesta din nou într-un nou popor.

NOTE DE SUBSOL

1. Joseph Tracy, *The Great Awakening* (Carlisle, PA: The Banner of Truth and Trust, 1842), 214.
2. Winkey Pratney, *The Cane Ridge*, http://www.revivalfiretulsa.com/caneridgerevival.html.
3. Richard și Kathryn Riss, *Images of Revival* (Shippensburg, PA: Revival Press, 1997), 36.
4. Ibidem, 37.

5. Robert M. Anderson, *Vision of the Disinherited* (MA: Hendrickson Publishers, 1979), 28, 29.
6. Charles Schmitt, *Floods Upon the Dry Ground* (Shippensburg, PA: Revival Press, 1998), 151.

7. http://www.geo.ed.ac.uk/scotgaz/people/famousfirst1143.html

8. http://www.biblewheel.com/History/C19_Holiness.asp

9. http://wesley.nnu.edu/wesleyan_theology/theojrnl/21-25/23-13.htm

10. Harold E. Raser, *Phoebe Palmer, Her Life and Thought* (Leiston: The Edwin Mellen Press, 1947), 79.

11. Richard Wheatley, *The Life and Letters of Mrs. Phoebe Palmer* (Garland Publishing, Inc., 1984), 640.

12. http://www.aaregistry.com/african_american_history/35/Amanda_Smith_misionar_cu_o_cerere

13. Robert Anderson , *Vision of the Disinherited* (Peabody, MA: Hendrickson 1979).

14. http://www.webedelic.com/church/penthisf.htm .

15. Gordon Lindsay, *John Alexander Dowie, A Christ for The Nations*, fără drept de copie.

16. Roberts Liardon, *God's Generals* (New Kensington, PA: Whittaker House, 1996), 21.

17. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 41.

18. Anderson, *Visions of the Disinherited*, 128, 129.

19. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 51.

20. Maria Woodworth-Etter, *Signs and Wonder* (Chicago, 1916), 48.

21. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 72.

22. www.cogic.org/history.htm

23. R.B. Jones, *Rent Heavens* (Ashville, NC: Revival Literature, fără copie - data corectă), 47.

24. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 84.

25. Anderson, *Vision of the Disinherited*, 44.

26. Jones, *Rent Heavens*, 42.

27. Winkie Pratney, *Revival-Its Principles and Personalities* (Lafayette, LA: Huntington House), 1994, 153.

28. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 100.

29. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 110.

Capitolul Trei

CHARLES PARHAM- PĂRINTELE PENTICOSTARULUI

DACĂ William Seymour a fost catalizatorul mișcării penticostale din zilele noastre, Charles Parham este cunoscut ca fiind părintele mișcării. Charles Parham a fost primul care a creat micul foc pe care William Seymour avea să-l stârnească mai târziu. Parham, profesorul, a fost începutul experienței și teologiei de Rusalii, iar Seymour, studentul, a fost izbucnirea și răspândirea Rusaliilor. Parham și Seymour erau amândoi copii ai mișcării Holiness și aveau să se maturizeze sub influența experienței penticostale. Amândoi tânjeau după o înviere a bisericii primitive cu toată puterea și gloria ei.

În plus, mișcarea penticostală a luat naștere în unitate rasială - Parham era alb, iar Seymour era negru; totuși, mișcarea avea să se fragmenteze în cele din urmă în prejudecăți și diviziuni rasiale.

PRIMELE ZILE

Înțelegerea atmosferei religioase din statul Kansas în acele zile ne va ajuta să înțelegem cum experiențele spirituale proaspete au devenit calea perfectă pentru recuperarea viselor pierdute. Deja kansanii își

văzuseră partea lor de profeți religioși care au fost precursorii majorității morale. De la cruciadele aboliționiste ale lui John Brown la Carrie

A. Nation, statul producea o fervoare morală religioasă. Dar această majoritate morală părea sortită eșecului, deoarece mulți alții din Kansas au găsit alte modalități de a-și procura tutunul și alcoolul. Oamenii începuseră să înțeleagă că majoritatea morală era o politică eșuată și că, dacă nu se schimbau inimile, nu se vor schimba căile oamenilor.

Charles Parham s-a născut la 4 iunie 1873, în Muscatine, Iowa, iar la scurt timp după nașterea sa, familia s-a mutat în Cheney, Kansas. Parham s-a născut ca un copil "bolnav și slab" și a suferit foarte mult de-a lungul copilăriei sale. "...prima copilărie nu a fost ușoară pentru tânărul Parham. La vârsta de șase luni, a fost lovit de o febră care l-a lăsat la pat. În primii cinci ani de viață, a fost chinuit de spasme dramatice, iar fruntea i s-a umflat, făcându-i capul anormal de mare. "[1] La vârsta de 9 ani, a început o luptă cu reumatismul care avea să-l lase practic legat în nod. În urma acestei boli, a suferit de un atac de tenie. Parham a fost convins, mai târziu în viață, că medicamentele puternice pe care a fost obligat să le ia în copilărie l-au făcut să aibă o dimensiune pitică. Din cauza acestor lupte fizice, și-a petrecut primele zile de viață sub supravegherea constantă a mamei sale. Apoi, în decembrie 1885, mama sa a murit în timpul nașterii.

UN FLASH DIN CER

În 1886, la vârsta de 13 ani, Parham a fost convertit când s-a ridicat în picioare la o întâlnire de renaștere și și-a dedicat viața lui Dumnezeu. Dar a fost pe drumul spre casă când a avut loc adevărata convertire. Simțind un sentiment profund de convingere pe drumul spre casă, a început să cânte un imn evanghelic pentru a-și liniști sentimentul de vinovăție. Ajungând la al treilea verset, experiența sa a atins apogeul în timp ce continua să cânte cu fața ridicată spre Cer. Apoi s-a întâmplat, așa cum a descris în propriile sale cuvinte:

Din Cer a fulgerat o lumină mai puternică decât strălucirea soarelui; ca o lovitură de fulger a pătruns, emoționând fiecare țesut și fibră a ființei noastre; cunoscând prin experimentul

cunoștință ceea ce Petru știa din vechime, că El este Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu.[2]

Parham a devenit profesor la școala duminicală din cadrul bisericii metodiste locale și, la vârsta de 15 ani, a organizat propriile sale întâlniri de evanghelizare. La 16 ani a intrat la Southwestern Kansas College, un colegiu metodist din Winfield, Kansas, dar din cauza atitudinii negative a oamenilor de știință din jurul său față de predicatori, Parham și-a pierdut puțin din pasiunea pentru slujire. Suferise de atâtea boli în copilărie; în consecință, a decis să urmeze o carieră medicală. În cele din urmă, avea să devină un vindecător de oameni; dar nu prin puterea medicinei, ci prin puterea lui Dumnezeu.

În timp ce se afla la școală, s-a confruntat cu o altă luptă fizică. Un medic care l-a vizitat, în timp ce corpul său ardea de febră severă și se afla sub o supradoză de morfină, i-a prezis moartea iminentă. Timp de luni de zile a suferit, însă suferința părea să învie în el o nouă pasiune spirituală. Așa că a strigat către Dumnezeu: "Dacă mă lași să mă duc undeva, undeva, unde nu va trebui să fac colecte sau să cerșesc pentru a trăi, voi predica. "[3] Neștiind cum să se roage altfel, a început să recite Rugăciunea Domnească; și când a ajuns la "Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ", a strigat: "Dacă voia Ta se va face în mine, voi fi sănătos."

Sub un stejar bătrân de pe peluza colegiului, și-a reînnoit jurământul de a predica Evanghelia și a promis că va părăsi colegiul dacă Dumnezeu îl va vindeca. "Târându-se sub un copac, Parham a început să se roage, iar Dumnezeu a trimis imediat un "puternic curent electric" prin gleznele sale, făcându-le sănătoase. "[4]

A fost vindecat și și-a ținut promisiunea făcută lui Dumnezeu. În cursul lunii mai 1892, a ținut întâlniri de evanghelizare la Pleasant-Valley School House de lângă Tonganoxie, Kansas. În timp ce se afla acolo, s-a împrietenit cu familia Thistlethwaite, o familie de

quakeri. Apoi, la întâlnirea anuală a Conferinței din sud-vestul Kansasului din martie 1893, a primit licența metodistă de a predica. În luna iunie a anului următor a devenit pastor al

Biserica metodistă din Eudora, Kansas, chiar lângă Lawrence. A intrat în pastorație cu mult entuziasm, continuându-și impulsul pentru evanghelizare și îndeplinindu-și rolurile pastorale.

AM PĂRĂSIT DENOMINAȚIONALISMUL PENTRU TOTDEAUNA

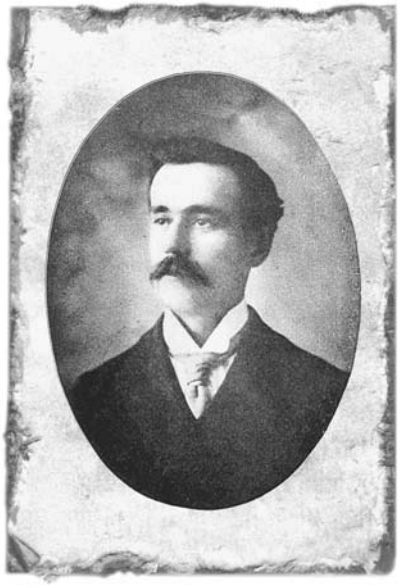

Imagine anterioară a lui Charles Parham
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Parham gândea mereu în afara cutiei religioase a timpului său și era inevitabil ca această libertate să îi aducă în cele din urmă probleme. Până în 1894, teologia lui Parham devenise controversată în cadrul conferinței metodiste. El a îmbrățișat o formă de "anihilare a celor răi" - credința că cei răi nu vor avea viață veșnică, ci vor fi anihilați și doar cei drepți vor trăi veșnic. De asemenea, el a îmbrățișat doctrina sfințeniei. Și, în încercarea de a scoate în evidență afilierea confesională, a predicat în mod activ în cercuri

nemethodiste și și-a încurajat ascultătorii să se alăture altor biserici - sau chiar niciuna.

"În timp ce îl asculta pe episcopul care prezida în 1895 pe noii membri ai Conferinței, se pare că a fost "îngrozit la gândul că candidații nu au fost lăsați liberi să predice prin inspirație directă". El a renunțat imediat la licența de predicator local și a rupt toate legăturile cu denominațiunea. "[5] Afirmând că nu mai putea accepta salariul ridicat de "cine și distracții lumești", Parham era obosit și frustrat de impunerile denominațiunii și, de asemenea, de faptul că experimentase atât de puține roade spirituale în timpul petrecut la Eudora.

> Găsind limitele unei pastorații și simțind îngustimea bisericii sectare, am fost adesea în conflict cu autoritățile superioare, ceea ce a dus în cele din urmă la o ruptură deschisă; și am părăsit confesionalismul pentru totdeauna, deși am suferit persevernțe amare din partea bisericii... O, îngustimea multora dintre cei care se numesc ai Domnului.[6]

Parham a ascultat chemarea de a intra pe câmpurile de evanghelizare și a predicat în bisericile Holiness oriunde se deschidea o ușă. Și-a păstrat prietenia cu familia Thistlewaite și, în ajunul Anului Nou 1896, s-a căsătorit cu Sarah, una dintre fiicele lor. După nunta quaker tradițională, nu au plecat într-o lună de miere tradițională; au com- portat un turneu de evanghelizare prin Kansas și Missouri.[7]

TRĂIEȘTE SAU MORI

În septembrie 1897, Charles s-a confruntat cu o nouă criză medicală. S-a îmbolnăvit de o boală gravă de inimă. Se părea că indiferent ce medicamente folosea sau cât de multe, nu funcționau. În același timp, fiul său nou-născut, Claude, a făcut și el febră severă.

În timp ce se lupta cu această boală, a fost chemat să se roage pentru

un alt bolnav; și în timp ce se ruga, Scriptura "Doctore, vindecă-te pe tine însuți" i-a venit în spirit. Cum putea să se roage pentru bolnav când el încă suferea? În acel moment, s-a rugat pentru el însuși, apoi a aruncat

medicamente, a renunțat la medici și și-a anulat polița de asigurare. Nu după mult timp, atât el, cât și fiul său au fost vindecați.

Imediat după această experiență, a primit vestea că doi dintre cei mai apropiați prieteni ai săi au murit. Cuprins de durere, s-a grăbit la mormintele lor. Acea zi a marcat o schimbare în viața și slujirea sa.

"În timp ce stăteam îngenuncheat între mormintele celor doi prieteni dragi ai mei, care ar fi putut trăi dacă le-aș fi spus despre puterea lui Hristos de a vindeca, am făcut un jurământ că "Trăiască sau moară" voi predica această Evanghelie a vindecării "[8].

BETEL - UN LOC DE VINDECARE

Această experiență puternică l-a determinat să facă o schimbare în cariera sa și, din acel moment, a început să se concentreze pe vindecarea divină. A hotărât că slujba sa va fi o slujbă de mântuire atât de păcat, cât și de boală. În 1898, Parham și-a făcut bagajele și și-a dus familia în Ottawa, Kansas, a cumpărat vechea clădire a Armatei Salvării și a început să predice Evanghelia mântuirii și a vindecării. A fost întâmpinat cu un succes imediat, deoarece mulți erau vindecați. Acesta a fost începutul unei notorietăți crescânde, iar mai târziu, în cursul anului, și-a mutat familia în Topeka și a închiriat o clădire la colțul străzilor Fourth și Jackson, în centrul orașului. Casa de vindecare Bethel, așa cum o numea el, avea să devină acum centrul slujbei în plină expansiune a lui Parham.

Acest nou loc era o combinație de casă de odihnă și școală biblică, unde oamenii erau admiși pe bază de "credință". Aici, în acest mediu spiritual, ei se puteau expune puterii vindecătoare a lui Dumnezeu, iar studenții erau învățați căile Duhului. Potrivit soției sale, învățăturile lui Parham în această perioadă erau: "Mântuirea, vindecarea, sfințirea, a doua venire a lui Hristos și botezul cu

Duhul Sfânt, deși nu primise atunci dovada vorbirii în alte limbi "[9].

Parham s-a concentrat pe mesajul de vindecare. Opoziția sa față de medicină era puternic construită pe un scepticism față de eficiența medicinei din acea vreme, precum și pe încrederea că era voia lui Dumnezeu să vindece.

toți cei care vor veni la El cu credință. Parham a văzut o paralelă între puterea lui Dumnezeu de a elibera pe cineva de păcat și puterea Sa de a vindeca pe cineva de boală. În disperare, el a strigat odată: "Prieteni, nu vom scăpa niciodată de diavol până când nu vom renunța la această veșnică îngrijire a bolilor noastre. "[10] Parham a estimat că jumătate din toate bolile erau psihosomatice și a recomandat că, odată ce oamenii aruncau umerii pe spate și înfruntau lumea cu un zâmbet și o dispoziție veselă, afecțiunile vor dispărea.

CREDINȚA APOSTOLICĂ

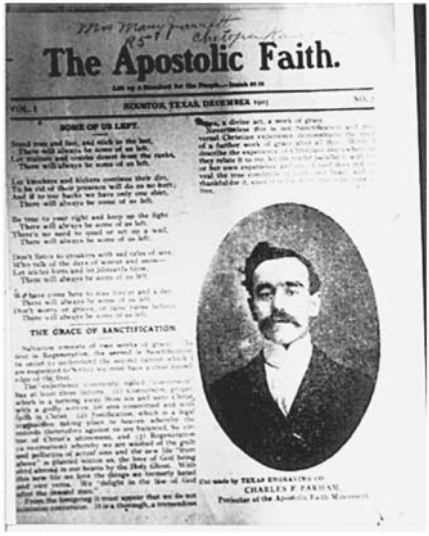

The Apostolic Faith.

HOUSTON, TEXAS, DECEMBER

SOME OF US LEFT.

THE GRACE OF SANCTIFICATION.

CHARLES F. PARHAM,

Numărul 7 al buletinului Credința Apostolică
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Pentru a face cunoscută și a coordona varietatea serviciilor religioase de la Bethel, în martie 1899, Parham a început să publice un buletin informativ *pe* care l-a numit *Credința Apostolică*. Abonații obișnuiți erau probabil doar câteva sute la început, dar până la 500 de exemplare suplimentare erau distribuite gratuit cu fiecare număr. "...*The*

Apostolic Faith a fost publicat bisăptămânal, a avut la început un tarif de abonament (un dolar pe an)...The

buletinul informativ a publicat mărturii minunate de vindecare și multe dintre predicile care au fost predate la Betel. "[11]

Staples, un editor local care a împărțit responsabilitățile editoriale cu Parham, a scris despre valorile morale ale buletinului:

> Dorim ca acest ziar să fie pentru gloria lui Dumnezeu și ne propunem ca așa să fie. Credem că marea majoritate a ziarelor și revistelor din ziua de azi nu pot fi aduse în siguranță în casă, din cauza josniciei, afișată în diverse moduri. Dacă vă abonați la FECIOARA APOSOLICĂ [sic], nu trebuie să vă fie teamă să le permiteți copiilor voștri să o citească. Ei nu vor găsi în ea nici o reclamă la tutun, nici ceva care spurcă. Ei nu vor găsi în ea glume josnice sau abominabile. Dacă vor exista, ele vor fi pure.[12]

O NEMULȚUMIRE CRESCÂNDĂ ȘI UN NOU ÎNCEPUT

Chiar dacă avea un oarecare succes, Parham spera să realizeze mult mai mult în Topeka, Kansas, și, în consecință, era din ce în ce mai dezamăgit de slujirea sa. Cu presiuni tot mai mari în jurul său, a început din nou să-L caute pe Domnul pentru o nouă direcție. Citise și admirase lucrările lui
A.B. Simpson și a fost deosebit de impresionat de rezultatele campaniilor de vindecare ale lui Dowie.

Între timp, un număr de vizitatori la Topeka îi vorbeau lui Parham despre Spiritul din centrele de Sfințenie din nord și est. Astfel, Parham a decis să viziteze unul dintre aceste centre din Durham, Maine, condus de Frank Sandford, care devenise independent după ce părăsise grupul Free Baptist. Lăsând lucrarea în mâinile a câtorva predicatori Holiness, el s-a îndreptat spre Maine. Pe drum a mai vizitat lucrarea lui Dowie din Chicago, lucrarea lui Malone din Cincinnati și lucrarea lui A.B. Simpson din Nyack, New York.

Parham a sfârșit prin a rămâne timp de șase săptămâni la Shiloh din Durham, Maine, unde a fost profund impresionat de mesajul Duhului Sfânt.

care se predau. El căuta de mult timp o nouă revelație cu privire la Botezul Duhului și, în timp ce se afla acolo, a ajuns să accepte poziția lor că Botezul Duhului era pentru credincioșii profund consacrați și că va avea ca rezultat un efort de evanghelizare mondială cu o putere spirituală reînnoită.

Parham s-a întors cu nerăbdare acasă, revigorată și reînnoită, cu o foame și mai adâncă. Următoarele cuvinte conțin semințele adevărurilor pe care Parham le-a descoperit și le-a dezvăluit:

> M-am întors acasă pe deplin convins că, deși mulți obținuseră experiențe reale de sfințire și de ungerea care rămâne, mai rămânea încă o mare revărsare de putere pentru creștinii care erau aproape de această vârstă.[13]

Dar când a ajuns acasă, spre surprinderea sa, a constatat că cei doi predicatori ai Holiness preluaseră literalmente locul de muncă și îl încuiaseră afară. Pentru a nu crea o ocazie pentru diavolul de a crea un scandal, Parham L-a căutat pe Domnul pentru a găsi un nou loc pentru lucrarea sa. În acel moment, din cauza succesului extraordinar de la Bethel, mulți îl îndemnau să deschidă o școală biblică. Astfel, Parham s-a închis în post și rugăciune, iar apoi, în octombrie 1900, cu ajutorul agenților Societății Biblice Americane, a obținut o man- siune neterminată la periferia orașului Topeka. Urma un nou început. Acolo și-a deschis școala biblică construită pe baza succesului pe care îl avusese în Maine.

NEBUNIA LUI STONE

Parham era un tânăr curajos, în vârstă de 27 de ani, zelos din punct de vedere spiritual, atunci când a înființat Colegiul Biblic Bethel, situat la trei kilometri în afara zonei de afaceri din Topeka, la mijlocul lunii octombrie 1900. Conacul pe care l-a cumpărat într-un

cartier rezidențial slab populat se numea Stone's Folly și era modelat după un castel englezesc. "Era o încrengătură de cărămidă roșie, piatră albă, balustrade, cornișe ornamentate, vitralii și

uși, cu cupole, coșuri înalte și un observator înalt. Fiecare dintre încăperile finalizate a fost finisată cu panouri din diferite esențe de lemn exotic. "[14] Structura de 40 pe 75 de picioare avea o înălțime de 60 de picioare. Dar constructorul a rămas fără bani înainte ca structura să poată fi finalizată. Cu toate acestea, Stone's Folly era suficient de mare pentru a găzdui noua slujbă a lui Parham.

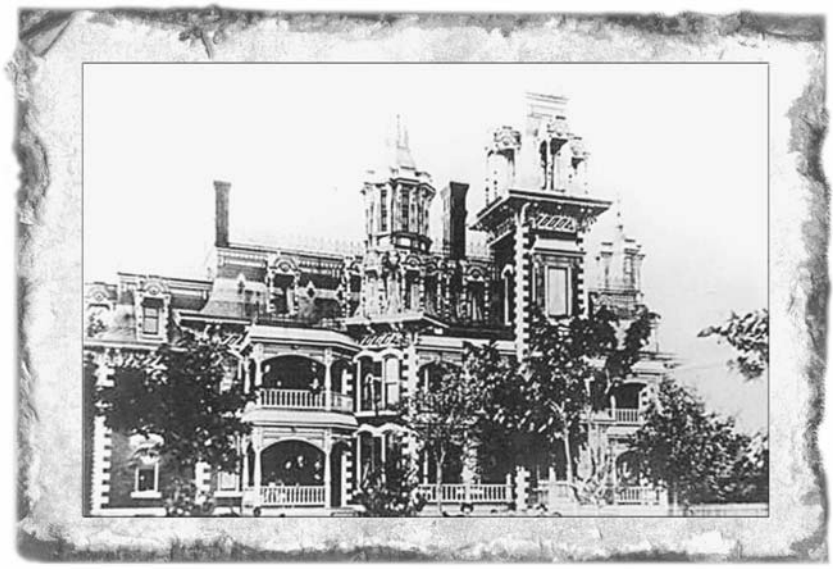

Stone's Folly, unde a căzut primul incendiu

Școala lui Parham s-a deschis pe 15 octombrie 1900, cu aproximativ 36 de studenți, dintre care majoritatea erau slujitori ai altor confesiuni din zonă și care împărtășeau cu Parham dorința sa intensă de a avea o nouă binecuvântare penticostală.

"Imitând tehnicile lui Sandord de la Shiloh, școala din Bethel a funcționat "pe bază de credință" (se încredea în Dumnezeu pentru toate finanțele lor), Biblia era singurul manual, un "lanț de rugăciune" în schimburi de trei ore era menținut într-una din camerele turnului, mai

multe camere erau rezervate pentru o casă de vindecare și mult timp era acordat postului și rugăciunii "[15].

O ÎNTÂLNIRE CU DUHUL SFÂNT, UN HALOU ȘI O PUTERE SUPRANATURALĂ

Parham preda extemporaneu, verset cu verset, din Scripturi, iar studenții învățau în timp ce luau note abundente despre tot ceea ce preda Parham. În timpul zilei, studenții mergeau din ușă în ușă pentru a depune mărturie, iar seara țineau slujbe la conac. Când au ajuns la Cartea Faptele Apostolilor, Parham le-a dat studenților săi o sarcină. Trebuiau să caute cu sârguință dovezile botezului prin Duhul Sfânt, așa cum se vede în Faptele Apostolilor, și apoi să raporteze ceea ce au găsit. Este clar că Parham probabil că ajunsese deja la concluzia că darul limbilor era dovada că cineva a primit darul Duhului, dar el dorea ca și studenții săi să ajungă la această concluzie. Parham a părăsit orașul pentru o întâlnire în Kansas, iar când s-a întors la Stone's Folly, era nerăbdător să vadă rezultatele temei. A ascultat cu atenție rapoartele studenților. Concluzia lor era că fiecare beneficiar al botezului Duhului vorbea în limbi. Această descoperire a creat o atmosferă spirituală pregătită pentru o întâlnire cu Dumnezeu.

Anticipația a umplut casa, deoarece 75 de persoane s-au adunat pentru serviciul de noapte de veghe din seara zilei de 1 ianuarie 1901. Unul dintre studenții prezenți la întâlnire era Agnes N. Ozman, în vârstă de 30 de ani. Ozman participase la școala biblică a lui T.C. Horton din Minnesota și la institutul Nyack al lui A.B. Simpson, vizitase lucrarea lui Dowie din Chicago și lucrase din când în când în ultimii 12 ani. Ozman fusese într-o lungă odisee spirituală și era flămând de putere spirituală. Înaintea acestei întâlniri, Ozman a menționat că vorbise câteva cuvinte într-o altă limbă, dar că era încă flămândă din punct de vedere spiritual pentru o experiență deplină în Duhul Sfânt.[16]

În acea seară, în timpul slujbei, Ozman s-a dus la Parham și l-a întrebat dacă vrea să-și pună mâinile pe ea pentru ca ea să primească botezul Duhului. La insistențele lui Ozman și deși Parham însuși nu vorbise în limbi, el și-a pus mâinile pe studentă. Parham avea să consemneze mai târziu observațiile sale cu privire la ceea ce s-a întâmplat în continuare.

Abia repetasem trei duzini de propoziții când o glorie s-a abătut asupra ei, o aureolă părea că îi înconjoară capul și fața, iar ea a început să vorbească în limba chineză și a fost incapabilă să vorbească în engleză timp de trei zile.[17]

LIMBI DE FOC

Agnes Oxman, prima femeie înregistrată că a vorbit în limbi străine
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

La îndemnul lui Ozman, timp de două zile și trei nopți, studenții și-au transformat căminul într-o cameră de rugăciune și au căutat puterea Duhului Sfânt. În seara zilei de 3 ianuarie, în timp ce Parham predica la o biserică metodistă liberă din Topeka, despre evenimentele minunate de la Stone's Folly, Duhul s-a pogorât asupra studenților de la școala Bethel. Când Parham a ajuns înapoi la școală, un elev l-a întâmpinat la ușă și l-a condus în sala de rugăciune. Înăuntru a întâlnit 12 elevi care stăteau jos, în picioare, în

genunchi și toți vorbeau în limbi.

Copleșit de ceea ce a văzut, Parham a căzut în genunchi și a început să se roage și să-l laude pe Dumnezeu. În timp ce se ruga, L-a auzit clar pe Dumnezeu spunându-i că trebuie să proclame acest botez cu Duhul Sfânt și această revărsare măreață. Socotind costul, Parham a spus că se va supune. În acel moment, și el a fost umplut de Duhul Sfânt și a început să vorbească în alte limbi. Iată cum a descris Parham experiența în propriile sale cuvinte: Chiar atunci și acolo a apărut o ușoară răsucire în gât, o glorie a căzut peste mine și am început să mă închin lui Dumnezeu într-o limbă suedeză, care mai târziu s-a schimbat în alte limbi și a continuat....18

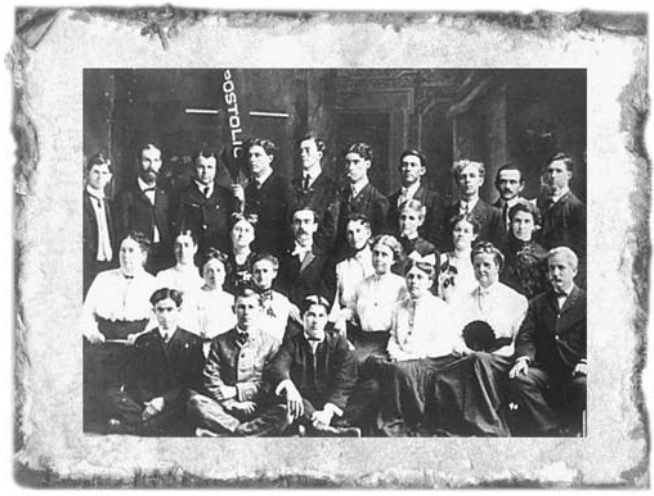

Charles Parham (în centru) alături de personal și studenți
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Deși existau deja persoane care vorbiseră în limbi înainte de evenimentele de la Stone's Folly, aceasta a fost prima dată când limbile au fost asociate ca dovadă a botezului în Duhul Sfânt. Acest eveniment din Topeka a devenit punctul de cotitură al mișcării penticostale. În realitate, Parham a pus cap la cap puzzle-ul teologic al penticostalismului în toamna anului 1900, dar a fost în timpul revărsării din Topeka când teologia sa va deveni o

experiență. Parham era convins că această nouă revărsare a Duhului Sfânt va conduce

la evanghelizarea lumii, iar misiunile vor rămâne un punct central al predicii lui Parham până la sfârșit.

TRAGEDIA ȘI PERSECUȚIA LOVEȘTE DIN NOU

Așa cum a fost cu primii ucenici care au experimentat prima revărsare penticostală, așa va fi și cu Parham. Se pare că există persoane din sistemul religios care sunt întotdeauna gata să se opună și să abuzeze de orice nouă mișcare a lui Dumnezeu.

Aproximativ jumătate dintre studenți primiseră Duhul Sfânt și vorbiseră în limbi, dar mai erau câțiva care rămăseseră nemulțumiți. Unul dintre acești studenți era S.J. Riggins, care avusese deja o ceartă cu unii dintre studenți. Riggins nu a vorbit în limbi și a părăsit școala spunând tuturor că totul era fals, ceea ce nu a făcut decât să dea școlii și lui Parham mai multă notorietate, deoarece *Topeka State Journal* și alte ziare preluau acum povestea. Parham a rămas inspirat și motivat să pornească lupta de a declara adevărul noii sale revelații a Duhului Sfânt.

Din nefericire, tragedia a lovit atunci când cel mai mic copil al lor, Charles, a murit în martie 1901. Acest eveniment sfâșietor, combinat cu perse- cuția îndreptată împotriva lor, a servit la intensificarea durerii lor. Ar fi fost tentant pentru orice muritor să renunțe pur și simplu, dar Parham era construit dintr-un caracter diferit de cel al unei persoane obișnuite. El și-a găsit o nouă putere păstrându-și inima tandră în fața Domnului și refuzând să permită ca amărăciunea să îl ruineze.

Apoi, pentru a înrăutăți situația, în toamna anului 1901, școala biblică din Topeka a fost vândută de sub ochii lui. Rămas fără casă, Parham și-a mutat familia în Kansas City. Grupul care a mers cu el a obținut o mică clădire la 1675 Madison Avenue în centrul orașului Kansas City și a început să țină slujbe. În această perioadă, Parham a

început să călătorească mai mult, predicând mesajul botezului cu Duhul Sfânt; apoi, în ianuarie 1902, a publicat prima sa carte, *Kol Kare Bomidbar (în* ebraică, însemnând: O voce care strigă în pustiu). Cartea a fost plină de

Predici despre mântuire, vindecare și sfințire și a marcat prima publicare a unei cărți despre teologia penticostală de către un penticostal.

MULȚI AU VENIT SĂ BATJOCOREASCĂ, DAR AU RĂMAS SĂ SE ROAGE

Parham, profetul respins, căuta un loc unde să aterizeze. Petrecuse un an și jumătate în Lawrence, Kansas, fără prea mult succes, iar în toamna anului 1903 și-a mutat din nou familia, de data aceasta în Galena, Kansas, ridicând un cort mare și conducând prima întâlnire de tabără penticostală. Cortul putea găzdui 2.000 de persoane, dar totuși s-a dovedit a fi prea mic, așa că a fost amplasată o clădire în momentul în care s-a instalat iarna. "Un număr uriaș de oameni s-au revărsat în Galena din orașele din jur, când au avut loc manifestări puternice ale Duhului și sute de oameni au fost salvați în mod miraculos. "[19] Un ziar a raportat că 500 de oameni au fost convertiți, aproximativ 250 au fost botezați în apele înghețate ale râului Spring River și mulți au fost botezați în Duhul Sfânt. Dar ceea ce a atras atenția oamenilor au fost vindecările. Până la Ziua Recunoștinței din 1904, Parham se bucura de cea mai susținută întâlnire din cariera sa, însă a avut întotdeauna grijă să abată atenția de la el - amintindu-le oamenilor că nu el era vindecătorul și că vindecarea lor venea de la Dumnezeu. Peste 800 de noi convertiți s-au alăturat alianței sale, iar peste 1.000 de persoane au pretins vindecare. În ajunul Anului Nou, renașterea a atras aproape 2.500 de închinători dornici să se închine. Era evident că experiența penticostală prindea contur.

Apoi, în 1905, Parham a acceptat o invitație pentru o vacanță de trei săptămâni în Orchard, Texas, chiar lângă Houston. Odată ajuns acolo, a experimentat o recuperare rapidă după o boală, provocată de entuziasmul din oraș. Predicând prima sa predică în Duminica

Paștelui, Parham a cules rapid o recoltă minunată, deoarece mulți au fost salvați. În plus, în timp ce slujea în Orchard, Parham a fost inspirat să înceapă să organizeze "Zile de adunare". El și echipa sa urmau să mărșăluiască pe străzi îmbrăcați în hainele din zilele biblice, iar prima Rally Day a fost planificată să aibă loc în Houston, Texas.

HOUSTON-ȘCOALA BIBLICĂ CU UN STUDENT CELEBRU

Parham și 25 de muncitori au ținut prima întâlnire Rally Day în Houston, la Bryn Hall. Una dintre marile atracții a fost ansamblul "Țării Sfinte" al lui Parham, format din 15 veșminte palestiniene care înfățișau stilul de viață al claselor sociale din timpurile biblice. El a folosit, de asemenea, steaguri și bannere mari și colorate. "Purtând inscripții de "unitate" și "victorie", armata îmbrăcată în robe penticostale a mărșăluit pe stradă proclamând o revoluție a creștinismului apostolic. "[20] W. Faye Carothers, care aflase de eforturile lui Parham, i s-a alăturat în cruciada din Houston. În cele din urmă, Carothers avea să devină mâna dreaptă a lui Parham, iar biserica sa din Brunner a devenit sediul central din Texas al Mișcării Credinței Apostolice. În decembrie 1905, Parham a deschis o școală biblică în Houston și a mutat tipărirea ziarului său la Houston. Școala funcționa după aceleași principii ca și școala Bethel din Topeka, Kansas. Studenților li se cerea să trăiască prin credință și să se încreadă în Dumnezeu pentru nevoile lor financiare, punând laolaltă toate resursele pentru a trăi.

Charles Parham și echipa cu steaguri și bannere
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Printre cele mai importante lucruri care s-au întâmplat în școala biblică a fost întâlnirea dintre Charles Parham și William J. Seymour. În timp ce se afla în Houston, Seymour a vizitat o misiune afro-americană și a auzit pe cineva vorbind în limbi. Este foarte probabil că era vorba de Lucy Farrow, care frecventa adesea misiunile afro-americane Holiness împreună cu Parham. Lucy Farrow a fost guvernanta de culoare din casa lui Parham și este foarte probabil ca ea să fie legătura dintre Parham și Seymour.

Legile Jim Crow ale vremii împiedicau negrii și albii să se adune împreună; prin urmare, niciun negru nu avea voie în școală. Totuși, Seymour s-a prezentat la școala lui Parham cerând să intre. Din cauza politicii de segregare, Parham a fost reticent, dar, simțind marea foame spirituală a lui Seymour, i-a permis în cele din urmă să participe. Parham, sensibil și el la legile locale Jim Crow, l-a admis pe Seymour la școala biblică, dar nu i-a permis să stea în clasă cu elevii albi. În consecință, Seymour a stat într-o cameră alăturată unde, printr-o ușă deschisă, a absorbit învățăturile zilnice despre botezul cu Duhul Sfânt.

Într-o zi din ianuarie 1906, Seymour s-a dus la Parham pentru a discuta despre o invitație care îi fusese trimisă pentru a predica în Los Angeles. Parham a încercat să-l convingă să rămână, dar, încă o dată, zelosul Seymour a învins. Din tezaurul lor general, Parham i-a dat lui Seymour banii pentru călătoria cu trenul, iar apoi, într-un act memorabil, i-a pus mâinile pe Seymour îngenuncheat și l-a trimis pe drum. Nu știau atunci că excursia lui Seymour avea să aprindă un chibrit și să declanșeze o nouă flacără de foc penticostal.

PROBLEMA RASIALĂ

La începuturile din Houston, Parham predica deseori în misiunile negrilor împreună cu Seymour; în consecință, mai mulți slujitori negri s-au alăturat mișcării sale. Dar, pe măsură ce

Parham înainta în vârstă, filosofia sa rasială a devenit, din păcate, mai înrădăcinată în

prejudecata din vremea sa. Carothers nu a fost încântat de deschiderea lui Parham și și-a expus propriile convingeri rasiale. Ideea lui Carothers era că renașterea penticostală trebuia să se răspândească de la alb la alb și de la negru la negru. Cincizecimea venise, dar încă nu rupsese prăpastia rasială. Parham a fluctuat între segregarea socială a lui Carothers și politica rasială deschisă a lui Dowie. De fapt, Dowie dorea să vadă o țară în care să existe o egalitate rasială deplină. Într-o epocă în care segregarea rasială era legea țării, Dowie a insistat asupra integrării în cadrul reuniunilor sale și a predicat împotriva flagelului inegalității rasiale.[21]

În ambele cazuri, Parham nu a fost nici un reformator rasial, nici un campion al supremației albilor; mai degrabă, el a ocupat o poziție de mijloc paternalistă, tipică pentru mulți, dacă nu chiar pentru majoritatea miniștrilor albi din Midwest. Dar la mijlocul anilor 1920, Parham scria articole pentru revista antisemită, anticatolică și rasistă a lui Gerald Winrod. Cu o ocazie, el s-a referit la membrii Klansmen ca fiind "acei oameni splendizi "[22].

PARHAM MERGE LA \ION

Până în vara anului 1906, Parham avea o mișcare de aproximativ 8.000-10.000 de persoane și a pornit un foc penticostal care nu se va mai stinge niciodată. Din numărul total de persoane care făceau parte din mișcare, strada Azusa nu cuprindea mai mult de 800-1.000, adică o zecime din mișcarea din august 1906.

De la recepția inițială, slabă, de după izbucnirea epidemiei din Topeka din ianuarie 1901, Parham și-a revenit cu o serie constantă de proiecte de renaștere de succes. El și-a arătat îngrijorarea față de numărul tot mai mare de participanți oferind, la începutul anului 1906, un formular pentru transformarea mișcării într-o organizație mai structurată. Parham a numit-o pe cumnata sa, Lilian

Thistlethwaite, în funcția de secretar general al Mișcării Credinței Apostolice. El personal a păstrat titlul de Proiector al Credinței Apostolice și și-a asumat supravegherea organizației generale.

Începând cu luna mai 1906, toți evangheliștii și lucrătorii cu normă întreagă au primit acreditări oficiale semnate de către proiectorul Parham și de către

directorii de stat respectivi. Seymour i-a scris directorului de stat Carothers și, de asemenea, și-a primit acreditările în iulie.

În plus, declinul lui Dowie a creat un vid în rândul propriilor membri, ceea ce i-a oferit lui Parham o oportunitate fără precedent de a promova credința apostolică. Cu contacte în întreaga lume care numărau peste 25.000 de persoane, succesul în \ion putea însemna un început aproape instantaneu al renașterii penticostale globale.

Parham a simțit de la Dumnezeu că trebuie să țină un miting în \ion City, Illinois. Când a ajuns, a găsit slujba în mare agitație. Dowie fusese discreditat și exista o mare descurajare în rândul comunității din \ion. Curând, Parham a început întâlniri de cabană în unele dintre cele mai bune case din oraș. Dar opoziția a fost prea mare pentru Parham. Blitzul negativ din partea presei seculare crea o mare distragere a atenției, în timp ce căutau să-l discrediteze pe Parham. Chiar și Dowie însuși s-a pronunțat împotriva lui Parham și a mesajului său. Wilbur Voliva, care preluase conducerea după moartea lui Dowie, l-a încurajat pe Parham să plece. În fața opoziției și cu vestea trezirii care a lovit Azusa, Parham și-a făcut bagajele și s-a îndreptat spre Los Angeles.

PARHAM LA A\USA

Nimeni nu știe ce anume se aștepta să vadă Parham când a ajuns la Los Angeles, chiar dacă văzuse anterior rapoarte din ziare care descriau fanatismul renașterii. Când Parham a ajuns în cele din urmă la Los Angeles, a avut grijă să se distanțeze de fanatism și chiar a acuzat surse din afară că s-au infiltrat în lucrarea de la Azusa.

Pentru a se disocia în mod clar de rapoartele tulburătoare, el a oferit un denunț dur la adresa fanaticilor "Holy Rollers" și a

explicat diferențele dintre aceștia și proprii săi adepți. "Noi nu simpatizăm și nici nu tolerăm contorsionările gimnastice ale "Holy Rollers", care fac crize, execută

să facă salturi, să se rostogolească și să lovească cu picioarele în paie, în praf sau pe podeaua casei de adunare. "[23]

Când Parham a ajuns la Azusa, a intrat într-un mediu care părea să fie total scăpat de sub control și oarecum rezistent la conducerea sa spirituală. Într-unul dintre ziarele sale, el a menționat că fanatismul va duce întotdeauna la mândrie spirituală și, ulterior, l-a acuzat pe Seymour că a devenit "posedat de un spirit de conducere".

Mulți închinători din Azusa au respins ideea că un "străin" ar putea sosi brusc și "corecta" modelul lor de renaștere. Parham era, de asemenea, ofensat de natura interrasială a întrunirilor și a explicat în mod grafic audienței sale că "păcatul" căsătoriilor mixte din zilele lui Noe fusese cauza principală a Potopului.[24]

Parham a sperat să aducă corecție și direcție în această lucrare a lui Dumnezeu, dar după numai două sau trei mesaje, a fost respins și exclus de la întâlnirile Azusa. După ce a mai rămas puțin timp în Los Angeles, s-a întors la \ion în decembrie 1906. Într-un efort de a reînființa o lucrare acolo, a ridicat un cort pe un teren mare și deschis, dar opoziția a fost îngrozitoare, așa că a plecat pentru o slujire prelungită în Canada și Noua Anglie. Incapabilă să suporte criticile și persecuțiile, doamna Parham a decis să-și ia copiii înapoi în Kansas.

O STEA CĂZUTĂ

Acesta a fost începutul sfârșitului. Ministerul lui Parham ajunsese deja la apogeu și acum era în declin. Din cauza insistenței sale de a construi o lucrare în Chicago, el își crease dușmani foarte puternici, printre care Wilbur Voliva, care era acum șef al

orașului \ion. Zvonuri de imoralitate au început să circule încă din ianuarie 1907. Ziarele locale sugerau că plecarea bruscă a lui Parham într-un turneu în nord-est a fost provocată de sosirea unor "oameni misterioși, despre care se spunea că sunt detectivi, care erau gata să îl aresteze pentru o acuzație la fel de misterioasă "[25].

Natura zvonurilor a devenit publică atunci când acuzațiile au apărut în *San Antonio Light,* la 20 iulie 1907. Oficial, Parham a fost acuzat de homosexualitate, dar Parham a ripostat rapid, anunțând că a fost victima unei înscenări elaborate, pusă la cale de dușmanul său cel mare, Wilbur Voliva.

"C.F. Parham... în vârstă de aproximativ 40 de ani și J.J. Jourdan, în vârstă de 22 de ani, au fost arestați astăzi, în jurul prânzului, în urma unei declarații făcute în fața judecătorului de pace Ben S. Fisk, care îi acuza de comiterea unei infracțiuni nefirești... "[26.]

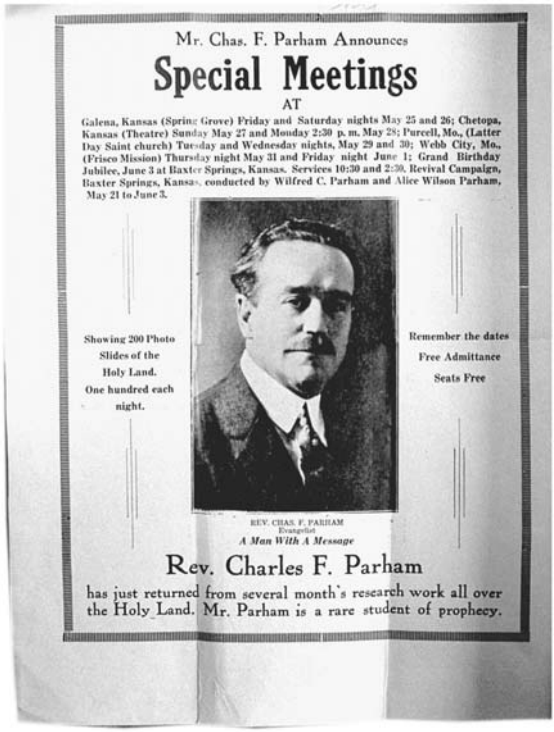
Mr. Chas. F. Parham Announces
Special Meetings
AT
Galena, Kansas (Spring Grove) Friday and Saturday nights May 25 and 26; Chetopa, Kansas (Theatre) Sunday May 27 and Monday 2:30 p. m. May 28; Purcell, Mo., (Latter Day Saint church) Tuesday and Wednesday nights, May 29 and 30; Webb City, Mo., (Frisco Mission) Thursday night May 31 and Friday night June 1; Grand Birthday Jubilee, June 3 at Baxter Springs, Kansas. Services 10:30 and 2:30. Revival Campaign, Baxter Springs, Kansas, conducted by Wilfred C. Parham and Alice Wilson Parham, May 21 to June 3.
Showing 200 Photo Slides of the Holy Land. One hundred each night.
Remember the dates
Free Admittance
Seats Free
REV. CHAS. F. PARHAM
Evangelist
A Man With A Message
Rev. Charles F. Parham
has just returned from several month's research work all over the Holy Land. Mr. Parham is a rare student of prophecy.

Afiș care anunță întâlniri speciale cu Charles Parham
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

După ce au făcut o plată de 1.000 de dolari, au fost amândoi eliberați. În zilele de după arestare, J.J. Jourdan, coacuzatul lui Parham,

a tăcut în mod vizibil. Dar cazul nu a fost niciodată chemat, iar procurorul

a declarat că nu existau suficiente probe pentru a obține o condamnare. La scurt timp după aceea, știrile s-au stins, cel puțin în presa laică. În comunitatea creștină, acest lucru nu ar fi fost cazul. Voliva, prin intermediul ziarului său, *The Zion Herald*, a perpetuat și îmbunătățit știrile din San Antonio. Slujitorii religioși își făcuseră bine treaba și se părea că Parham nu avea să scoată ușor lațul pe care îl pregătiseră pentru el.

Presupusa homosexualitate a lui Parham a fost o sursă de imensă jenă pentru el și soția sa, iar în cele din urmă bunul său prieten, W. Faye Carothers, s-a despărțit de organizație. Cu toate acestea, chiar și în fața unei astfel de adversități, doctrina Credinței Apostolice a continuat să se răspândească, iar până în toamna anului 1908, existau peste 60 de misiuni penticostale diferite, răspândite pe tot cuprinsul Statelor Unite.

În anii care au urmat, Parham a continuat să călătorească, predicând oriunde era o ușă deschisă. Din nefericire, trecutul l-a urmărit, dar el a perseverat în angajamentul său de a proclama evanghelia vindecării și a botezului cu Duhul Sfânt.

În aprilie 1916, a schimbat numele publicației sale lunare din *Credința apostolică* în *Evanghelia veșnică* și a orientat articolele spre război și relația acestuia cu profeția biblică. În 1919, a publicat cea de-a doua carte a sa, de asemenea intitulată *The Everlasting Gospel.*

Parham a continuat să atragă ocazional mulțimi de câteva mii de oameni în orașe mici și orașe în care a ținut predici și conferințe și a prezentat o oră de muzică gospel de divertisment. În iarna anului 1924, Parham a ținut întâlniri în Oregon și Washington, iar în timp ce Parham vorbea la biserica lui John G. Lake, Gordon Lindsay, fondatorul Christ for the Nations, a găsit mântuirea.

În august 1928, Parham a obosit, iar timpul său pe acest pământ se apropia de sfârșit. El i-a scris unuia dintre prietenii săi:

"Trăiesc în aceste zile la marginea tărâmului gloriei și totul este atât de real de cealaltă parte a cortinei încât mă simt foarte tentat să trec dincolo. "[27]

În ultima zi a vieții sale pe pământ, Parham a fost auzit spunând: "Pace, pace, ca un râu. La asta m-am gândit toată ziua". Pe 29 ianuarie 1929, la vârsta de 56 de ani, Charles F. Parham a murit.

Dar înainte de a muri, slujirea sa a contribuit la peste două milioane de convertiri. Mulțimile sale depășeau adesea 7.000 de persoane, iar Parham a fost cel care a popularizat mesajul de Rusalii și a pregătit calea pentru tot ceea ce s-a întâmplat la Azusa. Părintele urma acum să lase locul catalizatorului de Rusalii.

NOTE DE SUBSOL

1. James Goff, *Fields White Unto Harvest*, 26.
2. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 112.
3. Doamna Charles *Parham*, *The Life of Charles F. Parham* (Birmingham, AL: Commercial Printing Co., 1930), 6-9.
4. Anderson, *Fields White Unto Harvest*, 36.
5. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 113.
6. Anderson, *Vision of the Disinherited*, 49.
7. Charles Parham, *The Life of Charles F. Parham*, 33.
8. Anderson, *Vision of the Disinherited*, 50.
9. Goff, *Fields White Unto Harvest*, 37 (dintr-o broșură scrisă de Parham despre vindecarea divină).
10. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 116.
11. Goff, *Fields White Unto Harvest* (primul număr din *The Apostolic Faith* newsletter), 46.
12. Doamna Charles *Parham*, *The Life of Charles Parham*, 48.
13. Anderson, *Vision of the Disinherited*, 51.
14. Ibidem, 51.
15. Anderson, *Vision of the Disinherited* (citat din *Life of Charles Parham* scrisă de Sarah Parham), 56.
16. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 119.
17. Ibidem, 120.
18. Ibidem, 123.

19. Goff, *Fields White Unto Harvest*, 97.
20. Ibidem, 110.
21. Anderson, *Vision of the Disinherited*, 190.
22. Goff, *Fields White Unto Harvest*, 128.
23. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 128.
24. Goff, *Fields White Unto Harvest*, 131.
25. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 129.
26. Goff, *Fields White Unto Harvest*, 136.
27. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 132.

Capitolul Patru

WILLIAM SEYMOUR - CATALIZATORUL PENTECOSTALE

Ta reformă protestantă a început cu Martin Luther în Wittenburg, Germania, într-o clădire dărăpănată în mijlocul piața publică - un început umil pentru o renaștere care va zgudui lumea. D'Aubigne a descris acel [loc1]:

Martin Luther bătând în cuie cele 95 de teze pe ușa de la Wittenburg

În mijlocul pieței din Wittenberg se afla o capelă veche din lemn, lungă de 30 de metri și lată de 20 de metri, ale cărei ziduri, sprijinite din toate părțile, se ruinau. O veche

amvon făcut din scânduri și înalt de un metru și jumătate, l-a primit pe predicator. În acest loc mizerabil a început predicarea Reformei. A fost voia lui Dumnezeu ca ceea ce urma să restaureze gloria Sa să aibă un mediu cât mai umil. În această incintă mizerabilă a fost voința lui Dumnezeu ca, ca să spunem așa, Fiul Său bine iubit să se nască a doua oară. Printre acele mii de catedrale și biserici parohiale de care este plină lumea, nu era nici una în acel moment pe care Dumnezeu să o fi ales pentru predica glorioasă a vieții veșnice.

În mod similar, câteva sute de ani mai târziu, pe o stradă fără ieșire din mijlocul secțiunii industriale din Los Angeles, California, începutul mișcării penticostale avea să înceapă într-o clădire umilă, o fostă biserică metodistă, situată pe strada Azusa 312. În acea clădire modestă, un grup modest de oameni de rasă mixtă, flămânzi de prezența lui Dumnezeu, vor experimenta focul penticostal care se va abate asupra lor. Liderul nu era un teolog cu o prezență convingătoare sau cu un discurs impunător. Era un negru umil, cu un singur ochi, cu o barbă deschisă și cu fața marcată de variolă, care venise din Houston, Texas, cu mesajul penticostal arzând în inima sa.

Misiunea de pe strada Azusa, aprilie 1906
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

KU KLUX KLAN, JIM CROW ȘI NAȘTEREA UNUI PREDICATOR

William J. Seymour s-a născut la 2 mai 1870, în Centerville, Louisiana. Părinții săi, Simon și Phyllis, au fost eliberați din sclavie cu doar câțiva ani mai devreme. Seymour s-a născut într-o perioadă în care prejudecățile rasiale erau la ordinea zilei. Ku Klux Klan-ul era vizibil în aproape toate comunitățile din sud, iar legea Jim Crow era în plină vigoare și împiedica amestecul raselor. Jim Crow era numele sistemului de caste rasiale care a funcționat în principal, dar nu exclusiv în statele din sud și de frontieră, între 1877 și mijlocul anilor 1960. Jim Crow a fost mai mult decât o serie de legi rigide împotriva negrilor; a fost un mod de viață. În cadrul Jim Crow, afro-americanii au fost retrogradați la statutul de cetățeni de mâna a doua. Aceste legi odioase impuneau utilizarea separată a fântânilor de apă, a băilor publice și a locurilor separate în transportul public. Legile Jim Crow au reprezentat legitimarea rasismului împotriva negrilor. Din păcate, discriminarea și segregarea erau răspândite și în biserici, iar mulți preoți și teologi creștini învățau că albii erau "poporul ales", că negrii erau blestemați să fie robi și că Dumnezeu susținea segregarea rasială. Mulți în acele zile nu credeau că negrii nici măcar nu aveau un suflet. Viitoarea renaștere penticostală avea să înfige în cele din urmă un țăruș în inima acestor legi și credințe detestabile.

Tânărul Seymour "și-a găsit identitatea în Iisus Hristos, crezând că Domnul este singurul eliberator al omenirii. Era un tânăr sensibil, cu un spirit înalt și înfometat de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Se spune că a avut viziuni divine și că, la începutul vieții, a început să aștepte revenirea lui Iisus Hristos. "[2] Fără educație

formală, ca mulți alții în acele vremuri, a învățat singur să citească citind constant Biblia. A fost botezat în biserica romano-catolică și a fost probabil crescut în biserica catolică, deși unii cred că a fost crescut ca baptist.

NELINIȘTIT ȘI ÎN CĂUTARE

Puțini erau dispuși să își părăsească orașul natal în acele vremuri, dar Seymour, un om neliniștit și un om în mișcare, a părăsit Louisiana în 1891, pe când avea încă 20 de ani. Mai întâi, a mers la Memphis, Tennessee, unde a lucrat ca portar la o frizerie și apoi ca șofer la Tennessee Paper Company. În 1893 a călătorit pe râul Mississippi și a ajuns în St. Louis, Missouri, unde a lucrat ca barman.[3]

Seymour a ajuns în Indianapolis, Indiana, la vârsta de 25 de ani și a găsit de lucru ca ospătar în unele dintre cele mai bune restaurante din oraș. La scurt timp după sosirea sa, Seymour s-a alăturat Bisericii Metodiste Episcopale A.B. Simpson Chapel. Această ramură a metodiștilor din nord avea o puternică campanie de evanghelizare pentru toate clasele sociale, ceea ce l-a atras foarte mult pe Seymour. Pasiunea lor de a ajunge la toți l-a ajutat pe Seymour să-și formuleze convingerea că nu există o linie de culoare în răscumpărarea lui Hristos.

> În 1895, Seymour s-a mutat în Cincinnati, Ohio, unde a continuat să lucreze ca ospătar. În timp ce se afla acolo, a intrat în contact cu învățăturile de sfințenie prin intermediul mișcării God's Revivalist a lui Martin Wells Knapp și a mișcării Church of God Reformation a lui Daniel S. Warner, cunoscută și sub numele de Evening Light Saints. Crezând că trăiesc în amurgul istoriei umane, acești creștini credeau că revărsarea Duhului Sfânt va preceda răpirea Bisericii. Aceste învățături l-au impresionat profund pe tânărul Seymour. "[4]

În timp ce se afla cu acest grup, a primit chemarea la slujire - o chemare cu care s-a luptat. În mijlocul acestei lupte, a con- tractat variola, care era de obicei fatală în acea vreme. A supraviețuit trei săptămâni de suferință oribilă și a rămas cu orbire la ochiul stâng și

cu cicatrici faciale grave.[5] După ce și-a revenit, a submis imediat chemării lui Dumnezeu și a fost licențiat și hirotonit ca slujitor de către Evening Light Saints. În curând, a început să călătorească ca predicator itinerant.

Până în 1900, în grup erau 30 de lideri de culoare, iar aceștia își încurajau cu tărie slujitorii să lucreze mână în mână.[6] Accentul pus pe unitate a întărit din nou hotărârea lui Seymour de a vedea un popor unit care să servească scopurile lui Dumnezeu.

Seymour a părăsit Cincinnati în 1902 și nu se știe exact unde se afla până când a ajuns la Houston, Texas, în 1905.

HOUSTON, PARHAM ȘI MERSUL LA ȘCOALA BIBLICĂ

În vara anului 1905, ziarele din Houston au publicat articole elogioase despre Charles Parham și cruciadele sale din Bryn Hall, în centrul orașului Houston. La acea vreme, Houston era un oraș cu o mare varietate culturală, iar oameni de toate rasele erau atrași de întâlnirile lui Parham. În timp ce participa la întâlniri, Lucy Farrow, o credincioasă afro-americană, s-a împrietenit cu familia Parham și în curând i s-a oferit postul de guvernantă. Deși era pastorul unei mici biserici Holiness, ea a decis să se întoarcă în Kansas împreună cu familia Parham atunci când au părăsit Texasul. În acel moment, ea se împrietenise de curând cu Seymour și l-a rugat să păstorească biserica Holiness până când ea se va întoarce câteva luni mai târziu.[7]

Când doamna Farrow s-a întors, abia aștepta să-i povestească lui Seymour experiențele trăite în casa Parham. În timp ce se afla la familia Parham, a fost botezată cu Duhul Sfânt și a vorbit în limbi străine. Seymour a fost puțin reticent în a accepta această "nouă doctrină", deoarece credea că fusese deja botezat în Duhul Sfânt atunci când fusese sfințit în Cincinnati. Cu toate acestea, după un timp de cercetare a Scripturilor și de rugăciune, inima lui s-a schimbat. Într-o carte scrisă de Sarah Parham, *Life Of Charles F. Parham*, Parham spune că Domnul i-a revelat lui Seymour că fusese luat în mod greșit în poziția sa doctrinară și, ca urmare, a acceptat ideea că botezul cu Duhul Sfânt era o a treia lucrare a harului.[8]

Așa cum am menționat anterior, în 1905, Parham a anunțat că va deschide o școală biblică în Houston, care va fi formată similar cu

școala din Topeka. Era un aranjament de tip comunitar într-o singură casă, unde studenții și instructorul își petreceau zilele și nopțile împreună pentru a se ruga și a studia Cuvântul într-un mod informal.[9]

Când Seymour a auzit de școală, l-a implorat pe Parham să-l lase să meargă la ea. Cu toate acestea, Parham a fost reticent din cauza legilor Jim Crow, dar, la insistențele doamnei Farrow, a cedat în cele din urmă. Îi permitea să stea în fața ferestrei și să asculte, iar în zilele ploioase putea sta pe hol, unde lăsau ușa clasei deschisă. Și din cauza rasei sale, lui Seymour nu i s-a permis să "zăbovească" la altar în căutarea Duhului Sfânt împreună cu ceilalți elevi albi. În ciuda impunerilor din partea lui Parham, Seymour nu s-a descurajat și, datorită intensității foamei sale spirituale, a avut rezultate extrem de bune la școală. "Mai târziu, avea să fie capabil să recite cuvânt cu cuvânt învățăturile lui Parham. "[10]

APELUL CĂTRE LOS ANGELES

ii

William Seymour
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Fără să se lase intimidat în căutarea sa spirituală, Seymour a continuat să predice și să depună mărturie la misiunile negrilor din Houston și la una dintre aceste misiuni l-a întâlnit pe Neely Terry. "Ea i-a spus lui Seymour că în biserica ei de acasă din Los Angeles, o congregație baptistă de culoare, o anume soră Hutchins predicase recent la o trezire și semăna foarte mult cu el. "[11] Când Terry s-a întors la Los Angeles, i-a spus apoi Juliei Hutchins despre predicarea neobișnuită și puternică a lui Seymour. Ulterior, Julia Hutchins i-a trimis o scrisoare lui Seymour în care îi cerea să vină să o ajute în lucrarea din Los Angeles.

Seymour a descris chemarea sa la Los Angeles în primul număr al ziarului *The Apostolic Faith*, vocea oficială a renașterii Azusa:

> A fost chemarea divină care m-a adus din Houston, Texas, la Los Angeles. Domnul a pus în inima uneia dintre sfinții din Los Angeles să-mi scrie că simte că Domnul vrea să vin aici să fac o lucrare, iar eu am venit, pentru că am simțit că este călăuzirea Domnului. Domnul a trimis mijloacele și am venit să mă ocup de o misiune pe strada Santa Fe, iar într-o noapte au încuiat ușa împotriva mea și, după aceea, l-au adus pe fratele Roberts, președintele Asociației Holiness, să vină și să stabilească doctrina despre botezul Duhului Sfânt, că este vorba doar de sfințire. El a coborât și o bună parte din predicatorii Holiness împreună cu el, și au afirmat că sfințirea era botezul Duhului Sfânt. Dar totuși nu aveau dovada din al doilea capitol din Faptele Apostolilor, căci atunci când ucenicii au fost cu toții umpluți de Duhul Sfânt, ei vorbeau în limbi pe măsură ce Duhul le dădea să vorbească. După ce președintele m-a auzit vorbind despre ceea ce era adevăratul botez al Duhului Sfânt, a spus că îl dorește și el și mi-a spus că atunci când îl voi primi să îl

anunț. Așa că l-am primit și l-am anunțat. Începutul Cincizecimii a început într-o întâlnire de rugăciune la cabană, la 214 Bonnie Brae. (Credința Apostolică Vol.1, Nr. 1.)

Când Seymour a primit invitația de a pleca la Los Angeles, a discutat cu Parham, care nu a fost de acord cu plecarea lui. Parham a încercat să-l convingă să rămână până când va primi Duhul Sfânt. De asemenea, el dorea ca el să rămână și să lucreze printre negrii din oraș. "Dar, încă o dată, Seymour a învins, iar Parham i-a dat bilet de tren din trezoreria comu- nității. Cu rugăciune și impunerea mâinilor, Seymour a fost trimis din Houston la Los Angeles cândva în ianuarie 1906. "[12]

214 North Bonnie Brae Street

Mulți evangheliști au stârnit inimile înfometate din sudul Californiei timp de mai mulți ani, iar în Los Angeles existau deja dovezi ale unei mișcări spirituale înainte de sosirea lui Seymour. Multe grupuri erau angajate în rugăciune intensă, mărturisire din ușă în ușă și așteptau venirea trezirii pe care o așteptau cu nerăbdare. Los Angeles, un creuzet de diverse grupuri etnice, a fost orașul cu cea mai rapidă creștere între 1880- 1910; iar negrii, orientalii și mexicanii reprezentau 5,6% din populație. Până în 1906, în oraș existau peste 100 de biserici care predicau "evanghelia completă".[13]

Un grup anume, First Baptist Church of Los Angeles, aștepta întoarcerea pastorului lor, pastorul Joseph Smale. Acesta fusese într-o călătorie de trei săptămâni în Țara Galilor pentru a sta sub învățăturile marelui revizionist galez, Evan Roberts. Smale era în flăcări pentru Dumnezeu și spera să aducă acasă cu el în Los Angeles aceeași trezire care vizitase Țara Galilor.[14]

Un alt evanghelist și jurnalist în curs de dezvoltare s-a alăturat bisericii Smale - numele lui era Frank Bartleman. Bartleman s-a născut în Carversville, Pennsylvania, în 1871. A fost

salvat în 1893 și a acceptat chemarea de a predica. A predicat ca baptist, metodist, cadet în Armata Salvării și apoi ca predicator Holiness. La un moment dat, în timp ce se afla la Chicago, a fost binecuvântat să-l audă predicând pe D.L. Moody.

Frank Bartleman
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

În 1905, a sosit cu familia sa în Los Angeles și, în timp ce se afla acolo, a corespondat cu Evan Roberts, un revizionist galez, despre pasiunea acestuia pentru renaștere, pentru a ajunge în California. Bartleman a declarat că aceste scrisori l-au încurajat să creadă că va veni o trezire.

La scurt timp după sosirea lui Seymour în Los Angeles, a ținut prima predică la biserica surorii Hutchin de pe Santa Fe Avenue. Teologia sa despre Duhul Sfânt avea să intre în conflict cu a ei, deoarece acea biserică credea că ei fuseseră deja sfințiți și primiseră Duhul Sfânt. Conflictul a ajuns la un punct culminant atunci când a fost în cele din urmă închis în afara bisericii. Sora Hutchin nu a permis ca forma sa "extremă" de învățătură să aibă loc în biserica ei. În consecință, Seymour a rămas fără bani și fără un loc unde să stea. Din fericire, o familie din biserică, familia Lee, i-a deschis casa lui Seymour, iar el a rămas acolo continuând să se roage, să postească și să aștepte direcția lui Dumnezeu.

În curând a început să organizeze întâlniri de rugăciune în casele prietenilor de culoare pentru cei care erau dornici să asculte

mesajul său. Apoi, domnul și doamna Richard Asberry l-au invitat să locuiască în casa lor de pe strada North

Bonnie Brae Street. Seymour a acceptat și au început să organizeze întâlniri în casa lor în februarie 1906. Seymour a insistat mult pe lângă grup pentru a o invita pe Lucy Farrow să se alăture grupului. În consecință, s-au strâns bani pentru a o aduce pe domnișoara Farrow, iar când aceasta a sosit, Seymour a convocat zece zile de rugăciune și post. În această perioadă, Edward Lee, un om de serviciu angajat la First National Bank, l-a rugat pe Seymour să vină să se roage pentru el din cauza sănătății sale șubrede. Seymour a sosit, l-a uns cu untdelemn, iar acesta s-a vindecat. Apoi, Lee i-a cerut să se roage pentru botezul Duhului Sfânt. Chiar dacă Seymour nu primise personal această experiență, s-a rugat pentru Lee, iar Lee a început imediat să vorbească în limbi. Abia așteptau să ajungă la întâlnirea din acea seară.

214 Bonnie Brae Street
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Când au ajuns la Asberry Home de pe Bonnie Brae Street, fiecare cameră era plină de oameni. Mulți se rugau deja. Seymour a preluat conducerea întâlnirii, conducând grupul prin cântece, mărturii și alte rugăciuni. Apoi, a început să spună povestea vindecării domnului Lee și a umplerii sale cu Duhul Sfânt. De îndată ce Seymour

a terminat, Lee a ridicat mâinile și a început să vorbească în limbi. Întregul grup

au căzut în genunchi în timp ce se închinau lui Dumnezeu și strigau pentru botez. Apoi, șase sau șapte persoane și-au ridicat vocile și au început să vorbească într-o altă limbă. Jenny Evans Moore, care avea să se căsătorească mai târziu cu Seymour, a căzut în genunchi de pe banca de la pian, fiind una dintre primele care au vorbit în limbi.[15]

Timp de trei zile au sărbătorit "Rusaliile timpurii restaurate". Vestea s-a răspândit rapid, aducând mulțimi care aveau să umple casa familiei Asberry și curtea din jurul casei lor. Se spune că pridvorul din față al familiei Asberry a devenit amvon, iar strada bănci, deoarece Seymour se adresa oamenilor din această casă.

În cea de-a treia noapte, Seymour a avut în cele din urmă propria sa întâlnire cu Duhul Sfânt. Târziu, în seara zilei de 12 aprilie 1906, după ce mulți plecaseră deja de la întâlnire, darul mult așteptat a venit în sfârșit la omul care predicase despre acest dar pentru mulți alții.

MUTAREA PE A\USA STREET

Misiunea de pe strada Azusa, aprilie 1906

(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Nu se mai putea ține mulțimea la distanță și, din cauza rugăciunilor zgomotoase care deranjau vecinii și a numărului tot mai mare de persoane înghesuite în spații mici, a devenit urgentă necesitatea de a găsi o clădire mai mare, într-o altă locație. Prietenii lui Seymour au localizat rapid o clădire vacantă, cu două etaje, cu cadre de lemn, vopsită în alb, la 312 Azusa Street.[16] Și pe 14 aprilie 1906, au avut prima lor întâlnire într-o clădire care fusese o biserică metodistă și apoi fusese vândută și remodelată, jumătatea de sus fiind transformată în apartamente. Când au achiziționat clădirea, ultimul etaj era folosit pentru depozitare, iar etajul de jos era folosit ca grajd pentru cai. Li s-a oferit clădirea pentru 8 dolari pe lună.

> A.G. Osterburg, șeful unei companii locale de construcții, a plătit mai mulți oameni pentru a ajuta la renovarea clădirii. Voluntarii au măturat podelele și au văruit pereții cu var. J.V. McNeill, un catolic devotat și proprietar al celei mai mari companii de cherestea din Los Angeles, a donat cherestea pentru această cauză. A fost pus rumeguș pe podea, iar scândurile au fost bătute în cuie pe butoaie de lemn pentru a fi folosite ca bănci. Două lăzi goale au fost bătute în cuie una peste alta pentru a servi drept amvon al lui Seymour.[17]

La patru zile după deschiderea misiunii din Azusa Street, pe 18 aprilie, marele cutremur din 1906 a zguduit din temelii San Francisco. Combinat cu incendiul care a izbucnit în timpul cutremurului, orașul San Francisco a fost distrus aproape în totalitate. Având în vedere dimensiunea apocaliptică și distrugerile provocate de cutremur, împreună cu fervoarea reli- gioasă din Los Angeles, scena era pregătită pentru o erupție a Duhului Sfânt.

În anul precedent, Frank Bartleman, un predicator din Pennsylvania, a sosit în Los Angeles. După ce a lucrat cu unele dintre biserici, a constatat, spre dezamăgirea sa, că mulți dintre oameni erau călduți și nu erau pregătiți pentru renașterea mult dorită. În timp

ce se afla în Los Angeles, Bartleman a început să corespondeze cu Evan Roberts în legătură cu pasiunea sa pentru ca trezirea să vină în California.

În iunie 1905, Bartleman a scris că Los Angeles era cu adevărat un Ierusalim spiritual. El a simțit că acest loc va deveni orașul în care

Dumnezeu își va revărsa Duhul Său. Era ceva acolo care l-a inspirat, iar el a continuat să se dăruiască rugăciunii. El știa că diviziunile din rândul poporului lui Dumnezeu erau mari obstacole în calea trezirii și astfel a scris aceste cuvinte în cartea sa, *Azusa Street*.

> Fiecare diviziune sau partid nou apărut în biserică oferă lumii o contradicție cu privire la unitatea trupului lui Hristos și la veridicitatea Evangheliei. Mulțimi se închină și ard tămâie unei doctrine mai degrabă decât lui Hristos. Duhul lucrează astăzi pentru unitatea credincioșilor, pentru "un singur trup", pentru ca rugăciunea lui Isus să fie ascultată: "ca toți să fie una, ca lumea să creadă "[18].

Bartleman a participat la întâlnirile de pe Bonnie Brae Street, iar când s-au mutat pe 312 Azusa Street. A fost acolo cu ei, bucurându-se de căldura focurilor penticostale. Bartleman, care a fost acolo la începutul renașterii, a descris cel mai bine acele zile de început și în cartea sa, *Azusa Street*:

> Fratele Seymour stătea în general în spatele a două cutii goale, una peste alta. De obicei își ținea capul în interiorul celei de sus în timpul ședinței, în rugăciune. Nu exista mândrie acolo. Slujbele se desfășurau aproape continuu. Suflete căutate puteau fi găsite sub puterea aproape la orice oră din zi sau din noapte. Locul nu era niciodată închis și nici gol. Oamenii veneau să-L întâlnească pe Dumnezeu - El era întotdeauna acolo. De aici o întâlnire continuă. Întâlnirea nu depindea de conducătorul uman. Prezența lui Dumnezeu devenea din ce în ce mai minunată. În acea clădire veche, cu căpriori joși și podele goale, Dumnezeu a făcut bucăți bărbați și femei puternice și i-a pus din nou laolaltă pentru gloria Sa. A fost un proces de remaniere

extraordinar. Mândria, mândria și auto-afirmarea, importanța și stima de sine nu puteau supraviețui acolo. Egoul religios și-a predicat rapid propria predică funerară.

Nu au fost anunțate dinainte subiecte sau predici și nici vorbitori speciali pentru o astfel de oră. Nimeni nu știa ce ar putea urma, ce va face Dumnezeu. Totul a fost spontan, ordonat de Duhul Sfânt. Am vrut să auzim de la Dumnezeu, prin oricine ar fi vorbit El. Nu aveam niciun respect față de persoane. Toți erau egali. Nici o făptură nu se putea lăuda în prezența Lui. El nu se putea folosi de cei cu păreri de sine. Acelea erau întâlniri cu Duhul Sfânt, conduse de Domnul. Trebuia să înceapă într-un mediu sărac pentru a ține departe elementul egoist, uman. Toți coborau împreună, în umilință, la picioarele Lui. Toți arătau la fel și aveau toate lucrurile în comun, cel puțin în acest sens. Grinzile erau joase, cei înalți trebuie să coboare. Când au ajuns la Azusa, erau umiliți, pregătiți pentru binecuvântare. Furajele erau așezate astfel pentru miei, nu pentru girafe. Toți puteau ajunge la el.

Am fost eliberați chiar acolo de ierarhismul și abuzul ecleziastic. L-am vrut pe Dumnezeu. Când am ajuns prima dată la întâlnire, am evitat pe cât posibil contactul uman și salutul. Am vrut să-L întâlnim mai întâi pe Dumnezeu. Ne-am băgat capul sub vreo bancă din colț, în rugăciune, și i-am întâlnit pe oameni doar în Duhul, fără să-i mai cunoaștem "după trup". Întâlnirile începeau ele însele, în mod spontan, în mărturie, laudă și închinare. Mărturiile nu au fost niciodată grăbite de un apel pentru "popcorn". Nu aveam un program prestabilit care să fie înghesuit la timp. Timpul nostru era al Domnului. Am avut parte de mărturii reale, din experiența proaspătă a inimii. Altfel, cu cât erau mai scurte mărturiile, cu atât mai bine. O duzină de oameni puteau fi în picioare la un moment dat, tremurând sub puterea lui Dumnezeu. Nu trebuia să ne luăm indicația de la vreun lider; totuși, eram

liberi de nelegiuire. Eram închiși la Dumnezeu în rugăciune în timpul ședințelor, cu mintea la El.

Toți au ascultat de Dumnezeu, în blândețe și smerenie. În onoare "ne preamărim unii pe alții". Domnul era în stare să izbucnească prin oricare dintre ei. Ne-am rugat pentru aceasta în mod continuu. Cineva se ridica în cele din urmă, uns pentru mesaj. Toți păreau să recunoască acest lucru și

a cedat. Poate fi un copil, o femeie sau un bărbat. Poate fi de pe bancheta din spate sau din față. Nu contează. Ne-am bucurat că Dumnezeu lucra. Nimeni nu dorea să se arate. Ne gândeam doar să-L ascultăm pe Dumnezeu. De fapt, exista acolo o atmosferă a lui Dumnezeu care interzicea oricui, în afară de un nebun, să încerce să se pună în față fără adevărata ungere - și așa ceva nu a durat mult timp. Întâlnirile erau controlate de Duhul, de pe tron. Au fost zile cu adevărat minunate. Am spus deseori că aș fi preferat să trăiesc șase luni în acea perioadă decât cincizeci de ani de viață obișnuită. Dar Dumnezeu este exact la fel și astăzi. Doar noi ne-am schimbat.

Cineva ar putea vorbi. Dintr-o dată, Duhul Sfânt ar cădea peste adunare. Dumnezeu Însuși ar da chemarea la altar. Oamenii ar cădea peste tot în casă, precum cei uciși în luptă, sau s-ar repezi în masă spre altar pentru a-L căuta pe Dumnezeu. Scena semăna adesea cu o pădure de copaci căzuți. O astfel de scenă nu poate fi imitată. Nu am văzut niciodată o chemare la altar făcută în acele zile de început. Dumnezeu Însuși îi chema. Iar predicatorul știa când să renunțe. Când El vorbea, noi toți ascultam. Părea un lucru înfricoșător să împiedici sau să întristezi Duhul Sfânt. Întregul loc era îmbibat în rugăciune. Dumnezeu se afla în templul Său sfânt. Era pentru om să tacă. Slava shek- inah se odihnea acolo. De fapt, unii pretind că au văzut slava noaptea deasupra clădirii. Nu mă îndoiesc de asta. M-am oprit de mai multe ori la mai puțin de două străzi de acel loc și m-am rugat pentru putere înainte de a îndrăzni să merg mai departe. Prezența Domnului era atât de reală.[19]

ACHIZIȚIONAREA MISIUNII A\USA

Lucrarea de la Azusa creștea dincolo de așteptări și a devenit clar că favoarea Domnului era peste acel loc. În cel de-al șaselea volum al ziarului *The Apostolic Faith a* fost publicat anunțul că au cumpărat proprietatea de pe strada Azusa nr. 312:

Misiunea Credința Apostolică a cumpărat terenul și clădirile de pe strada Azusa nr. 312. Bărbații din Holy Spirit au fost aleși ca administratori, care dețin proprietatea.

Misiunea Credinței Apostolice de pe strada Azusa nr. 312
(Folosit cu permisiunea, Biblioteca Tim Enloe)

Credem că Domnul a ales acest loc pentru lucrarea Sa, pentru că El și-a revărsat în mod minunat Duhul Său în misiunea care a început în urmă cu aproximativ un an de la întâlnirile de rugăciune de la cabană, unde a avut loc prima Cincizecime. Acum, prin cei botezați cu Duhul Sfânt care au ieșit și prin documentele publicate aici, s-a ridicat o oaste puternică. Slăvit să fie Dumnezeu!

Proprietatea a fost achiziționată pentru 15.000 de dolari, iar 4.000 de dolari au fost deja plătiți. Orice prieteni care doresc să aibă o parte în cumpărarea acestei misiuni pentru Domnul pot trimite ofrande fratelui Reuben Clark, care este secretarul consiliului de administrație.

A fost necesar să cumpărăm această misiune ca sediu al lucrării, pentru a o păstra, deoarece ar fi fost vândută în curând în alte scopuri. Situația este favorabilă, fiind

situată în centru și în împrejurimi în care nimeni nu va fi deranjat de rugăciuni sau de strigătele care se ridică uneori toată noaptea. Slăvit să fie Dumnezeu!

Clădirea Misiunii a fost în trecut un loc de închinare unde au fost salvate suflete cu ani în urmă, iar locul a devenit astfel sacru; iar în cursul anului trecut, sute de oameni au fost salvați, sfințiți, vindecați și botezați cu Duhul Sfânt. (Credința apostolică, vol. 1, nr. 6.)

LINIA DE CULOARE ESTE RUPTĂ

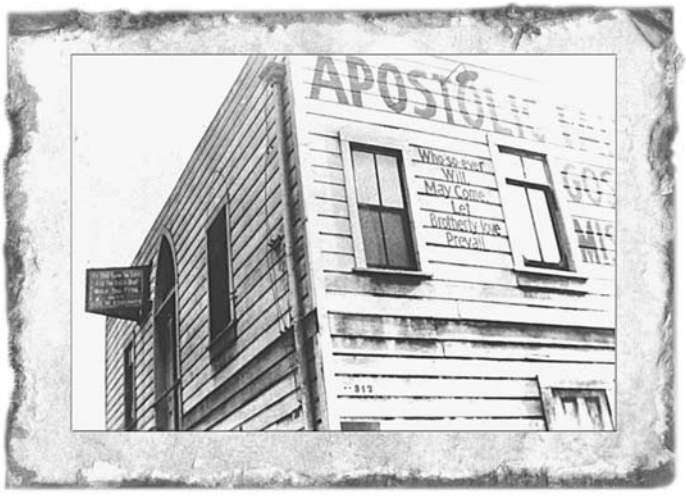

Oricine dorește poate veni. Să prevaleze dragostea frățească. Misiunea de pe strada Azusa (Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Inițial, misiunea din Azusa Street a avut un caracter multirasial și multietnic. Primul număr al ziarului *The Apostolic Faith* relata că: "Dumnezeu nu face nicio diferență de naționalitate. Etiopienii, chinezii, indienii, mexicanii și alte naționalități se închină împreună". Unul dintre primii lideri de pe Azusa Street a estimat că la întâlnirile lor erau peste 20 de naționalități diferite. "Niciun instrument pe care Dumnezeu îl poate folosi nu este respins din cauza culorii, a vestimentației sau a lipsei de educație", se relata în același număr al ziarului *The Apostolic Faith.* În numărul din noiembrie, Seymour scria: "Întâlnirea a fost un moment de topire. Oamenii sunt toți topiți

împreună... făcuți o singură bucată, o singură pâine, toți un singur trup în Hristos Isus.

Nu există evrei sau neamuri, robi sau liberi, în Misiunea Azusa. Niciun instrument pe care Dumnezeu îl poate folosi nu este respins din cauza culorii, a vestimentației sau a lipsei de educație. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a clădit lucrarea... Lucrul cel mai dulce este armonia iubitoare."

Pe măsură ce Bartleman observa această topire a raselor și eliminarea prejudecăților rasiale, el scria că sângele lui Iisus a spălat linia de culoare.

"Au venit mult mai mulți albi decât negri. "Linia de culoare" a fost spălată în sânge." A.S. Worrell, traducător al Noului Testament, a declarat că lucrarea Azusa a redescoperit sângele lui Hristos pentru Biserica din acea vreme. S-a pus un mare accent pe sângele lui Hristos, pentru curățire etc. A fost ajutat un standard înalt pentru o viață curată. *"Când vrăjmașul va veni ca un potop, duhul Domnului va ridica un steag împotriva lui"* (Isaia 59:19b KJV).[20]

CÂND CERUL INVADEAZĂ PĂMÂNTUL

La câteva luni de la deschiderea trezirii, sute de oameni se revărsau în mica clădire de pe strada Azusa. Osterberg a raportat că până la 21.300 de persoane au participat la slujbe, iar până la 800 se înghesuiau în clădire în același timp. Fiecare centimetru suficient de mare pentru un scaun era înghesuit. *Los Angeles Daily Times* a relatat: "Sala era înghesuită aproape până la sufocare. Mulți au fost așezați la ferestre, iar zeci de persoane care nu au putut intra s-au înghesuit în jurul holului și s-au luptat să vadă.... "[21.]

Într-unul dintre numerele ziarului *The Apostolic Faith*, un bărbat care a participat la întâlnirile de pe strada Azusa a proclamat: "Aș fi preferat să trăiesc șase luni în acel moment decât cincizeci de ani

de viață obișnuită. M-am oprit de mai multe ori la mai puțin de două străzi de acel loc și m-am rugat pentru putere înainte de a îndrăzni să merg mai departe. Prezența Domnului era atât de reală. "[22]

Liderii Misiunii de pe strada Azusa: Așezați (de la stânga la dreapta) Sora Evans, Hiram Smith, William Seymour, Clara Lum. În picioare (de la stânga la dreapta) Femeie neidentificată, fratele Evans, Jenny Moore, (viitoarea soție a lui Seymour), Gleen Cook, Florence Crwaford, bărbat neidentificat, sora Prince.
Fiica lui Florence Crawford stă în poala lui Hiram Smith.
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Mulți dintre cei proaspăt botezați în Duhul Sfânt vor simți o chemare la câmpul de misiune. În consecință, bărbați și femei plecau spre Scandinavia, China, India, Egipt, Irlanda și diverse alte națiuni. Chiar și sora Julia Hutchin, care inițial îl blocase pe Seymour din misiunea ei, a venit la Azusa, a primit botezul Duhului Sfânt și a plecat în [Africa23].

În acest moment, toată lumea îl iubea pe Seymour. Când Duhul Sfânt îl mișca, era cunoscut pentru faptul că își ținea capul în interiorul casetei de sus, în fața lui, aplecat în rugăciune. Nu a cerut niciodată un salariu, așa că se încredea în permanență în Dumnezeu pentru finanțele sale.

John G. Lake a vizitat întâlnirile din Azusa Street și în cartea sa, *Aventuri cu Dumnezeu*, a scris aceste cuvinte despre Seymour:

"Dar vreau să vă spun că erau doctori, avocați și profesori

care ascultau lucrurile minunate care ieşeau de pe buzele lui. Nu ceea ce spunea în cuvinte, ci ceea ce spunea din duhul său către inima mea mi-a arătat că avea mai mult din Dumnezeu în el.

viață decât orice alt om pe care îl cunoscusem până atunci. Dumnezeu în El era cel care îi atrăgea pe oameni.

Una dintre cele mai remarcabile caracteristici ale întâlnirilor a fost "corul ceresc". Câțiva, sau chiar și 20, cântau în limba lor necunoscută. Nu exista nicio orchestrație umană. Totul era sub conducerea Duhului Sfânt. Cu adevărat, cerul venise pe pământ. "[24]

În fața Azusa Street Mission: În spate (de la stânga la dreapta) Fratele Sadams, F.F. Bosworth, Tom Hezmalhalah.
În față (de la stânga la dreapta) William Seymour, John G. Lake
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

NOTE DE SUBSOL

1. http://www.believersweb.org/view.cfm?id=152
2. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 141.
3. Larry Martin, *The Life and Ministry of William Seymour* (Joplin, MO: Christian Life Books, 1999), 67-68.
4. http://www.ag.org/enrichmentjournal/199904/026_azusa_2.cfm
5. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu,* 142.

6. Larry Martin, *The Life and Ministry of William Seymour*, 77.
7. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 142.
8. Martin, *The Life and Ministry of William Seymour*, 91.
9. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 143.
10. Martin, *The Life and Ministry of William Seymour*, 93.
11. Harvey Cox, *Fire from Heaven* (Cambridge: Da Copa Press, 1995), 50.
12. Anderson, *Vision of the Disinherited*, 61.
13. Ibidem, 63.
14. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 144.
15. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 146.
16. Harvey Cox, *Fire from Heaven*, 56.
17. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 148.
18. Frank Bartleman, *Azusa Street* (Shippensburg, PA: Destiny Image, 2006).
19. Bartleman, *Azusa Street*, 6.
20. Bartleman, *Azusa Street*, 5.
21. Martin, *The Life and Ministry of William Seymour*, 117.
22. Bartleman, *Azusa Street*, 6.
23. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 151.
24. John G. Lake, *Adventures with God* (Tulsa, OK: Harrison House, 1981), 1819.

Capitolul Cinci

WILLIAM SEYMOUR'S PREDICI

WILLIAM Seymour nu era genul de predicator penticostal afro-american la care majoritatea oamenilor s-ar gândi. El a fost

de obicei, un om blând, cu un stil direct, care nu era adesea dinamic în prezentare, dar putea, totuși, să devină brusc și vulcanic - foarte emoțional uneori - atât la amvon, cât și în afara lui. Seymour se vedea pe sine mai mult ca un profesor decât ca un predicator.

Întâlnirile de la Azusa au fost lungi și, în general, au fost spontane. În primele lor zile, muzica era a cappella, deși uneori erau incluse unul sau două instrumente, iar Jenny Evans cânta uneori la pian în timpul închinării. Erau cântece; mărturii date de vizitatori sau citite de cei care le scriseseră; rugăciune; și chemări la altar pentru mântuire, sfințire sau pentru botezul în Duhul Sfânt. Și a existat și predică. Predicile nu erau, în general, pregătite dinainte, ci erau de obicei spontane și inspirate de Duhul lui Dumnezeu.

Întâlnirile de la Misiunea Credința Apostolică au atras rapid atenția presei datorită caracterului dinamic al cultului. Între 300 și 350 de persoane puteau intra în structura din lemn de 40 pe 60 de metri, în timp ce multe altele erau ocazional forțate să stea afară. Slujbele bisericești se țineau la primul etaj, unde băncile erau așezate în formă dreptunghiulară. Unele dintre bănci erau pur și simplu scânduri puse deasupra unor butoaie de cuie goale. Nu exista o platformă ridicată. Nu exista un amvon la începutul renașterii.

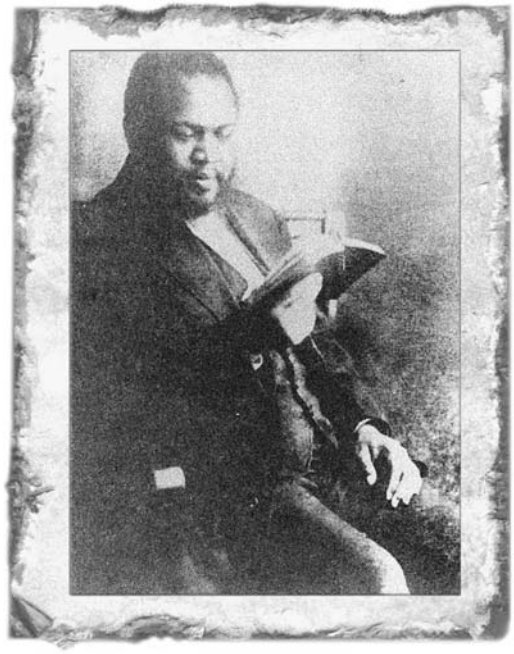

William Seymour studiază Scripturile
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

În *Los Angeles Times*, Arthur Osterburg, antreprenorul care a ajutat la pregătirea Misiunii pentru întâlnirile sale, l-a descris pe fratele Seymour:

> Era blând, vorbea simplu și nu era un orator. Vorbea limba comună a clasei needucate. Putea să predice timp de trei sferturi de oră fără mai multă emotivitate decât cea de la acel post. Nu era nici pe departe un tunător care flutura din brațe. Singurul mod de a explica rezultatele este acesta: învățăturile sale erau atât de simple încât oamenii care se opuneau religiei organizate au căzut în plasă. Simplitatea a fost cea care i-a atras.[1]

În septembrie 1906, primul număr al ziarului *"Credința Apostolică"* a fost tipărit și distribuit gratuit - tirajul a ajuns rapid la mai mult de

mai mult de 50.000. Sub supravegherea lui William Seymour, Florence Crawford (cu ajutorul secretarei Clara Lum și a altora) a început să țină o evidență, în format de ziar, a ceea ce se spunea în cadrul întâlnirilor. În primul număr al revistei *The Apostolic Faith* se găsesc descrieri ale trezirii, mărturii de vindecare și eliberare, o notă personală de la Charles Parham, o listă a convingerilor lor doctrinare, o descriere a chemării lui Seymour și înregistrarea primei predici a lui William Seymour, "The Precious Atonement".

Există, de asemenea, învățături care nu sunt atribuite niciunui autor anume. În cele 13 numere din *The Apostolic Faith*, există 20 de predici menționate direct ca fiind scrise de Seymour. Urmează opt dintre aceste predici.

ISPĂȘIREA PREȚIOASĂ (VOL. 1, NR. 1)

Copii ai lui Dumnezeu, părtași ai prețioasei ispășiri, haideți să studiem și să vedem ce este în ea pentru noi.

În primul rând. Prin ispășire primim iertarea păcatelor. În al doilea rând. Primim sfințirea prin Sângele lui Isus.

"De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu ale sale sânge, a suferit fără poartă."

Sfințiți de orice păcat originar, devenim fii ai lui Dumnezeu. "Căci atât Cel care sfințește, cât și cei care sunt sfințiți sunt toți de o singură persoană; de aceea nu se rușinează să-i numească frați" (Evr. 2:11). (Se pare că lui Isus i-ar fi rușine să-i numească frați, dacă nu ar fi fost sfințiți). Atunci nu vă va fi rușine să le spuneți oamenilor și demonilor că sunteți sfințiți și că trăiți o viață curată și sfântă, lipsită de păcat, o viață care vă dă putere asupra lumii, a cărnii și a diavolului. Diavolului nu-i place acest tip de mărturie. Prin această

prețioasă ispășire, avem libertate față de orice păcat, deși trăim în această lume. Ni se permite să stăm în locurile cerești în Hristos Isus.

A treia. Vindecarea trupurilor noastre. Boala și suferința sunt distruse prin prețioasa ispășire a lui Isus. O, cât de mult ar trebui să onorăm loviturile lui Isus, căci "cu loviturile Lui suntem vindecați". Cât de mult ar trebui să onorăm acel trup prețios pe care Tatăl l-a sfințit și l-a trimis în lume, nu doar pus deoparte, ci cu adevărat sfințit, suflet, trup și spirit, liber de boală, de boală și de tot ce este al diavolului. Un trup care nu cunoștea păcatul și boala a fost dat pentru aceste trupuri imperfecte ale noastre. Ispășirea nu este doar pentru sfințirea sufletelor noastre, ci și pentru sfințirea trupurilor noastre de bolile moștenite. Nu contează ce a fost în sânge. Fiecare picătură de sânge pe care am primit-o de la mama noastră este impură. Boala se naște într-un copil, așa cum păcatul originar se naște în copil. El a fost manifestat pentru a distruge lucrările diavolului. Orice boală este de la diavol.

Omul din Grădina Edenului era curat și fericit și nu cunoștea boala până când acel vizitator necurat a intrat în grădină, atunci întregul său sistem a fost otrăvit și a curs în sângele întregii familii umane de-a lungul veacurilor până când Dumnezeu a vorbit poporului Său și a spus: "Eu sunt Domnul care te vindecă". Copiii lui Israel au practicat vindecarea divină. David, după ce a fost vindecat de reumatism (poate contractat în peșterile în care se ascundea de urmăritorii săi), a mărturisit spunând: "Binecuvântează pe Domnul, sufletul meu, și tot ce este în mine, binecuvântează Numele Său sfânt, care iartă toate nelegiuirile tale, care vindecă toate bolile tale". David știa ce înseamnă să fii vindecat. Vindecarea a continuat cu poporul lui Dumnezeu până când inima lui Solomon s-a abătut din cauza unor soții străine, a adus artele negre și mediumi, iar ei s-au dus la curvie după spirite familiare. Dumnezeu fusese vindecătorul lor, dar după ce au pierdut Duhul, s-au întors la brațul cărnii pentru a găsi ceva care să le vindece bolile.

Slavă Domnului, avem un Hristos viu printre noi care ne vindecă

bolile. El va vindeca fiecare caz. Profetul spusese: "Cu rănile Lui am fost vindecați", iar acest lucru s-a împlinit când a venit Isus. De asemenea, "El a purtat durerile noastre" (ceea ce înseamnă boală, după cum ne spun traducătorii). Acum, dacă Isus a purtat bolile noastre, de ce ar trebui să le purtăm noi? Așadar, noi primim mântuirea deplină prin ispășirea lui Isus.

Al patrulea. Și primim botezul cu Duhul Sfânt și focul asupra vieții sfințite. Îl primim pe Hristos întronat și încoronat în inimile noastre. Să-L ridicăm pe Hristos în lume în toată plinătatea Sa, nu numai în vindecarea și mântuirea de orice păcat, ci și în puterea Sa de a vorbi toate limbile lumii. Avem nevoie ca Dumnezeul trinitar să ne dea posibilitatea să facem acest lucru.

Noi, care suntem mesagerii acestei prețioase ispășiri, ar trebui să predicăm totul, justificarea, sfințirea, vindecarea, botezul cu Duhul Sfânt și semnele care urmează. "Cum vom scăpa dacă vom neglija o mântuire atât de mare?". Dumnezeu confirmă acum Cuvântul Său prin acordarea de semne și minuni care să urmeze predicării Evangheliei depline în Los Angeles.

-W.J. Seymour

CONTRAFACERI
(VOL. 1, NR. 4)

Dumnezeu ne-a spus în prețiosul Său cuvânt că trebuie să recunoaștem un pom după roadele sale.

Oriunde găsim realul, găsim și falsul. Dar slavă Domnului pentru ceea ce este adevărat.

În timpul lui Petru, când bărbați și femei primeau puterea Duhului Sfânt, contrafacerea a apărut în Anania și Safira. Dar puterea lui Dumnezeu a fost mai puternică decât toate forțele iadului, așa că păcatul lor i-a descoperit. Fiți atenți, dragii mei, căci păcatul vostru vă va descoperi cu siguranță. "Dar dacă umblăm în lumină, cum este El în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat."

În întâlnirile noastre, am avut oameni care au venit și au pretins că au primit botezul cu Duhul Sfânt, dar când au fost puși la

încercare de Duhul Sfânt, au fost găsiți necorespunzători. Așa că au coborât și au fost salvați și sfințiți și botezați cu Duhul Sfânt și au vorbit în limbi prin Duhul Sfânt. Și iarăși oamenii au imitat darul limbilor, dar cât de repede Duhul Sfânt le-ar fi dezvăluit lui

fiecare dintre copiii adevărați care au avut botezul penticostal și a pus o mustrare grea asupra celor contrafăcuți, în limbi, până când contrafăcuții au fost reduși la tăcere și condamnați. Promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate și sigure.

Oamenii încearcă să imite lucrarea Duhului Sfânt în zilele noastre, așa cum au făcut-o și atunci când Domnul l-a trimis pe Moise la Faraon, în Ex. 7,8, și i-a dat un miracol sau un semn pe care să-l arate înaintea lui Faraon, și anume că, atunci când Aaron își va arunca toiagul înaintea lui Faraon, acesta se va transforma într-un șarpe. Astfel, când Faraon a văzut că toiagul lui Aaron s-a transformat într-un șarpe, a chemat pe înțelepții săi și pe vrăjitorii și magicienii falși din Egipt. Aceștia au procedat la fel cu vrăjile lor, căci au aruncat fiecare toiagul său și s-au făcut șerpi, dar toiagul lui Aaron a înghițit toiagul lor. Astfel, puterea Duhului Sfânt în oamenii lui Dumnezeu de astăzi condamnă și înghite pe cei contrafăcuți. Ea dezgroapă și demască toată puterea lui Satana - Știința creștină, teosofia și spiritismul - toate sunt descoperite în fața Fiului lui Dumnezeu. Glorie lui Dumnezeu.

La întâlnirile noastre au venit spiritiști care au fost izgoniți de demoni și au fost salvați și sfințiți. Oamenii de știință creștini au venit la întâlnirile noastre și demonii Științei Creștine au fost alungați din ei și au acceptat sângele. Orice plantă pe care nu a plantat-o Tatăl meu ceresc va fi dezrădăcinată. Oamenii au venit în acest loc plini de demoni și Dumnezeu i-a alungat, iar ei au ieșit afară strigând cu glas tare. Apoi, după ce toți demonii au fost scoși afară, au fost salvați, sfințiți și botezați cu Duhul Sfânt, îmbrăcați în mintea lor dreaptă și plini de slavă și putere. Dragii mei, nu este prin putere și nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul. "Rămâneți

în cetatea Ierusalimului, până când veți fi înzestrați cu putere de sus. Ioan a botezat cu adevărat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt nu peste multe zile." Acestea au fost cuvintele de plecare ale lui Isus. Fie ca voi să zăboviți până când veți primi Cincizecimea voastră personală. Amin.

-W. J. Seymour

PRIMIȚI DUHUL SFÂNT (VOL. 1, NR. 5)

1. Primul pas în căutarea Botezului Duhului Sfânt este să avem o cunoaștere clară a nașterii din nou în sufletele noastre, care este prima lucrare a harului și care aduce viața veșnică în sufletele noastre. "Așadar, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu". Fiecare dintre noi care se pocăiește de păcatele sale și se întoarce la Domnul Isus cu credință în El, primește iertarea păcatelor. Justificarea și regenerarea sunt simultane. Păcătosul iertat devine un copil al lui Dumnezeu în justificare.

2. Următorul pas pentru noi este să avem o cunoaștere clară, prin Duhul Sfânt, a celei de-a doua lucrări a harului săvârșită în inimile noastre prin puterea Sângelui și a Duhului Sfânt. Evrei 10:14-15: "Căci, printr-o singură jertfă, El i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți, despre care ne este martor și Duhul Sfânt". De asemenea, Scriptura ne învață (Evrei 2:11): "Căci atât Cel care sfințește, cât și cei care sunt sfințiți sunt toți de o singură persoană; de aceea nu Îi este rușine să-i numească frați". Îl avem pe Hristos încununat și întronat în inimile noastre, pomul vieții. Avem pârâurile și izvoarele mântuirii care curg în sufletele noastre, dar, slavă Domnului, putem avea și râurile. Căci Domnul Isus spune: "Cel ce crede în Mine, după cum spune Scriptura, din adâncul ființei sale vor curge râuri de apă vie. Aceasta a vorbit El despre Duhul Sfânt, căci Duhul Sfânt nu fusese încă dat". Cu toate acestea, lăudat să fie Dumnezeul nostru, El a fost dat acum și este revărsat peste toată făptura. Toate rasele, națiunile și limbile primesc Botezul Duhului Sfânt și al focului, conform profeției lui Ioel.

3. Când avem o cunoaștere clară a îndreptățirii și sfințirii, prin Sângele prețios al lui Isus Hristos în inimile noastre, atunci putem primi Botezul Duhului Sfânt. Mulți oameni din ziua de azi sunt sfințiți,

curățați de orice păcat și perfect consacrați lui Dumnezeu, dar ei nu au ascultat niciodată de Domnul, potrivit cu Faptele Apostolilor 1:4,5,8 și Luca 24:39, pentru adevărata lor Cincizecime personală, adică investirea cu putere pentru slujire și lucrare și pentru pecetluirea până în ziua răscumpărării. La

Botezul Duhului Sfânt este un dar fără pocăință, asupra vasului sfințit, curățit. 2 Corinteni 1:21-22: "Or, Cel care ne-a așezat împreună cu voi în Hristos și ne-a uns, este Dumnezeu, care ne-a și pecetluit și a dat garanția Duhului Sfânt în inimile noastre." Lăudați-L pe Dumnezeul nostru pentru pecetluirea Duhului Sfânt până în ziua răscumpărării.

Dragii mei, singurele persoane care Îl vor întâlni pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și vor merge cu El la cina de nuntă a Mielului sunt fecioarele înțelepte - nu numai mântuite și sfințite, cu inimi curate și curate, dar care au primit Botezul Duhului Sfânt. Celelalte pe care le vom găsi nu vor fi pregătite. Ei au ceva ulei în lămpile lor, dar nu au porția dublă a Duhului Său Sfânt.

Ucenicii au fost umpluți cu ungerea Duhului Sfânt înainte de Rusalii, care i-a susținut până când au primit botezul cu Duhul Sfânt. Mulți oameni din ziua de azi sunt plini de bucurie și veselie, dar sunt departe de îndumnezeirea puterii. Sfințirea aduce odihnă, dulceață și liniște în sufletele noastre. Suntem una cu Domnul Isus și suntem capabili să ascultăm de prețiosul Său Cuvânt: "Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu", și ne hrănim din Hristos.

Totuși, să așteptăm promisiunea Tatălui asupra sufletelor noastre. Potrivit Cuvântului lui Isus, "Ioan a botezat cu adevărat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt nu peste multe zile Veți primi putere după ce Duhul Sfânt va veni peste voi; și îmi veți fi credincioși, atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului" (Fapte 1:5-8). Glorie! Glorie! Aleluia! Oh, închină-te, pune-te în genunchi și cere-i Duhului Sfânt să intre înăuntru, și

Îl vei găsi chiar la ușa inimii tale, și El va intra. Dovedește-L acum. Amin.

-W. J. Seymour

DARURILE DUHULUI SFÂNT (VOL. 1, NR. 5)

"În ceea ce privește darurile spirituale, fraților, nu vreau să fiți ignoranți."

Pavel vorbea Bisericii din Corint în această perioadă. Erau la fel ca poporul lui Hristos de pretutindeni astăzi. Mulți dintre oamenii Săi nu-și cunosc privilegiile pe care le au în această Evanghelie binecuvântată. Evanghelia lui Hristos este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea tuturor celor care cred. Și pentru ca noi să cunoaștem puterea Lui, trebuie să rămânem veșnic în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a avea roadele prețioase ale Duhului, și nu numai roadele, ci și darurile prețioase pe care Tatăl le are pentru cei mici ai Săi.

Dragii mei, să cercetăm Scripturile și să vedem cu ochii noștri dacă ne ridicăm la înălțimea fiecărui cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Dacă vom rămâne în Scripturi și îl vom urma pe binecuvântatul Duh Sfânt până la capăt, vom fi capabili să ne măsurăm cu Cuvântul lui Dumnezeu în toată plinătatea lui. Pavel s-a rugat în Efes. 3:16[-20]: "Ca El să vă dea, după bogăția slavei Sale, să fiți întăriți cu putere prin Duhul Său în omul dinăuntru; ca Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; ca, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, să puteți înțelege împreună cu toți sfinții care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea, și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință; ca să fiți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. Acum, către Cel ce poate face nespus de mult mai mult decât cerem sau gândim noi, potrivit cu puterea care lucrează în noi."

Mulți oameni spun astăzi că limbile sunt cel mai mic dar pe care Domnul îl poate da, că nu au nevoie de el și se întreabă: "La ce ne

folosește?". Prin studierea atentă a Cuvântului, vedem în al 14-lea [capitol] din [Prima] Corinteni, Pavel spunând bisericii să "urmeze caritatea și să dorească darurile spirituale". Caritatea înseamnă dragostea divină, fără de care nu vom putea intra niciodată în rai. Darurile toate vor cădea, dar dragostea Divină va dăinui în toată veșnicia. Și chiar în același verset el spune: "Dorește daruri spirituale, dar

ci mai degrabă ca să profețiți", adică să propovăduiți în limba voastră care va zidi pe sfinți și biserica.

Dar el spune în versetul următor: "Căci cel ce vorbește într-o limbă necunoscută nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu, căci nimeni nu-l înțelege, deși în Duhul, el spune mistere" (R. V. - adevăr ascuns.) "Dar cel ce profețește vorbește omului pentru zidire, îndemn și mângâiere". Cel care profețește în limba sa edifică biserica; dar cel care vorbește în limbi necunoscute se edifică pe sine însuși. Spiritul lui este edificat, în timp ce biserica nu este edificată, pentru că nu înțelege ce spune el decât dacă Domnul dă cuiva interpretarea limbii.

Aici se poticnesc mulți dintre cei care nu au acest dar binecuvântat pentru a-l folosi în Duhul. Ei spun: La ce bun când nu știi despre ce vorbești? Lăudați-L pe Dumnezeu, orice dar pe care îl dă El este un dar bun. Este foarte binecuvântat, pentru că atunci când Domnul se pregătește, El poate vorbi în orice limbă alege să vorbească. Vă întrebați: "Nu este profeția cel mai bun dar?". Profeția este cel mai bun dar pentru biserică, pentru că îi zidește pe sfinți, îi edifică și îi înalță la lucruri mai înalte în Domnul Isus. Dacă un frate sau o soră vorbește în limbi și nu știe să vorbească în limba engleză, dar predică tot în limbi și nu are interpretare, ei sunt mai prejos decât cel care profețește [sic]. Dar, dacă interpretează, ei sunt la fel de mari.

Fie ca Dumnezeu să-i ajute pe toți oamenii Săi prețioși să citească al 14-lea [capitol] din I Cor. și să le dea adevărata interpretare a Cuvântului. Fie ca noi toți să ne folosim darul nostru pentru gloria lui Dumnezeu și să nu ne închinăm la dar. Domnul să ne dea puterea de a-l folosi pentru gloria și onoarea Sa. De multe ori, când primeam această binecuvântată Cincizecime, cu toții izbucneam în limbi; dar am învățat să fim mai liniștiți cu acest dar. Adesea, când

Dumnezeu trimite un val binecuvântat peste noi, este posibil să vorbim cu toții în limbi pentru o vreme, dar nu vom continua așa în timp ce se desfășoară serviciul de predicare, pentru că vrem să fim ascultători față de Cuvânt, pentru ca totul să fie făcut decent, în ordine și fără confuzie. Amin.

-W. J. Seymour

BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT (VOL. 1, NR. 6)

Dragii mei în Hristos care căutați botezul cu Duhul Sfânt: nu căutați limbile, ci promisiunea Tatălui, și rugați-vă pentru botezul cu Duhul Sfânt, iar Dumnezeu va arunca în limbi, potrivit cu Fapte 2.4. Citim în Fapte 1. 4, 5: "Și, adunându-se cu ei, le-a poruncit să nu plece din Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care, spune El, ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu adevărat cu apă; dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt nu peste multe zile".

Această promisiune a Tatălui a fost propovăduită ucenicilor de către Ioan Botezătorul. Iar Iisus le-a reamintit ucenicilor despre acest botez pe care Ioan îl propovăduise în viață. În Anglia găsim același lucru. Matei. 3, 11 [Matei 3, 11]. Ioan, după ce i-a avertizat pe iudei și pe farisei împotriva păcatului și a ipocriziei, a predicat doctrina botezului cu Duhul Sfânt. El a spus mai întâi: "Aduceți, așadar, roade potrivite pentru pocăință". Dumnezeu trimite pe [sic] slujitorii Săi prețioși pentru a predica pocăința oamenilor și pentru a-i întoarce de la păcatele lor și a-i determina să facă restituire, potrivit cu capacitatea lor, și să aibă credință în Domnul Isus Hristos și să fie mântuiți. Glorie lui Dumnezeu!

Și apoi trebuie să fie sfințiți prin Sângele prețios al lui Isus Hristos, căci El spune în Ioan 17. 14-19: "Nu mă rog ca Tu să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și pentru ei Mă sfințesc pe Mine însumi, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr". Dumnezeu vrea ca poporul Său să fie sfințit, pentru că El spune din nou în Evrei 13. 12: "De aceea și Isus, ca să sfințească poporul cu propriul Său Sânge, a pătimit cu- tre poarta. Să mergem

deci la El în afara taberei, purtând ocara Lui".

Apoi Isus i-a învățat pe ucenici să rămână la Ierusalim. Ei L-au ascultat și au așteptat promisiunea Tatălui. "Și când a venit ziua Cincizecimii pe deplin, erau toți la un loc, de comun acord. Și deodată s-a auzit din cer un sunet ca al unui vânt puternic și vijelios, care a umplut toată casa în care stăteau ei. Și li s-au arătat limbi despicate, ca de foc, și s-a așezat pe fiecare dintre ei.

Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească." Faptele Apostolilor 2, 1-4. Vântul este întotdeauna tipic pentru Duhul sau pentru viață. "Și a umplut toată casa în care ședeau ei". Râurile mântuirii veniseră și umpluseră tot locul, iar ei toți au fost scufundați sau botezați în Duhul Sfânt. Slăvit să fie Dumnezeu! "Și li s-au arătat niște limbi despicate ca de foc". Iubiților, atunci când primim botezul cu Duhul Sfânt și cu foc, cu siguranță vom vorbi în limbi pe măsură ce Duhul dă glas. Noi nu căutăm limbile, ci căutăm botezul cu Duhul Sfânt și foc. Iar când îl vom primi, vom fi atât de plini de Duhul Sfânt, încât El însuși va vorbi prin puterea Duhului.

"Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească." Acum, preaiubiților, nu vă faceți prea multe griji cu privire la vorbirea în limbi, ci lăsați Duhul Sfânt să vă dea glas, iar acesta va veni la fel de liber ca și aerul pe care îl respirăm. Nu este nimic lucrat, ci vine din inimă. "Cu inima omul crede pentru neprihănire, iar cu gura se face mărturisirea pentru mântuire". Așadar, când viața Duhului Sfânt intră, gura se deschide, prin puterea Duhului în inimă. Glorie lui Dumnezeu!

"Erau, locuind la Ierusalim, iudei, oameni evlavioși, din toate neamurile de sub cer. Și când s-a auzit acest lucru în lume, mulțimea s-a adunat și a fost încurcată, pentru că fiecare îi auzea vorbind în limba sa. Și toți erau uimiți și mirați, zicând unul către altul: Iată,

nu sunt toți aceștia care vorbesc,

Gallileans. Și cum auzim noi, fiecare, să vorbim în limba noastră în care ne-am născut?" Faptele Apostolilor. 2. 5-8.

Iubiților, dacă nu cunoașteți limba pe care o vorbiți, nu vă puneți problema, căci Domnul nu ne-a promis că ne va spune ce limbă vorbim, ci ne-a promis interpretarea a ceea ce vorbim. În căutarea botezului, obține mai întâi o mărturie clară și definitivă în sufletul tău că Îl ai pe Hristos care rămâne în tine. Atunci nu va fi nicio problemă în a primi botezul penticostal, prin credința în Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos, căci este un dar gratuit care vine fără pocăință. Binecuvântați Numele Său sfânt!

-W. J. Seymour

SCRISOARE CĂTRE CEL CARE CAUTĂ DUHUL SFÂNT (VOL. 1, NR. 9)

Dragii mei preaiubiți în Hristos Isus:

Domnul Isus a spus în prețiosul Său Cuvânt: "Fericiți cei ce flămânzesc și însetează după dreptate, pentru că vor fi săturați". Mat. 5, 6. Promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate și sigure. Ne putem baza pe promisiunile Sale. El spune: "Fericiți cei cu inima curată, căci ei Îl vor vedea pe Dumnezeu". Mat. 5, 8. "Fericiți cei săraci cu duhul, pentru că al lor este regele cerului". Mat. 5, 3.

Domnul Isus este întotdeauna gata să umple sufletul flămând și însetat, căci El a spus în prețiosul Său Cuvânt: "Cel ce crede în Mine, după cum spune Scriptura, din adâncul ființei sale vor curge râuri de apă vie. (Dar aceasta a vorbit El despre Duhul pe care îl vor primi cei care cred în El, pentru că Duhul Sfânt nu fusese încă dat, deoarece Isus nu fusese încă glorificat)". Ioan 7. 38, 39. Dar, slavă Domnului, El ne este dat astăzi.

Tot ce trebuie să facem este să ascultăm de primul capitol din Faptele Apostolilor și să așteptăm promisiunea Tatălui asupra

sufletelor noastre. Domnul Isus a spus în prețiosul Său Cuvânt: "Iată că trimit făgăduința Tatălui Meu peste voi; dar

Rămâneți în cetatea Ierusalimului până ce veți fi înzestrați cu putere de sus. (Luca 24, 49.) Căci Ioan a botezat cu adevărat cu apă; dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt nu peste multe zile."

"Veți primi putere după ce Duhul Sfânt va veni peste voi; și-Mi veți fi martori atât în Ierusalim, cât și în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului." Faptele Apostolilor I. 5, 8. Ei au zăbovit până când au primit puterea măreață a botezului cu Duhul Sfânt asupra sufletelor lor. Atunci Dumnezeu a pus credențialele în inimile lor, le-a pus inelul autorității pe degetul lor, i-a pecetluit în frunte cu numele Tatălui, a scris pe inima lor numele Noului Ierusalim și le-a pus în mână piatra cu numele scris pe care nimeni nu-l cunoaște decât cel care-l primește. Lăudați-L pe Domnul, căci îndurarea Lui rămâne în veci. Să stăm pe promisiunile Sale. Ele sunt sigure, nu se vor rupe.

Domnul Isus spune: "Iată, vă dau putere să călcați peste șerpi și scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului; și nimic nu vă va face rău". Luca 10, 19. Dragul meu, Domnul Isus, când a înviat din morți, a spus: "Toată puterea Mi-a fost dată în ceruri și pe pământ. Mergeți, deci, și învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. (Mat. 28. 19) Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi condamnat. Și aceste semne vor urma celor ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi; vor lua șerpi; și dacă vor bea ceva mortal, nu le va face rău; vor pune mâinile peste cei bolnavi și se vor însănătoși." Marcu 16: 16-18. Și au ieșit și propovăduiau pretutindeni, Domnul lucrând cu ei și confirmând Cuvântul prin semnele care urmau. Lăudați Numele Său drag, căci El este exact la fel și astăzi.

Primul lucru pentru a primi acest prețios și minunat botez cu Duhul Sfânt, dorim să avem o cunoaștere clară a justificării prin

credință conform Bibliei. Rom. 5:1: "Așadar, fiind îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus

Hristos", credința că toate păcatele noastre actuale pot fi spălate. Păcatul actual înseamnă păcat comis.

Și apoi, al doilea pas este cunoașterea reală a sfințeniei, care ne eliberează de păcatul originar - păcatul cu care ne-am născut, pe care l-am moștenit de la tatăl nostru Adam. Nu am fost responsabili pentru acest păcat până când nu am primit lumina, deoarece nu ne putem pocăi de un păcat pe care nu l-am comis. Când am venit la Domnul ca păcătos, ne-am pocăit în fața lui Dumnezeu de păcatele noastre reale, iar Dumnezeu, de dragul lui Hristos, ne-a iertat și ne-a spălat păcatul și poluarea și a sădit viața veșnică în sufletele noastre.

După aceea am văzut în Cuvântul lui Dumnezeu: "Aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră". I Tes. 4:3, de asemenea, Ioan 17:15-19. Ne-am consacrat lui Dumnezeu, iar Domnul Isus ne-a sfințit sufletele și ne-a făcut cu totul curați.

Apoi, după ce am fost clar sfințiți, ne-am rugat lui Dumnezeu pentru botezul cu Duhul Sfânt. Astfel, El a trimis Duhul Sfânt în inimile noastre și ne-a umplut cu Duhul Său binecuvântat, iar El ne-a dat dovada biblică, conform capitolului 2 din Faptele Apostolilor, versetele 1 - 4, vorbind în alte limbi, după cum dă Duhul să vorbească.

Slăvit să fie Dumnezeul nostru, El este același ieri, astăzi și în veci. Primiți-L chiar acum și El vă va umple. Amin. Nu vă descurajați, ci rugați-vă până când veți fi plini, căci Domnul spune: "Oamenii trebuie să se roage întotdeauna și să nu slăbească". Nu vă opriți pentru că nu primiți botezul cu Duhul Sfânt de la început, ci continuați până când veți fi plini. Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi să zăbovească până când vor fi înzestrați cu putere de sus. Mulți oameni din ziua de azi sunt dispuși să zăbovească doar atât timp, iar apoi renunță și nu reușesc să primească Cincizecimea lor personală care să fie pe măsura Bibliei. Domnul Isus spune: "Veți fi plini". El spune

asta persoanei care flămânzește și însetează după neprihănire și spune că este binecuvântată. Așadar, dacă în sufletele noastre există o foame și o sete de neprihănire, suntem binecuvântați de El. Lăudat fie numele Său drag!

Al tău în Hristos,
-W. J. Seymour

BOTEZUL CU DUHUL SFÂNT (VOL. 1, NR. 12)

Standardul Azusa al botezului cu Duhul Sfânt este conform Bibliei în Fapte 1:5,8; Fapte 2:4 și Luca 24:49. Binecuvântați Numele Său sfânt. Aleluia Mielului pentru botezul cu Duhul Sfânt și cu foc și vorbirea în limbi, așa cum Duhul dă glas. Isus a dat bisericii de la Cincizecime o mare lecție despre cum să ducă la bun sfârșit o trezire și ar fi bine ca fiecare biserică să urmeze standardul lui Isus privind botezul cu Duhul Sfânt și cu foc.

"Și când a venit ziua Cincizecimii, erau toți la un loc cu toții de acord." O, iubiților, iată unde este secretul: un singur acord, un singur loc, o singură inimă, un singur suflet, un singur gând, o singură rugăciune. Dacă Dumnezeu poate face ca un popor, oriunde, să fie într-un singur acord și într-un singur loc, de o singură inimă, minte și suflet, crezând pentru această mare putere, va cădea și vor urma rezultate penticostale. Glorie lui Dumnezeu!

Doctrina credinței apostolice înseamnă un singur acord, un singur suflet, o singură inimă. Fie ca Dumnezeu să ajute fiecare copil al Său să trăiască În rugăciunea lui Isus: "Ca toți să fie una, precum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca toți să fie una pentru noi; ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis". Slavă Domnului! O, cât de mult strigă inima mea către Dumnezeu în aceste zile, ca El să facă pe fiecare copil al Său să vadă necesitatea de a trăi în capitolul 17 din Ioan, pentru ca noi să fim una în trupul lui Hristos, așa cum s-a rugat Isus.

Când suntem sfințiți prin adevăr, atunci suntem una în Hristos și putem fi de acord cu darul sau puterea Duhului Sfânt, iar Dumnezeu va veni ca un vânt puternic și va umple fiecare inimă cu puterea

Duhului Sfânt. Glorie numelui Său sfânt. Binecuvântați-L pe Dumnezeu! O, cât Îl laud pentru această minunată mântuire care se răspândește pe acest mare pământ. Botezul Duhului Sfânt aduce slava lui Dumnezeu în inimile noastre.

Duhul Sfânt este putere

Există o mare diferență între o persoană sfințită și una care este botezată cu Duhul Sfânt și foc. O persoană sfințită este curățită și plină de dragoste divină, dar cel care este botezat cu Duhul Sfânt are puterea lui Dumnezeu asupra sufletului său și are putere cu Dumnezeu și cu oamenii, putere asupra tuturor împărățiilor lui Satana și asupra tuturor emisarilor săi. Dumnezeu poate să ia un vierme și să treieră un munte. Glorie lui Dumnezeu. Aleluia!

În toate marile învieri și minuni ale lui Isus, lucrarea a fost făcută prin puterea Duhului Sfânt care curgea prin umanitatea Sa sfințită. Când Duhul Sfânt vine și ne ia ca instrumente ale Sale, aceasta este puterea care îi convinge pe bărbați și femei și îi face să vadă că există o realitate în slujirea lui Isus Hristos. O, iubiților, ar trebui să Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne-a făcut corturi ale Duhului Sfânt. Când ai Duhul Sfânt, ai un imperiu, o putere în tine însuți. Ilie a fost o putere în sine prin Duhul Sfânt. El a coborât foc din cer. Așa că atunci când vom avea puterea Duhului Sfânt, vom vedea cerurile deschise și puterea Duhului Sfânt căzând pe pământ, putere asupra bolii, a bolilor și a morții.

Domnul nu a revocat niciodată însărcinarea pe care le-a dat-o ucenicilor Săi: "Vindecați bolnavii, curățați leproșii, înviați morții", și El va îndeplini aceste lucruri dacă va reuși să adune un popor în unitate. Duhul Sfânt este putere cu Dumnezeu și cu oamenii. Aveți putere cu Dumnezeu, așa cum a avut Ilie. Dumnezeu l-a pus pe om peste toate lucrările Sale; dar știm că, atunci când Adam a păcătuit, a pierdut o mare parte din putere; dar acum, prin Sângele lui Isus, El spune: "Iată, vă dau putere să călcați peste șerpi și scorpioni și peste toate puterile vrăjmașului". Domnul Isus vrea o biserică, când se va întoarce pe pământ, la fel ca cea pe care a început-o când a plecat de pe pământ și a organizat-o în ziua Cincizecimii.

Rămâneți în același acord

O, fie ca fiecare copil al lui Dumnezeu să caute adevărata lui Rusalii personală, să înceteze să se mai ciondănească și să ajungă la standardul pe care Isus l-a stabilit pentru noi în Fapte 2:

"Și deodată s-a auzit din cer un sunet ca un vânt puternic și vijelios, care a umplut toată casa în care stăteau." Glorie lui Dumnezeu! O, preaiubiților, dacă așteptați pe Dumnezeu pentru acest botez al Duhului Sfânt chiar acum și puteți aduna două sau trei persoane care sunt sfințite prin Sângele lui Hristos și toți se pun de acord, Dumnezeu va trimite botezul Duhului Sfânt peste sufletele voastre ca ploaia care cade din cer. Poate că nu aveți un predicator care să vină la voi și să predice doctrina Duhului Sfânt și a focului, dar puteți asculta de ceea ce spune Isus în pasaj. "Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor". Acesta este botezul lui Isus; și dacă doi sau trei sunt adunați împreună în Numele Său și se roagă pentru botezul Duhului Sfânt, îl pot avea în această zi sau în această noapte, pentru că este promisiunea Tatălui. Glorie lui Dumnezeu!

Acesta a fost Duhul care a umplut casa ca un vânt puternic. Duhul Sfânt este tipizat prin vânt, aer, suflare, viață, foc. "Și li s-au arătat niște limbi ca de foc și s-a așezat peste fiecare dintre ei; și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească." Așadar, iubiților, atunci când veți avea parte de Cincizecimea voastră personală, vor urma semnele vorbirii în alte limbi pe măsură ce Duhul le dă glas. Acest lucru este adevărat. Așteptați-L pe Dumnezeu și veți descoperi că este un adevăr în propria voastră viață. Promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate și sigure.

Botezul cade pe o inimă curată

Isus este exemplul nostru. "Și Isus, fiind plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la

Iordan, și a fost condus de Duhul Sfânt." Citirea Bibliei ne arată că botezul cu Duhul Sfânt și cu foc cade asupra unei vieți curate, sfințite,

căci vedem, conform Scripturilor, că Isus era "sfânt, nevătămat, nepătat" și plin de înțelepciune și de favoare față de Dumnezeu și de oameni, înainte ca Dumnezeu să-L ungă cu Duhul Sfânt și cu putere. Căci în Luca 2:40 citim: "Isus s-a întărit în duh, s-a umplut de înțelepciune și de harul de

Dumnezeu era peste El"; iar în Luca 2:52: "Și Isus creștea în înțelepciune și în statură și în bunăvoința lui Dumnezeu și a oamenilor".

După ce Isus a primit puterea Duhului Sfânt la Iordan, S-a întors în Galileea cu puterea Duhului și a fost vestit în toată regiunea de jur împrejur. Glorie lui Dumnezeu! El nu era nici mai sfânt, nici mai meak [sic], ci avea o autoritate mai mare. "Și El învăța în sinagogile lor, fiind slăvit de toți".

Iubiților, dacă Isus, care era Dumnezeu Însuși, a avut nevoie de Duhul Sfânt pentru a-L împuternici în slujba Sa și în minunile Sale, cu atât mai mult noi, copiii, avem nevoie de botezul cu Duhul Sfânt astăzi. O, dacă bărbații și femeile ar zăbovi pentru botezul cu Duh Sfânt și cu foc asupra sufletelor lor, pentru ca slava să fie văzută asupra lor așa cum a fost asupra ucenicilor în ziua Cincizecimii în emblema de foc a limbilor.

Limbile de foc reprezentau marea glorie a Shekinei. La fel și astăzi gloria Shekina se odihnește zi și noapte peste cei care sunt botezați cu Duhul Sfânt, în timp ce El rămâne în sufletele lor. Căci prezența Lui este cu noi. Glorie numelui Său. Îi mulțumesc pentru această minunată mântuire. Să facem să răsune laudele Lui prin toată lumea, pentru ca toți oamenii să știe că a venit Mângâietorul. Binecuvântați numele Său drag!

Prima predică a lui Isus după Botezul Său

"Și a venit la Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, a intrat în sinagogă în ziua de Sabat și s-a ridicat în picioare să citească. Și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Și, deschizând cartea, a găsit locul unde este scris: "Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să propovăduiesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor eliberarea și orbilor redobândirea vederii, să eliberez pe cei zdrobiți, să

propovăduiesc anul de grație al Domnului"" (Luca 4:18-19). Aleluia. Glorie lui Dumnezeu! Aceasta este predica lui Isus după botezul Său cu Duhul Sfânt, predicând în sinagogă. El a recunoscut că Duhul lui Dumnezeu era peste El.

Isus a fost Fiul lui Dumnezeu și născut din Duhul Sfânt și plin de Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt din pântecele mamei Sale, dar botezul cu Duhul Sfânt a venit peste umanitatea Sa sfințită la Iordan. În umanitatea Sa, El a avut nevoie de cea de-a treia Persoană a Trinității pentru a-și face lucrarea. Și El a putut spune cu adevărat că degetele Sale au devenit instrumente ale Duhului Sfânt pentru a alunga dracii.

Duhul Sfânt curge prin canale pure

Dacă bărbații și femeile din ziua de azi se vor consacra lui Dumnezeu și își vor sfinți mâinile și picioarele, ochii și afecțiunile, trupul și sufletul, cum îi va folosi Duhul Sfânt pe acești oameni. El va găsi canale pure pentru a curge prin căi sfințite pentru puterea Sa. Oamenii vor fi salvați, sfințiți, vindecați și botezați cu Duhul Sfânt și cu foc.

Botezul cu Duhul Sfânt vine prin Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos, prin credința în cuvântul Său. Pentru a-l primi, trebuie mai întâi să fim sfințiți. Apoi putem deveni martorii Săi până în cele mai îndepărtate părți ale pământului. Nu veți avea niciodată o experiență pe măsura Faptele Apostolilor 2:4 și 16, 17, până când nu veți avea parte de Cincizecimea personală sau de botezul cu Duhul Sfânt și cu foc (Matei 3:11).

Aceasta este ploaia târzie pe care Dumnezeu o revarsă asupra copiilor Săi umili în ultimele zile. Noi predicăm o Evanghelie care este pe măsura marii însărcinări pe care Isus a dat-o ucenicilor Săi în ziua în care a înviat din morți (Matei 28:19-20). "Mergeți, deci, și învățați toate neamurile, botezându-le în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-le să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit; și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii. Amin!" Ei au primit puterea de a da măsura cu această

însărcinare în ziua Cincizecimii (Fapte 2:4). Binecuvântați-l pe Domnul. O, cât Îl binecuvântez pe Dumnezeu să văd puterea Sa măreață manifestată în aceste ultime zile. Dumnezeu vrea ca poporul Său să primească botezul cu Duhul Sfânt și cu foc.

-W. J. Seymour

DUHUL SFÂNT ȘI MIREASA (VOL. II, NR. 13)

Citim în Apocalipsa 22:17: "Duhul și Mireasa zic: "Vino"". O, cât de dulce este pentru noi să avem acest privilegiu binecuvântat de a fi colaboratori ai Duhului Sfânt. El ne inspiră credința în Cuvântul lui Dumnezeu și ne înzestrează cu putere pentru slujirea pentru Stăpân. Binecuvântați numele Său drag!

Fiecare bărbat și femeie care primește botezul cu Duhul Sfânt este mireasa lui Hristos. Ei au un spirit misionar pentru salvarea sufletelor. Ei au un spirit de

Rusalii. Glorie lui Dumnezeu!

"Și cel ce aude, să zică: vino; și cel însetat, să vină; și oricine vrea, să ia apa vieții, fără plată." O, ce text binecuvântat! Mireasa lui Hristos îi cheamă pe cei însetați să vină la Isus, pentru că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt în credincios. El mijlocește pentru cei pierduți: El geme pentru ei.

De asemenea, Duhul Sfânt îl cheamă pe credincios să vină la Isus și să se sfințească. El îi îndrumă pe cei sfințiți către Isus pentru botezul cu Duhul Sfânt. Când ești botezat cu Duhul Sfânt, vei avea puterea de a-i chema pe păcătoși la Isus, iar aceștia vor fi mântuiți, sfințiți și botezați cu Duhul Sfânt și cu foc. Amin!

Mireasa lui Hristos este curată și fără pată: "Tu ești toată frumoasă, iubirea mea, nu este nicio pată în tine" (Cântări de Sol, 4,7). Mireasa lui Hristos este curată, lipsită de păcat și de orice impuritate. El S-a dat pe Sine însuși pentru ea, ca să sfințească și să curețe Biserica prin spălarea apei prin Cuvânt. Ca să și-o înfățișeze pe aceasta ca pe o biserică glorioasă, fără pată, fără zbârcitură și fără nici un lucru de acest fel, ci să fie sfântă și fără cusur (Ef. 5:25, 27).

Mireasa lui Hristos nu are decât un singur soț (2 Cor. 11:2). Ea îi este supusă (Ef., 5:25).

Mirele este Fiul lui Dumnezeu (2 Cor. 11:2).

Acum suntem căsătoriți cu Hristos în Duhul Sfânt (Rom. 7:2-4). Nu numai când va veni El suntem căsătoriți cu Hristos, ci și acum, dacă ești sfințit și botezat cu Duhul Sfânt și cu foc, ești deja căsătorit cu El. Dumnezeu are un popor care trebuie să se ridice la standardul biblic în această mare mântuire. Binecuvântați numele Său sfânt. Amin!

-W. J. Seymour

NOTA DE SUBSOL

1. Robert Owens, *Speak to the Rock* (Lanham, MD: University Press of America, 1998), 57.

Capitolul Șase

MĂRTURII DE PE STRADA A\USA

Din fericire, ziarele din *Credința Apostolică au* fost păstrate pentru noi, iar acum putem privi înapoi cu o sută de ani în urmă încercând să înțelegem tot ceea ce s-a întâmplat în acea mică misiune de pe strada Azusa nr. 312. Ați citit despre numeroasele evenimente care au dus până în aprilie 1906 și despre incendiul care a căzut în Los Angeles asupra celor adunați la întâlnirile de la Azusa. Acum veți experimenta o mică mostră din modul în care mii de vieți au fost schimbate la întâlnirile Azusa - salvări, livrări, oameni botezați în Duhul Sfânt, misionari trimiși în alte părți ale lumii și răspândirea focului Azusa în aproape fiecare colț al pământului. Următoarele relatări au fost consemnate în *The Apostolic Faith (Credința apostolică)* ziar.

CREDINȚA APOSTOLICĂ
VOL. 1, NR. 1

Bastoane, cârje, flacoane de medicamente și ochelari sunt aruncate la o parte în timp ce Dumnezeu vindecă. Aceasta este calea sigură. Nu este nevoie să păstrați o cârjă veche sau o sticlă de medicamente de orice fel în preajmă după ce Dumnezeu vă vindecă. Unii, păstrând vreun astfel de aparat ca amintire, au fost tentați să le folosească din nou și și-au

pierdut vindecarea.

Nu putem spune câți oameni au fost mântuiți, sfințiți, botezați cu Duhul Sfânt și vindecați de toate bolile omului. Mulți vorbesc în limbi noi, iar unii

se îndreaptă spre câmpurile străine cu darul limbii. Noi mergem mai departe pentru a primi mai multă putere a lui Dumnezeu.

Mulți au renunțat la ochelari și și-au recăpătat vederea în mod perfect. Surzilor le-a fost redat auzul.

Un om a fost vindecat de astm de douăzeci de ani. Mulți au fost vindecați de probleme de inimă și de probleme pulmonare.

Mulți spun că Dumnezeu a transmis mesajul că va zgudui Los Angeles cu un cutremur. Mai întâi, va avea loc o trezire pentru a da tuturor ocazia de a fi salvați. Trezirea este acum în curs de desfășurare.

Domnul a dat darul de a scrie în limbi necunoscute, de asemenea, darul de a cânta la instrumente.

O fetiță care mergea în cârje și care avea tuberculoză osoasă, după cum declarau medicii, s-a vindecat, a renunțat la cârje și a început să țopăie prin curte.

Peste tot în acest oraș, Dumnezeu a dat foc la case și a coborât și a topit, salvat, sfințit și botezat cu Duhul Sfânt.

Multe biserici s-au rugat pentru Rusalii, iar Rusaliile au venit. Întrebarea este dacă o vor accepta? Dumnezeu a răspuns într-un mod pe care nu l-au așteptat. El a venit într-un mod umil, ca odinioară, născut într-o iesle.

Ziarele seculare au fost agitate și au publicat rapoarte împotriva mișcării, dar aceasta a avut ca rezultat doar atragerea unor suflete înfometate care înțeleg că diavolul nu ar lupta cu nimic dacă nu ar fi Dumnezeu în ea. Ei au venit și au constatat că era într-adevăr puterea lui Dumnezeu.

Iisus era prea mare pentru sinagogă. El a predicat afară pentru că nu era loc pentru El înăuntru. Această mișcare

penticostală este prea mare pentru a fi închisă în vreo confesiune sau sectă. Ea lucrează în exterior, atrăgându-i pe toți laolaltă într-o singură legătură de dragoste, o singură biserică și un singur trup al lui Hristos.

Un mahomedan [sic. musulman], sudanez prin naștere, un om care este interpret și vorbește șaisprezece limbi, a venit la întâlnirile de pe strada Azusa și Domnul i-a dat mesaje pe care nimeni altcineva decât el nu le putea înțelege. El a identificat, a inter- pretat și a scris în mai multe limbi.

Un frate care fusese medium duhovnicesc și care era atât de posedat de demoni încât nu avea odihnă și era pe punctul de a se sinucide, a fost eliberat instantaneu de puterea demonilor. El l-a căutat apoi pe Dumnezeu pentru iertarea păcatelor sale și pentru sfințire, iar acum este plin de un spirit diferit.

O fetiță în vârstă de aproximativ doisprezece ani a fost sfințită în cadrul unei întâlniri de duminică după-amiază pentru copii, iar în cadrul întâlnirii de seară a fost botezată cu Duhul Sfânt. Când a fost umplută, cei care stăteau în picioare în apropiere au remarcat: "Cine se poate îndoi de un caz atât de clar al puterii lui Dumnezeu?".

Aproape o oră și jumătate mai târziu, un tânăr a fost convertit, sfințit și botezat cu Duhul Sfânt și a vorbit în limbi. A fost, de asemenea, vindecat de tuberculoză, astfel încât, atunci când l-a vizitat pe doctor, acesta i-a declarat plămânii sănătoși. El a primit multe limbi, de asemenea darul profeției și scrierea în mai multe limbi străine și are o chemare pe un câmp străin.

Multe sunt profețiile rostite în limbi necunoscute și multe sunt viziunile pe care Dumnezeu le dă cu privire la venirea Sa în curând. Păgânii trebuie să primească mai întâi Evanghelia. O profeție dată într-o limbă necunoscută a fost interpretată astfel: "Timpul este scurt și voi trimite un număr mare de oameni în Duhul lui Dumnezeu pentru a propovădui Evanghelia deplină în puterea Duhului".

Aproximativ 160 de persoane din Los Angeles, mai multe decât în ziua Cincizecimii, au primit darul Duhului Sfânt și dovada Bibliei, darul limbilor, iar mulți au fost salvați și sfințiți, nimeni nu știe câți. Oamenii caută la

altar de trei ori pe zi și este greu de închis noaptea din cauza căutătorilor și a celor care sunt sub puterea lui Dumnezeu.

Atunci când liniile penticostale sunt lovite, dăruirea penticostală com- menționează. Sute de dolari au fost depuse pentru trimiterea de misionari și mii de dolari vor fi depuse. Nu se fac colecte pentru chirie, nu se cerșesc bani. Nu se râvnește la argintul sau aurul nimănui. Argintul și aurul sunt ale Lui pentru a continua lucrarea Sa. De asemenea, El poate publica propriile sale ziare fără a cere bani sau prețul abonamentului.

În cadrul întâlnirilor, se observă că, în timp ce unii din spate se opun și se ceartă, alții se află la altar, căzând sub puterea lui Dumnezeu și ospătându-se cu bunătățile lui Dumnezeu. Cele două spirite se manifestă întotdeauna, dar nicio opoziție nu poate ucide și nicio putere de pe pământ sau din iad nu poate opri lucrarea lui Dumnezeu, atâta timp cât El are instrumente consacrate prin care să lucreze.

Mulți au primit darul de a cânta și de a vorbi sub inspirația Duhului. Domnul dă glasuri noi, El traduce cântecele vechi în limbi noi, El dă muzica pe care o cântă îngerii și are un cor ceresc care cântă cu toții aceeași cântare cerească în armonie. Este o muzică frumoasă; nu este nevoie de instrumente în cadrul întâlnirilor.

Darul limbilor este dat odată cu însărcinarea: "Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură". Domnul a dat limbi celor neînvățați: greacă, latină, ebraică, franceză, germană, italiană, chineză, japoneză, \iulie și limbi din Africa, hindusă și bengaleză și dialecte din India, chippewa și alte limbi ale indienilor, eschimo și limba surdo-mută. De fapt, Duhul Sfânt vorbește toate limbile lumii prin copiii Săi.

În oraşul Oakland, în timpul celor cinci săptămâni cât a stat acolo formaţia din Los Angeles, fratele şi sora Evans şi sora Florence Crawford, şaizeci şi cinci de suflete au primit botezul cu

Duhului Sfânt, treizeci au fost sfințiți și nouăsprezece convertiți.

CREDINȚA APOSTOLICĂ
VOL. 1, NR. 3

Domnul îi salvează pe bețivi și le ia complet apetitul pentru băutură și tutun.

Din Denver vin rapoarte că patruzeci de suflete au primit Rusaliile și vorbesc în limbi.

Un tânăr salvat de la dependența de morfină nu mai are nicio dorință pentru această substanță și a renunțat la instrumentele sale.

Patru lucrători din Texas, fratele și sora Oyler și fratele și sora Quinton, au sosit în ultima vreme la Los Angeles. Dumnezeu s-a folosit de ei în Whittier.

Fratele Tom Qualis din Fresno a spus: "Am venit 500 de kilometri pentru această întâlnire și simt cerul în sufletul meu. Mi se pare că primesc o parte din firimiturile care cad de la masa Tatălui. Simt prezența lui Dumnezeu aici".

"Caricaturile din ziare au fost prima mea introducere în această întâlnire", a spus un frate, "și am spus: "Asta este ceea ce mă rog de ani de zile. Am fost avertizat de lideri că este a diavolului, dar am venit și am primit o atingere de cer în suflet."

Un frate a avut o viziune cu focuri care izbucneau și apoi se adunau și înaintau într-un zid solid de flăcări. Un predicator încerca să le stingă cu un sac de gunoi ud, dar era evident că nu avea rost să se lupte cu ele. Dumnezeul nostru mărșăluiește. Aleluia. Omul cu sacul de gunoi ud este și el

aici, dar eforturile sale nu fac decât să atragă atenția asupra focului.

Orbul care a fost mântuit și și-a recăpătat vederea a fost mântuit pentru că a auzit pe câțiva rugându-se în limbi într-o cabană

întâlnire. Era un păcătos, un om foarte profanator, și a fost condamnat din cauza limbilor. Lăudați-L pe Dumnezeu pentru lucrările Sale minunate față de copiii oamenilor.

CREDINȚA APOSTOLICĂ
VOL. 1, NR. 5

ȘI-A ARUNCAT CÂRJELE

Raportul unui caz de vindecare în Oakland
Omul era un păcătos căruia i s-a arătat acest miracol Oakland, Cal, 18 decembrie.

O minune minunată de vindecare a avut loc ieri după-amiază la cort. Fratele. Manley a ținut o lecție despre vindecarea divină și a accentuat afirmația că Dumnezeu i-a vindecat pe păcătoși. Ca și cum i-ar fi coroborat mărturia, după ce a încheiat, un bărbat cu aspect dur s-a ridicat cu o cârjă sub un braț și un baston în cealaltă mână. El a spus în esență: "Sunt un om rău. Am avut o educație universitară - am practicat avocatura timp de șapte ani, am greșit și am devenit un vagabond, un proscris, vagabondul bețiv pe care îl vedeți. Acum două zile aveam de gând să mă arunc în golf, când acest prieten, (arătând spre un tânăr îmbrăcat sumar) mi-a spus de acest loc și că oamenii se vindecau aici. Acum sunt aici pentru a fi vindecat de acest picior și știu că se va face."

Fusese lovit de un cal în luna mai a anului trecut, iar osul se vindecase în poziție de "lapiez", în loc să se unească cap la cap, ceea ce l-a lăsat șchiop. Ei bine, fratele Manley și sfinții s-au întors direct la scaunul pe care stătea omul, iar fr.

Manley a făcut rugăciunea de credință, punându-și mâinile pe capul omului. Și în câteva clipe, omul a sărit în picioare, s-a uitat uimit și a spus: "S-a făcut! S-a făcut!" a aruncat

cârja și bastonul și s-a plimbat prin tot cortul, mergând la fel de bine ca oricine.

Această demonstrație a puterii lui Dumnezeu a produs cea mai profundă senzație și aproape toată lumea era în lacrimi și Îl lăuda pe Dumnezeu. O, ce Dumnezeu minunat Îi slujim! Omul a căutat mântuirea toată după-amiaza, iar seara târziu a fost convertit.

Biroul nostru de pe strada Azusa nr. 312 a fost aproape înzăpezit de scrisori, uneori chiar și cincizeci pe zi. Mulți sunt înfometați de botezul cu Duhul Sfânt; mulți doresc vindecare pentru trupurile lor bolnave sau pentru prieteni, iar alții doresc mântuirea. Dragii mei, dacă nu am reușit să vă răspundem la scrisorile voastre, vă rugăm să luați acest ziar drept răspuns. Dacă ne trimiteți întrebări, s-ar putea să vă răspundem la ele în următorul ziar.

CREDINȚA APOSTOLICĂ
VOL. 1, NR. 6

CĂDEREA PENTECOSTULUI
În McKeesport, Pa.

322 Brown Ave., McKeesport, Pa., 8 februarie. -Sfântul Duh s-a pogorât peste aproximativ o duzină de oameni de aici și vorbesc în limbi și nu știm unde se va opri lucrarea. Au fost doi care au primit chemarea în China. Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru harul și puterea Sa minunată. - S.F. Black.

În Mobile, Al.

Davis Ave. și Ann St., Mobile, Alabama, 1 februarie. - După o luptă grea în acest loc rău, Domnul mi-a dat un cort ca răspuns la rugăciune. Îi dăm lui Dumnezeu toată gloria pentru victorie. Cinci au fost

sfințit și trei au primit Rusaliile. Un frate care a fost infirm ani de zile a fost vindecat la picior și poate merge fără baston, și așteptăm o mare lucrare a Domnului aici în curând. - F.W. Williams.

În Spokane, Wa.

Spokane, Wash., 21 martie. Slavă Domnului, lucrarea Duhului Sfânt ajunge până în cele mai îndepărtate locuri de pe pământ. Peste treizeci de persoane au primit Cincizecimea chiar aici, în Spokane, în ultimele zile, vorbind în limbi, scriind și lăudându-L pe Dumnezeu în toate lucrurile. Lumina apostolică va fi oarecum întârziată, din cauza mutării mele de la biroul din Portland la lucrarea la care m-a chemat Dumnezeu în Spokane. - M.L. Ryan.

În Burgess, S.C.

Burgess, S.C. 16 martie. -avem o întâlnire minunată în mijlocul nostru. Mai mulți sunt botezați cu Duhul Sfânt. Oamenii vin în mulțimi și marea lucrare a lui Dumnezeu se răspândește. Glorie lui Dumnezeu pentru această minunată mântuire care se întoarce din nou pe pământ. - Mc. D. Brown.

În Santa Cruz, Cal.

A căzut Rusaliile în Santa Cruz. În ultimul raport de acolo, oamenii au fost salvați, sfințiți, botezați cu Duhul Sfânt și vindecați. Mulți caută. Fratele și sora T.W. McConnell au

lucrat acolo, iar fratele Wilkinson i-a ajutat.

În Long Beach, Ca.

Domnul binecuvântează în Long Beach, Cal. Nu putem spune exact câți sunt la această dată cei care au primit Rusaliile și vorbesc în limbi. Suflete flămânde caută. La întâlnirile de stradă participă mulțimi. Duminica trecută, în noaptea de duminică, mulți au trebuit să fie refuzați. Fr. McCauley se ocupă de lucrare. El spune: "Domnul a plantat minunat sămânța mântuirii în Long Beach în cadrul întâlnirilor de stradă din fiecare duminică după-amiază. O, cât Îl laud pentru revărsarea Duhului Său! Un bebeluș care fusese bolnav toată viața lui a fost vindecat în mod minunat ca răspuns la rugăciune. Pacea fie cu toți sfinții în Hristos Isus. Amin." - E. McCauley, Long Beach, Cal.

În Des Moines, Ia.

1624 Oakland Ave., Des Moines, Ia., 21 februarie. - Dumnezeu lucrează aici. Șapte sau opt vorbesc în limbi și alții s-au trezit la adevăr. Eu însumi am primit darul și vorbesc în multe limbi diferite și pot interpreta la fel. povara Duhului pare să fie orbirea oamenilor, venirea în curând a Domnului, judecățile îngrozitoare care vor veni și pregătirea mesagerilor și a unei mirese pentru venirea Sa. Misiunea devine un centru pentru cei flămânzi și este prea mică pentru a găzdui oamenii. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Nu am avut nicio învățătură din afară, în afară de propria noastră umblare strânsă cu Dumnezeu și de a ne coborî, coborî, coborî înaintea Lui și de a-L dovedi pe Cel care nu dă greș niciodată. Lăudat să fie Numele Lui. Al vostru în răpire, E.C. Ladd.

În San Francisco, Ca.

Locust Ave. 215, San Francisco, California, 8 martie - Domnul lucrează cu putere în San Francisco. Multe suflete au fost con- vertite, sfințite și botezate cu Duhul Sfânt și foc,

și vindecat prin puterea lui Dumnezeu. Un predicator metodist pe nume H.O. Lanham, care a venit la întâlnirile noastre cu câteva zile în urmă, a primit botezul cu Duhul Sfânt marți seara (5 martie) și a vorbit în limbi pe măsură ce Duhul îi dădea glas. Un predicator baptist care era înapoiați a fost salvat, sfințit și botezat cu Duhul Sfânt și vindecat, iar acum este gata să iasă și să predice Evanghelia lui Hristos în puritatea ei. Fratele. Prentiss a venit la noi din Los Angeles și Domnul îl binecuvântează în cadrul întâlnirilor. Al dumneavoastră sincer în Domnul. - Adolph Rosa.

În San Jose, Ca.

25 Short Ridge Ave. 25, San Jose, California, 4 martie - Lăudați pe Dumnezeu pentru victorie. Treisprezece au primit dovada de Rusalii și a Bibliei de când am venit aici. Glorie lui Dumnezeu! Întregul loc este mișcat. Duminică au fost opt vindecați imediat ce i-am uns, și au strigat laude lui Dumnezeu. Duminică a fost o zi de alelu- jah toată ziua. Slăvit să fie Dumnezeu. Păcătoșii sunt sub o convingere îngrozitoare aici. Sala este aglomerată și oamenii nu pot intra toți. Așteptăm ca puterea să cadă ca la Cincizecime. Al vostru în Hristos, H. McLain.

În Topeka, Kan.

924 N. Kansas Ave., Topeka, Kans, 21 februarie. - Glorie lui Isus pentru adevărata putere penticostală care se întoarce la poporul Său. În urmă cu aproximativ trei luni, fratele și sora Batman s-au oprit aici pentru câteva zile, în drumul lor spre Africa, și ne-au povestit despre lucrarea minunată a lui Dumnezeu care se desfășoară în Vest, iar acest lucru ne-a

făcut cu adevărat flămânzi după mai mult de la Dumnezeu și am început să căutăm cu seriozitate Botezul cu Duhul Sfânt. La scurt timp după aceea, un grup de lucrători a venit din Denver și a stat cu noi zece zile. Mai mulți

au primit botezul în timp ce se aflau aici. După ce au plecat, am trecut prin încercări foarte grele, dar am rezistat și când aveam cea mai mare nevoie de ajutor, Dumnezeu ne-a trimis pe fratele Tom Hezmalhalch și o trupă de lucrători, lucru pentru care Îl lăudăm din toată inima noastră. Ei au stat cu noi patru săptămâni, iar lucrările lor au fost stăpânite și binecuvântate de Dumnezeu în stabilirea lucrării de aici. Un număr bun de oameni au fost salvați și sfințiți [sic] și botezați cu Duhul Sfânt. Un tânăr a primit chemarea pentru câmpul străin. Ne așteptăm ca lucrarea să meargă înainte. Al vostru în Isus, C.E. Foster.

CREDINȚA APOSTOLICĂ
VOL. 1, NR. 11

PENTECOSTUL SE RĂSPÂNDEȘTE PE ALTE MELEAGURI

Danemarca

"Kirkeklokken", un ziar evanghelic danez, raportează că, prin explozia penticostală din Copenhaga din ultima vreme, mulți păcătoși au venit la Mântuitorul, mulți cei care s-au abătut au fost readuși la bucuria mântuirii, mulți credincioși au fost umpluți de Duhul Sfânt și au primit daruri supranaturale.

Țara Galilor

Slăvit să fie Dumnezeu pentru un alt frate de aici care a primit și el acum Cincizecimea cu limbi. El a plecat acasă de aici vorbind în limbi pe toată strada. Mai sunt și alții care vor

urma. Glorie lui Isus. În seara aceasta cinci sau șase frați vor veni aici pentru Cincizecimea lor. O, Îl laud pe Dumnezeu că m-a trimis la Sunderland pentru a primi o binecuvântare atât de minunată. Lăudați-l pe sfântul Său

numele. - W. J. Tomlinson, Lynion House, Grove Place, Port Talbot.

Honolulu

Fratele și sora Turney, care s-au întors din Honolulu, acum în drum spre Africa, raportează despre lucrarea din Honolulu: "Am avut o întâlnire glorioasă la Honolulu. Puterea a coborât și un tânăr, un căpitan al Armatei Salvării, care a primit Cincizecimea, a deschis acum o misiune de credință apostolică în Santa Cruz, Cal. Un locotenent a primit, de asemenea, Cincizecimea și s-a dus să ducă vestea la Londra, Anglia. Charley Puck, care a avut cea mai minunată experiență, predică Evanghelia pe insula Hawaii, în orașul Kanuela. Au întâlniri bune și o bună participare. Oamenii sunt flămânzi de adevăr".

Londra, Anglia

Îi mulțumesc lui Dumnezeu că sunt câțiva cărora Dumnezeu le-a deschis ochii pentru a vedea lipsa lor și care l-au așteptat în rugăciune timp de un an și jumătate la 14, Ackerman Rd., Brixon [sic] S.W., Londra. Dumnezeu Și-a manifestat acolo puterea Sa atotputernică prin botezul scumpei surori Price și al unui frate și al meu și sunt atât de bucuroasă să trimit mărturia mea pentru gloria lui Dumnezeu și pentru încurajarea tuturor copiilor Săi. Vin oameni de departe și de aproape, și nimeni nu a fost nici măcar invitat. Ei doar aud cum lucrează Dumnezeu și vin. Această putere a fost puternic prezentă joia trecută, două surori fiind zguduite și aproape că au vorbit în limbi. Într-o seară, chiar camera a

fost zguduită, așa cum am citit în Cuvânt: "Și după ce s-au rugat, locul s-a cutremurat". Mai mulți au avut ungeri binecuvântate, revărsări ale Duhului și revelații ale lui Isus Hristos. Lăudați Numele Său cel Sfânt.

Mary A. Martin, 319 Southampton St., Camberwell, Londra, Anglia.

China

Fratele și sora Garr se află în Hong Kong, China, conform ultimului raport. Dumnezeu îi folosește în mod binecuvântat. Se declanșează o trezire glorioasă. Mai multe suflete din Hong Kong au primit Rusaliile. În Macao și Canton, China, un număr mare de oameni au primit botezul cu Duhul Sfânt. Ei sunt flămânzi de Duhul Sfânt. Fratele McIntosh a scris: "Ei vin la noi acasă la orice oră din zi și bat la ușa noastră la ora 11 și 12 noaptea, venind să caute Duhul Sfânt, iar noi stăm treji până la ora 1 și 2 rugându-ne cu ei, și, slavă lui Dumnezeu, cade Cincizecimea și ei vorbesc în limbi." Două surori care au primit Cincizecimea în lucrarea fratelui Cashwell din sud au mers acolo pentru a-i ajuta pe fratele și sora McIntosh. Ele sunt sora A.E. Kirby și sora Mabel Evans. Adresă: Macao, China, îngrijire S.C. Todd.

Suedia

Bramaregarden, Hisingstad, Goteborg, 19 noiembrie. - Sunt foarte bucuros să primesc vești de la vechea Misiune Azusa, casa mea. Am victorie prin Sângele scump și purificator al lui Hristos. Glorie numelui Său măreț! Astăzi se împlinește un an de când am venit în Suedia și în acest oraș, Goteborg. Dumnezeu continuă să salveze, să sfințească și să bote- zeze cu Duhul Sfânt, iar oamenii sunt vindecați de Dumnezeu. Duminica trecută, doi au primit binecuvântarea penticostală. Am avut o zi minunată, Duhul Sfânt conducând întâlnirile, copiii lui Dumnezeu mărturisind, lăudându-L pe Dumnezeu,

vorbind în limbi necunoscute. Focul a început să cadă pe mici insule din apropierea oraşului. Binecuvântat să fie Dumnezeu! Lucrarea continuă în multe locuri din Suedia, iar poporul lui Dumnezeu este mai flămând ca niciodată. Ne încredem în Dumnezeu

să trimită mai mulți lucrători pe teren. Focul se prăbușește în "Norrland". Cu toate acestea, mulți, foarte mulți nu au auzit încă această Evanghelie. Această lucrare va continua până la revenirea lui Isus, Domnul nostru. Toți sfinții din Goteborg vă salută. Andrew G. Johnson.

Germania

"Auf der Warte", un ziar german, spune: La Cassel, mulți copii ai lui Dumnezeu au primit plinătatea Duhului după ce Dumnezeu le-a curățat inimile prin credință. Mulți copii ai lui Dumnezeu au reparat datorii vechi. Prin vorbirea în limbi și prin predicare, păcatele și legăturile au fost dezvăluite și s-a învățat în mod clar că eliberarea de sub puterea păcatului și experiența curățării inimii sunt condițiile pentru a primi botezul penticostal. Manifestările Duhului atunci când sufletele au fost atinse au fost diferite, conform I Cor. 12. Unii au fost trântiți la pământ, alții au fost revărsați ușor în timp ce stăteau pe scaune. Unii au strigat cu voce tare, alții au strigat Aleluia! au bătut din palme, au sărit sau au râs de bucurie. Unii L-au văzut pe Domnul nu numai în timpul ședințelor, ci și când tăceau în case, sau în pat, sau când mergeau pe drum, Dumnezeu le-a atins sufletele.

Tot ceea ce a fost rostit în limbi, în ceea ce privește mântuirea, era în perfect acord cu Scriptura. Ceea ce Domnul a dat să rostească despre crucea Sa, slava Sa și a doua venire a fost o reîmprospătare și o mângâiere pentru fiecare suflet credincios. Prin vorbirea în limbi și profeție [sic], cei din audiență au primit convingerea păcatelor lor; afirmație dovedită de mărturisirile făcute ulterior ministrului.

Focul arde deja la Grossalmerode. Domnul face lucruri mari. Mulți au primit botezul penticostal; iar Domnul a acordat daruri multora, în special darul limbilor și al interpretării.

MARTORI ÎN ANGLIA

În Marea Britanie, principalul centru în perioada penticostală timpurie a fost Biserica All Saints, lângă Sunderland, unde vicarul Alexander Boddy și soția sa, Mary, au condus convenții menite să ofere energie pentru reînnoirea confesiunilor. Boddy fusese secretarul centrului Ligii de Rugăciune din Monkwearmouth, precum și un susținător al lui Keswick, dar avea să se trezească izolat de foștii săi asociați, mai ales după eforturile sale de a pune în circulație o broșură, Pentecost pentru Anglia.

În 1908, Boddy a început să publice prima publicație penticostală, Confidence. A fost publicat un set de 140 de numere. A fost publicată de Rev. Alexander A. Boddy, de la All Saints Church, Monkwearmouth, Sunderland, unde în 1907 a început Mișcarea în Anglia. Primul număr este datat aprilie 1908: a fost publicat lunar până la sfârșitul anului 1916, apoi bilunar, apoi trimestrial, iar ultimul număr datat pare să fie în 1926. Domnul Boddy a călătorit în multe țări vizitând centrele Mișcării, iar creștini din multe țări au vizitat Sunderland pentru a experimenta ceea ce Dumnezeu făcea acolo.

CELE CE URMEAZĂ SUNT PRELUATE DINTR-UN RAPORT TIPĂRIT ÎN SUNDERLAND, ANGLIA

Copiii primesc Rusaliile

Am fost de față când cele două fete, care au fost primii copii care au vorbit în limbi străine în Anglia, Janie și May Boddy (cele două fiice ale pastorului Alex A. Boddy, de la Vicariatul Tuturor Sfinților, Sunderland), au primit

Rusaliile. S-a întâmplat la Vicariat. Cele nouă sau zece persoane prezente nu vor uita niciodată scena. Janie a primit interpretarea pentru fiecare propoziție, iar ea

simplitatea și bucuria copilărească, chipul ei radiant, pe care nu-l voi uita niciodată, a întors mesajul pe care l-a primit a fost: "Isus vine!" Cu o privire surprinsă de bucurie pe chipul ei, pe care nu o voi uita niciodată, s-a întors spre mama ei și a sărutat-o, repetând cuvintele: "Isus vine, mamă!" Apoi, fapta ei a devenit seri- oasă. Și-a aplecat puțin capul și și-a ridicat mâna stângă la obraz (era îngenuncheată tot timpul la capătul mesei). Din nou s-a auzit o limbă străină. Apoi a venit interpretarea: "Cerurile s-au deschis!", urmată de aceeași bucurie jubilantă.

Un mesaj a fost foarte solemn, rostit, de asemenea, cu emfază: "Cei dintâi vor fi cei din urmă, iar cei din urmă cei dintâi". Venind de pe niște buze atât de copilărești, ne-a impresionat pe toți. Oh, ce bucurie când a spus: "Oh! mămico, Isus a venit și a venit să rămână; oh, bunul Isus, bunul Isus!", apoi hohote de bucurie, hohote de râs. Când a povestit experiența ei a doua zi unei mari mulțimi de copii în sala parohială, a spus, în timp ce îi invita să caute Rusaliile lor: "Oh, este atât de minunat, atât de câștigat!". A fost minunat, a fost Duhul Sfânt care a venit să locuiască în ei.

May Boddy a avut o mare revelație a puterii lui Dumnezeu. Ea s-a rugat cu atâta stăruință ca să nu fie "lăsată pe dinafară". A fost emoționant, de asemenea, să o vezi pe Janie, care tocmai primise Rusaliile, cum își punea mâna pe capul surorii ei și o încuraja: "Totul este prin Sânge, May, totul este prin Sânge! Isus a venit, a spus El, și May, și May". May a vorbit mult timp. Unele cuvinte erau foarte clare. Părea că îl revendica în mod constant pe Isus. Numele Lui era repetat de nenumărate ori. Cuvintele: "Aa, Ja, Isus! Ja, ja, ja, ja, Isus!" erau clar norvegiene, cu pronunția corectă (Aa, da, Isus! da, da, da, da, Isus!) Acești doi copii dragi au fost fete bune și

cuminți înainte și L-au iubit mult pe Isus, dar acum Îl iubesc mult mai mult și

îndrăznesc să le vorbească și altora despre puterea Sa minunată de a salva. T.B. Barratt.

CREDINȚA APOSTOLICĂ
VOL. 1, NR. 12

DOMNUL VORBEȘTE ASTĂZI PE PĂMÂNT

Atlanta, Ga. - Întâlnirile din sala de aici au fost anotimpuri binecuvântate de împrospătare. Timp de șase luni, în fiecare după-amiază și noapte și toată ziua duminica, întâlnirile au continuat. Înainte de această "ploaie târzie", astfel de treziri erau nemaiauzite. Suflete sunt salvate, sfințite, vindecate și umplute cu Duhul Sfânt. Toată slava pentru Numele lui Isus! Haideți să mergem mai departe pentru a-L cunoaște mai bine. Acesta este începutul unor lucruri mărețe.

- "Mesagerul mirelui", 53 1/2 Auburn Avenue.

Utica, N.Y. - Binecuvântat fie numele Domnului. Cu adevărat, aceste zile ale "ploii târzii" sunt zile de Rai pe pământ. Suntem o mică trupă aici, dar plină de credință și mergem înainte. Unul câte unul, Dumnezeu aduce numărul nostru în Cincizecimea lor și deschide alte locuri unde sunt câțiva credincioși înfometați care tânjesc după moștenirea lor.

-Birdsell & Mason, 61 State Street.

Strole, Virginia - Rusaliile au venit aici. Opt dintre noi vorbesc în limbi. Noi, jucătorii și bețivii, am fost salvați. Slăvit să fie dragul de Dumnezeu. Îl căutăm pe dragul Isus în fiecare zi și

abia așteptăm să-L vedem.

-W.S. Woodworth, Caanan Faith Home și Full Gospel Mission.

Portsmouth și Richmond, Virginia - Fratele Seymour a scris din aceste locuri în timp ce vizita misiunile din Est: "Dumnezeu lucrează în Portsmouth. Au fost botezate suflete în Richmond și Dumnezeu lucrează cu putere mare. Sfinții sunt cât se poate de dulci. Glorie lui Dumnezeu pentru această Evanghelie. Sfinții sunt atât de simpli aici, acesta este motivul pentru care primesc atât de repede Rusaliile. Ei sunt pregătiți pentru putere".

Philadelphia, Pennsylvania - Am ajutat la lucrarea penticostală într-o mică adunare de aici. Duminica trecută au fost câțiva la altar și câțiva au fost uciși sub puterea lui Dumnezeu. Am primit o scrisoare de la o soră din Danville, Virginia, acum câteva zile, și ea spune că Dumnezeu îi binecuvântează acolo și că sufletele sunt salvate, sfințite și botezate cu Duhul Sfânt. Aleluia! Aleluia!
-W.M. Scott, 906 Filbert Street, 4 decembrie.

Denver, Colorado - Întâlnirile noastre sunt binecuvântate de Dumnezeu. Suflete sunt salvate, sfințite, botezate cu Duhul Sfânt și vindecate, iar interesul este în continuare în creștere. Toată slava să fie adusă lui Dumnezeu pentru lucrările Sale minunate pe care le dăruiește copiilor Săi, în timp ce El Își revarsă Duhul Său peste toată făptura în aceste zile din urmă; căci venirea Domnului se apropie. Domnul ne-a reținut aici și a deschis o Misiune a Credinței Apostolice la colțul străzilor Lawrence și douăzeci și patru. Altarul este plin de căutători.
-E.S. Lee, 2305 Lawrence Street.

Winnipeg, Canada. -O mare convenție penticostală a avut

loc la Winnipeg începând cu 15 noiembrie. Au fost prezenți predicatori și lucrători din toate părțile Canadei. Un grup de lucrători care se aflau în Portland în acel moment a primit o chemare de la

Dumnezeu să meargă la Winnipeg, și au fost prezenți la adunare: Sora Crawford și Mildred, sora Neal, fratele Conlee și fratele Trotter. Aproximativ douăzeci au fost botezați cu Duhul Sfânt și mulți au fost vindecați. Oamenii au adus batiste de mână și șorțuri pentru a fi binecuvântate ca în Fapte 19:12, iar Domnul a făcut semne minunate prin credința simplă a celor dragi care le-au adus. Domnul l-a vindecat pe un tânăr de obiceiul tutunului, îndepărtând de la el orice dorință pentru acest lucru, prin intermediul unei batiste unse, iar el a fost salvat în propria lui cameră. Demonii au fost alungați din cei legați de ei. Ultimul nostru raport publicat din Winnipeg ar fi trebuit să fie semnat: "Misiunea Credinței Apostolice, 501 Alexander Ave.".

CREDINȚA APOSTOLICĂ
VOL. II, NO. 13

Irlanda

Atât Belfast cât și Bangor au fost vizitate de Rusalii.

Anglia

În ultimul an, se știe că probabil 500 de persoane au primit Rusaliile în Anglia.

China

Am auzit din China de Sud că aproximativ 100 de persoane au primit botezul cu Duhul Sfânt și că au acum o lucrare în limba chineză numită "Adevăruri penticostale", care este răspândită în China și Japonia. Este o lucrare

binecuvântată și se poate simți puterea din ea, chiar dacă nu o poți citi.

Africa de Vest

Fratele E. McCauley din Long Beach, California, a deschis o misiune în Monrovia, Liberia. Dumnezeu a binecuvântat lucrarea. Alți misionari ajută. Sora Harmon scrie: "Este minunat [sic] uneori să vezi manifestările Duhului și să simți puterea. Tremură ca o persoană cu o răceală puternică; sunt atât de serioși atunci când se roagă și Dumnezeu îi binecuvântează astfel, până când îi poți auzi la un bloc distanță".

Ierusalim

Un ministru originar din Beyroute [Beirut], Siria, a venit la Ierusalim pentru a-și petrece iarna. Dumnezeu l-a botezat cu Duhul Sfânt și vorbește în limbi. Slăvit să fie Dumnezeu! Dumnezeu a pornit această mișcare în anul 32 d.Hr. în acest vechi și drag oraș, iar "ploaia târzie" cade în 1908. Glorie lui Dumnezeu! Domnișoara Elizabeth Brown, din Alianța Creștină și Misionară, a primit botezul acum mai bine de două săptămâni. Ea a avut parte de adevărate man- ifestări de modă veche, așa cum mulți au avut pe strada Azusa. Secretul problemei a fost că ea era atât de dăruită lui Dumnezeu. Lăudat să fie numele Lui! Ea a venit în camera mea și mi-a cerut să îi impun mâinile pentru botezul ei. A simțit valuri de foc trecându-i prin cap și prin față și apoi a început să vorbească în limbi. Ea cânta cântecul ceresc. Este prețios să o auzi. - Lucy M. Leatherman, Ierusalim, Palestina, prin grija consulatului american.

Capitolul Șapte

FEMEILE DIN A\USA

FSAU șapte zile pe săptămână, zi și noapte, timp de peste șapte ani, oameni din tot orașul Los Angeles și din întreaga lume s-au adunat pe strada Azusa 312 pentru a experimenta ceea ce Dumnezeu făcea în acel fost grajd. Oamenii susțineau că nu exista niciun lider în afară de Duhul Sfânt. Cu toate acestea, William Seymour a jucat un rol cheie în ceea ce Dumnezeu făcea acolo, la Misiunea Azusa.

În afară de fratele Seymour, slujba depindea foarte mult de numeroasele femei care îl sprijineau în lucrare și care jucau un rol cheie în programul zilnic de la Azusa. Alături de William Seymour la trezirea de pe strada Azusa din Los Angeles din 1906 au lucrat soția sa, Jenny Evans Moore Seymour; Anna Hall, care a predicat printre armenii și rușii din Los Angeles; și Lucy Farrow, conducătoarea trezirii. Cu toate acestea, multora nu le-a plăcut faptul că Dumnezeu se folosea de afro-americani și de femei în această nouă mișcare a Duhului Sfânt. Cu toate acestea, Dumnezeu a continuat să-i cheme pe amândoi în lucrarea de slujire, iar femeile au continuat să joace un rol strategic în ceea ce se întâmpla în cadrul trezirii, precum și în răspândirea mesajului acesteia în restul lumii.

Pastorul bisericii lui William Seymour din Houston, înainte ca acesta să înceapă să frecventeze Școala Biblică a lui Charles Parham în 1905, era o femeie pe nume Lucy Farrow. Ea a fost, de asemenea, asociată mai târziu cu Seymour pe strada Azusa și a

condus propriile campanii de predicare în Virginia, Liberia și în alte locuri. Lucy Farrow a fost descrisă ca fiind o "unsă

151

roabă" a cărei slujire includea punerea mâinilor prin care căutătorii primeau experiența penticostală.

Tot o femeie, Neely Terry, a fost cea care l-a invitat pe Seymour la Los Angeles în 1906, unde a fondat misiunea Azusa Street. În drumul său din Texas spre California, Seymour a stat la sediul denominațiunii Pillar of Fire din Denver, care era condusă de o femeie, Alma White, iar

Julia W. Hutchins a fost pastorul bisericii în care Seymour a fost invitat pentru prima dată în Los Angeles.

Printre femeile cu roluri de conducere la Azusa se vor număra în cele din urmă Jenny Evans Moore (care s-a căsătorit cu Seymour în 1908), doamna G.W. Evans, Phoebe Sargent, Lucy Farrow, Ophelia Wiley, Clara Lum și Florence Crawford. Șase dintre cei doisprezece bătrâni de la misiunea de pe strada Azusa, care erau însărcinați cu examinarea potențialilor misionari și evangheliști pentru ordi- nație, erau femei. De asemenea, femeile conduceau cântările și uneori predicau congregației din Azusa. Iar când Seymour a murit în 1922, soția sa, Jenny, a continuat să fie pastorul misiunii Azusa.

Un număr mare de femei predicatoare au plecat din Azusa sau, după ce au vizitat Azusa, s-au întors în diferite părți ale lumii pentru a predica. Printre acestea s-au numărat Ivey Campbell, care a predicat în Ohio; Mabel Smith, care "a predicat în fiecare seară în fața unor mulțimi debordante" în Chicago; Rachel Sizelove în Missouri; Lucy Leatherman, care a făcut o călătorie în jurul lumii; Daisy Batman și Julia Hutchins, care au predicat în Liberia; și Florence Crawford, care a continuat misiunea Credința Apostolică în Oregon.

Deși există puține informații despre majoritatea acestor femei, acest capitol oferă o privire în viața lor și dezvăluie influența pe

care au avut-o în lucrarea Misiunii de pe strada Azusa. Cu toate acestea, nu doar cei care participau la slujbele de la Azusa au simțit impactul lor; aceste femei au dus faptele lor bune și în alte orașe și țări, răspândind vestea despre ceea ce Dumnezeu a făcut la Azusa.

O femeie care merită o mențiune specială este Neely Terry, cea care i-a sugerat Juliei Hutchins să-l invite pe William Seymour la biserica ei. În vara anului 1905, sora Terry a mers să viziteze o familie din Houston. Potrivit lui Ethel Goss, Terry a lucrat ca bucătăreasă în casa lui Parham.[1] Se crede că sora Neely Neely a participat și la școala biblică a lui Charles Parham, unde probabil că l-a întâlnit pe Seymour. Mai mult ca sigur că a întâlnit-o și pe Lucy Farrow, care lucra pentru Parham la acea vreme. În iarna anului 1905, sora Neely s-a întors la Los Angeles, unde familia ei fusese dată afară din biserica baptistă din cauza convingerilor lor de sfințenie. Familia lui Neely a ajutat apoi la organizarea unei biserici la intersecția străzilor 9th și Santa Fe din Los Angeles, care era păstorită de Julia Hutchins. Când biserica căuta un lider masculin, sora Neely a fost cea care a sugerat familiei sale să-l cheme pe William Seymour ca pastor al noii biserici.

Deși sora Neely este foarte puțin menționată în arhivele de istorie a bisericii, ea a jucat rolul cheie de constructor de punți între lucrarea din Los Angeles și William Seymour, care avea să joace un rol major în viitoarea Renaștere din Azusa. Nu putem niciodată să minimalizăm nicio sarcină pe care cineva ar putea să o joace în lucrarea lui Dumnezeu.

JULIA HUTCHINS

Julia W. Hutchins a fost pastorul unei biserici Holiness din Los Angeles, California, care era afiliată la Biserica Nazarineanului, fondată de Phineas Bresee. Această biserică a fost formată în primăvara anului 1905, după ce Julia și opt familii afro-americane au fost rugate să părăsească Second Baptist Church of Los Angeles, o biserică afro-americană, pentru că "profesau doctrina sfințeniei". Julia a fost liderul grupului ostracizat.

După ce au fost expulzați, grupul a ținut slujbe publice efective la

214 Bonnie Brae Street, casa domnului și doamnei Richard Asberry. Apoi au închiriat o sală de misiune la intersecția dintre 9th și Santa Fe. De asemenea, biserica a devenit

o parte a Asociației de Sfințenie din California de Sud - în primul rând o organizație afro-americană.

Între timp, după o scurtă perioadă de timp în care a frecventat Școala de pregătire biblică Parham, fratele Seymour a primit o scrisoare de la doamna Neely Terry, care locuia în Los Angeles, California, care l-a rugat să ia în considerare posibilitatea de a deveni pastor al unui grup de nazarineni condus de doamna Julia W. Hutchins. Ea a explicat că acesta era un mic grup de negri, format din aproximativ 20 de credincioși, care se adunau la închinare. Fratele Seymour a fost de acord și a ajuns în Los Angeles pe 22 februarie 1906. La sosire, Seymour a găsit familiile care se întâlneau la intersecția străzilor 9th și Santa Fe, un local închiriat de Hutchins din cauza numărului tot mai mare de participanți.

Fratele Seymour a fost bine primit și a predicat adesea despre subiecte de sfințenie și vindecare divină. În martie 1906, la scurt timp după ce a sosit, Seymour a început să predice despre botezul Duhului Sfânt cu dovada vorbirii în alte limbi. La acea vreme, el însuși nu experimentase încă acest botez, dar, cu toate acestea, a predicat fer- vitor pe această temă, așteptând ca darul să fie eliberat în biserica sa nou-înființată.

Cu toate acestea, această nouă învățătură a șocat total congregația, iar Seymour s-a trezit în mijlocul unui scandal. Într-o duminică seara, fratele Seymour a descoperit ușa bisericii bine închisă și încuiată cu un lacăt mare de argint. O speriată Julia Hutchins îl încuiase afară pe noul pastor, iar Seymour a rămas izolat pe stradă fără să aibă unde să se ducă. Totuși, prin harul lui Dumnezeu, familia Lee, foști participanți la întâlnirile de la Santa Fe, i-a întins mâna și i-a oferit un loc unde să stea în casa lor.

Deși relația dintre sora Hutchins și fratele Seymour nu a avut un început prea bun, ceva s-a întâmplat pe măsură ce Renașterea din Azusa a luat avânt. Există mai multe referiri pozitive și glorioase

la sora Hutchins în *The Apostolic Faith* - ziarul lui *Seymour* care relata activităţile din Azusa. Mai exact, în cel de-al doilea număr al ziarului, există relatări elogioase despre plecarea surorii Hutchins în Africa:

O companie de trei misionari a plecat din Los Angeles pe 13 septembrie și se îndreaptă spre coasta de vest a Africii. Sora Hutchins a predicat Evanghelia în puterea Duhului Sfânt. Ea a primit Botezul Duhului Sfânt și darul limbii ugandeze, limba poporului la care este trimisă. Un frate care a fost în acea țară înțelege și a interpretat limba pe care ea o vorbește. Soțul ei este cu ea și cu nepoata ei, care a primit și ea limba africană.

Pe drumul spre Africa, Hutchins a ținut un jurnal al mântuirii sale și apoi al chemării sale în Africa. Evident, ea a trimis acest jurnal echipei din Azusa, deoarece este înregistrat în același al doilea număr al ziarului *The Apostolic Faith:*

Am fost îndreptățit pe 4 iulie 1901 și, la acea vreme, am simțit că Domnul mă dorea în Africa, dar nu eram deloc dispus să merg. La 28 iulie 1903, Domnul m-a sfințit. Înainte de a mă sfinți, El m-a întrebat dacă vreau să merg în Africa. I-am promis că o voi face. Din acel moment, am simțit chemarea spre Africa și am fost dispus să plec în orice moment, dar fără să știu exact când Domnul ar fi vrut să plec.

Pe data de 6 a lunii trecute, în timp ce mă aflam într-o după-amiază în curtea mea, am auzit o voce care mi-a spus aceste cuvinte: "În a 15-a zi a lunii septembrie, ia-ți soțul și copilul și pornește spre Africa." M-am uitat în jur și în jurul meu pentru a vedea dacă nu cumva era cineva care îmi vorbea, dar nu am văzut pe nimeni, și am recunoscut curând că era vocea lui Dumnezeu. M-am uitat în ceruri și am spus: "Doamne, mă voi supune". De atunci, am avut parte de multe teste și ispite din partea diavolului. Mi-a spus uneori că nu voi

trăi nici măcar să văd ziua de 15 septembrie, dar nu m-am îndoit niciodată de Dumnezeu. Știam că El este capabil să ducă la îndeplinire tot ceea ce mi-a spus să fac.

După ce am auzit vocea care îmi spunea să plec din Los Angeles pe data de 15, m-am dus la una dintre vecinele mele și i-am mărturisit că Domnul îmi spusese să plec în Africa pe 15 septembrie. Ea s-a uitat la mine cu un zâmbet. Am întrebat-o de ce zâmbea. Ea a spus: "Pentru că nu ai bani de tramvai ca să mergi la Azusa Street Mission în seara asta și vorbești despre plecarea în Africa". I-am spus că mă încredeam într-un Dumnezeu care putea să realizeze toate lucrurile pe care El dorea să le facem. El mi-a suplinit cu adevărat toate nevoile în toate privințele, pentru lucrarea la care m-a chemat.

Vreau să depun mărturie și despre soțul meu. El a fost un răzvrătit și diavolul m-a pus la încercare, spunând: "Te duci să scoți diavolul din alții și vei lua un diavol cu tine". Soțul meu nu era mântuit, dar eu m-am ținut de Dumnezeu și am spus: "Doamne, voi asculta".

Am continuat să depun mărturie și să fac pregătiri pentru a pleca pe 15. Domnul l-a recucerit pe soțul meu, l-a sfințit în întregime și a pus în el slava și strigătul. Acum, a venit vremea să râd. Diavolul m-a asuprit și și-a bătut joc de mine; dar, lăudat fie Domnul, acum pot să râd de el. Glorie lui Dumnezeu!

Este ora patru fără zece minute după-amiaza zilei de 15 septembrie. Sunt gata și am coborât la Misiune cu biletul meu și cu totul pregătit, așteptând să mi se pună mâinile și rugăciunile sfinților, și mă aștept să plec la ora opt de la gara Santa Fe, în drum spre Africa. Ne așteptăm să mergem la Mt. Coffee, Monrovia, Liberia.

Simțind nevoia unui adevărat tovarăș în Evanghelie, care să fie cu totul și cu totul pentru Dumnezeu, m-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea unul care să meargă cu mine. Am pus ochii pe unul pe care voiam să meargă, dar, în rugăciune și

smerenie înaintea lui Dumnezeu, am aflat că nu era cel pe care Domnul voia să meargă. Am spus: "Oricine, Doamne, pe care l-ai vrea să meargă, îmi va fi plăcut". Spre surprinderea mea, El mi-a dat-o pe nepoata mea, o fată pe care o crescusem de mică. Acum ea

are nouăsprezece ani, este mântuit, sfințit și botezat cu Duhul Sfânt și merge cu mine în lucrarea Domnului. Prin urmare, în loc să-mi dea un singur însoțitor, El mi-a dat doi: nepoata mea și soțul meu.

Prima noastră oprire va fi în Chattanooga, Tennessee, Harge Row. Vreau rugăciunile sfinților ca să rămân umil.

- Dna J.W. Hutchins; Mt. Coffee, Monrovia, Liberia, Africa

În cel de-al cincilea număr (ianuarie 1907) al ziarului *The Apostolic Faith* se face din nou referire la echipă, inclusiv la sora Hutchins, după ce tocmai plecaseră în Africa în a doua parte a lunii decembrie. În raportul de întoarcere la Azusa, ei cer rugăciunile sfinților din Los Angeles: "Rugați-vă pentru noi, dragii mei, în timp ce ajungem la câmpul nostru de lucru. Noi biruim prin Sângele prețios. Fie ca noi toți să rămânem umili și plini de Duhul Sfânt. Acum trebuie să ne luăm rămas bun, dar nu suntem departe despărțiți în Hristos".

În al șaptelea număr (aprilie 1907) al ziarului *The Apostolic Faith*, se face o ultimă referire la sora Hutchins și la echipa de misionari care se află în Monrovia, implicați activ în a conduce oamenii la botezul Duhului Sfânt. Mesajul din partea echipei este datat 26 martie 1907:

Am deschis o adunare de zece zile într-o școală, iar în a zecea seară, Domnul a venit cu o putere puternică. Doi au fost botezați cu Duhul Sfânt și au vorbit în limbi. Zece de aici au primit sfințirea, iar cinci sunt plini de Duhul Sfânt și vorbesc în limbi. Un frate și familia sa au fost botezați cu Duhul Sfânt. Dumnezeu l-a chemat la slujire și va fi botezat duminică, 30 martie. Am ținut întâlniri care durează de trei luni. Domnul trimite o mulțime de băștinași africani la întâlniri și El lucrează minunat cu ei. Casa se umple de

băștinași la fiecare slujbă și ei sunt salvați și sfințiți, sunt umpluți de Duhul Sfânt și vindecați de tot felul de boli.

boli. Domnul lucrează cu siguranță cu africanii nativi din această țară. Toți sfinții trimit dragoste.

LUCY FARROW

Rolul integral al lui Lucy Farrow în renașterea din Azusa Street este evidențiat mai întâi prin relația ei anterioară cu William Seymour în Houston și apoi prin sprijinul pe care l-a oferit când a ajuns în Los Angeles. Primul număr al ziarului *The Apostolic Faith* oferă o mică privire asupra vieții ei:

> De la Houston, Texas, la Los Angeles, aducând Evanghelia completă. Dumnezeu a folosit-o foarte mult, deoarece a pus mâinile pe mulți care au primit Cincizecimea și darul limbilor. Acum s-a întors la Houston, în drum spre Norfolk, Virginia. Aceasta este vechea ei casă pe care a părăsit-o când era fată, fiind vândută ca sclavă în sud. Domnul simte că acum o cheamă înapoi. Sora Farrow, fratele WJ Seymour și fratele JA Warren au fost cei trei pe care Domnul i-a trimis din Houston ca mesageri ai Evangheliei depline.

Farrow s-a născut cândva înainte de 1864, când sclavii au fost eliberați, deoarece se spune că "a fost vândută când era copil", ceea ce înseamnă că avea probabil între trei/patru și zece ani. Estrelda Alexander, în cartea sa, *The Women of Azusa Street (Femeile de pe strada Azusa)*, scrie că Farrow s-a născut în Norfolk, Virginia, în 1851.[2] Acest lucru ar însemna că avea 45 de ani, plus cu până la 10 ani mai mult, în momentul în care a avut loc renașterea din Houston. Rilda Cole se referă la ea ca fiind "mătușa", un titlu folosit adesea pentru doamnele de culoare respectate.[3] Este menționată și ca doamna Farrow, deci probabil că a fost căsătorită cândva în primii ani. Nu există nicio indicație cu privire la numărul de copii pe care i-ar fi putut avea, dacă

a avut vreunul.

În timp ce participa la întâlnirile de la Bryan Hall, Lucy Farrow s-a împrietenit cu familia Parham și i s-a oferit postul de guvernantă.

Așa cum am menționat în capitolele anterioare, deși era pastorul unei mici biserici Holiness, Farrow a decis să se întoarcă în Kansas atunci când familia Parham a părăsit Texasul. În acel moment, ea se împrietenise recent cu Seymour și l-a rugat pe acesta să-i păstorească biserica până când se va întoarce câteva luni mai târziu.[4] În timp ce se afla la Baxter Springs, în vara anului 1905, a primit botezul Duhului Sfânt, devenind prima persoană de culoare care a intrat în Cincizecime.

Știm foarte puține lucruri despre Farrow, doar că se spune că era pas- tor al bisericii Holiness din Houston, la care Neely Terry a venit în vizită din California și unde l-a întâlnit pe Seymour. Se spunea că Farrow era muziciană și, înainte de a pleca la Los Angeles, "a fost angajată ca bucătăreasă la școală "[5].

Ascensiunea ei a urmat după ce a primit botezul Duhului Sfânt. De obicei se presupune că, prin influența ei, Seymour a intrat în contact cu învățătura lui Parham, ceea ce l-a determinat în cele din urmă să frecventeze școala biblică a lui Parham.

Seymour a plecat la Los Angeles, unde a sosit pe 22 februarie, fără să experimenteze încă botezul Duhului Sfânt. În săptămânile următoare, Seymour a făcut un apel puternic la grup pentru a o invita pe Lucy Farrow să vină să se alăture lucrării, iar banii au fost strânși pentru a o aduce. Seymour a aranjat apoi ca Lucy Farrow și A.J. Warren să vină în California. Când Farrow a sosit, Seymour a făcut apel la zece zile de rugăciune și post.

Farrow era oaspete în casa "irlandezului" Owen Lee, "Fighting Irishman", un bărbat alb care lucra ca îngrijitor de bancă. Pe 9 aprilie, la cererea lui Lee, după multe cercetări sufletești, și-a pus mâinile peste el, iar acesta a izbucnit în limbi. A plecat imediat la întâlnirea de rugăciune de pe strada Bonnie Brae, la casa familiei Asberrys, iar când a intrat pe ușă cu mâinile ridicate, vorbind în limbi, focul a căzut peste cei prezenți.

Se discută dacă Seymour a fost cel care a pus mâna pe Lee sau Lucy Farrow. Este posibil să fi existat două cazuri separate

evenimente. Potrivit Emmei Cotton, una dintre femeile cheie în acele zile la Azusa, sora Farrow a fost cea care i-a pus mâinile pe el. "Sora Farr[ow] s-a ridicat de la locul ei, s-a apropiat de fratele Lee și a spus: "Domnul îmi spune să-ți impun mâinile pentru Duhul Sfânt". Și când și-a pus mâinile pe el, el a căzut de pe scaun, ca și cum ar fi fost mort, și a început să vorbească în alte limbi "[6].

Restul informațiilor despre Lucy Farrow sunt răspândite în diferite numere ale ziarelor *The Apostolic Faith.*

Când Lucy a călătorit în Norfolk, Virginia, s-a spus: "Aceasta este vechea ei casă pe care a părăsit-o când era mică, fiind vândută ca sclavă în sud". O foarte scurtă oprire în New Orleans a avut ca rezultat rugăciunea pentru vindecarea a două persoane.[7]

În câteva săptămâni, aproximativ 159 de persoane au primit Botezul în Portsmouth. Atitudinea ei a fost: "Când Domnul spune să merg, trebuie să merg" și credea că El o chema în Africa. S-a alăturat altora în Chicago și au plecat în Africa, prin Anglia, la sfârșitul lunii decembrie.[8]

Potrivit unui raport publicat în numărul 12 al ziarului *The Apostolic Faith*, ea a ajuns în Liberia și a trimis acest raport:

> Draga noastră soră Farrow, care a fost una dintre primele care au adus Cincizecimea în Los Angeles, a plecat în Africa și a petrecut șapte luni la Johnsonville, la 25 de mile de Monrovia, Liberia, în acel climat extrem de periculos. Ea s-a întors acum și are o poveste minunată de spus. Douăzeci de suflete au primit Rusaliile, un număr de suflete au fost salvate, sfințite și vindecate. Domnul îi dăduse darul limbii kru și i s-a permis să predice două predici oamenilor în limba lor. Păgânii, unii dintre ei, după ce au primit Cincizecimea, vorbeau în engleză, iar alții în alte limbi. Lăudați-L pe Dumnezeu. Domnul i-a arătat când a

plecat, când trebuia să se întoarcă și i-a trimis biletul de călătorie la timp, a adus-o acasă în siguranță și a folosit-o în Virginia și în Sud de-a lungul drumului.

În noiembrie 1907, ea s-a întors în America și a ținut slujbe într-o misiune de credință apostolică în Littleton, Carolina de Nord. În mai 1908, ea se afla la Los Angeles și citim acest raport în ultimul număr al ziarului *The Apostolic Faith:*

> Domnul a botezat un număr de oameni în mica căsuță a credinței din spatele misiunii. El s-a folosit de draga noastră soră Farrow din Texas încă de la începutul revărsării Duhului în Los Angeles. În camera ei din căsuță, destul de mulți au primit o mai mare umplere a Duhului și unii au fost vindecați și botezați cu Duhul de când s-a întors din Africa.

Potrivit Estreldei Alexander, s-a întors la Houston, iar în decurs de cinci ani a contractat tuberculoză intestinală și a murit în februarie 1911.

JENNY MOORE SEYMOUR

Jenny Moore s-a născut în 1884 în Austin, Texas. Până în 1906, familia ei a ajuns în Los Angeles și locuia la 217 Bonnie Brae, chiar în josul străzii unde a avut loc renașterea. Micul grup a continuat să se reunească pentru rugăciune și închinare, ajungând în cele din urmă să țină slujbe în casa lui Richard și Ruth Asberry de pe strada Bonnie Brae nr. 214. Alții au aflat de întâlniri și au început să participe, inclusiv unele familii albe din bisericile de sfințenie din apropiere. Pe 9 aprilie 1906, a avut loc o descoperire, când Owen Edward Lee a fost botezat cu Duhul Sfânt și a început să vorbească în limbi după ce Seymour s-a rugat cu el. Cei doi s-au îndreptat apoi spre casa Asberry. Acolo au avut parte de o cântare, rugăciuni și mărturii, urmate de ser- monul lui Seymour folosind ca text Fapte 2:4. După predică, Lee a ridicat mâinile și a început să vorbească în limbi.

Duhul lui Dumnezeu s-a mișcat peste cei prezenți, iar alți șase au început să vorbească în limbi în aceeași seară. Jenny Moore, care mai târziu

să se căsătorească cu William Seymour, se număra printre ei. Ea a devenit prima femeie din Los Angeles care a primit botezul în Duhul Sfânt. După această expe- rientă, ea a început să cânte în limbi și să cânte la pian sub puterea lui Dumnezeu, fără să fi cântat niciodată la pian înainte de această ocazie. Câteva zile mai târziu, pe 12 aprilie, William Seymour a primit în cele din urmă botezul, în jurul orei patru dimineața, după ce se rugase toată noaptea.

Jenny Moore Seymour
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

În al optulea număr al ziarului "*Credința Apostolică",* ea a explicat evenimentele din acea zi într-un articol intitulat "Muzica din cer".

> S-a povestit deseori cum a avut loc Rusaliile în Los Angeles, în urmă cu mai bine de un an, în cadrul unei întâlniri de rugăciune la o cabană. Sora Jenny Moore, care a participat la acea întrunire și a primit Cincizecimea, își dă mărturia după cum

urmează:

MUZICĂ DIN CERURI

Cu ani de zile înainte ca această experiență minunată să vină la noi, noi, ca familie, căutam să cunoaștem plinătatea lui Dumnezeu, iar El ne umplea cu prezența Sa până când abia puteam să ne stăpânim puterea. Nu avusesem niciodată o viziune în viața mea, dar într-o zi, în timp ce ne rugam, au trecut prin fața mea trei cărți albe, fiecare cu câte două nume pe ele, și dacă nu mi-ar fi fost teamă, aș fi putut să le dau, deoarece vedeam fiecare literă în mod distinct. Pe 9 aprilie 1906, acasă, Îl lăudam pe Domnul din adâncul inimii mele, iar când a venit seara și am participat la întâlnire, puterea lui Dumnezeu a căzut și am fost botezat cu Duhul Sfânt și cu foc, cu văzduhul de a vorbi în limbi. În timpul zilei, îi spusesem Tatălui că, deși doream să cânt sub puterea aceasta, eram dispus să fac tot ceea ce voia El. La întâlnire, când puterea a venit asupra mea, mi-am amintit de cele trei cărți care îmi trecuseră prin fața ochilor în viziunea de cu câteva luni în urmă. În timp ce mă gândeam la ele și priveam spre Dumnezeu, mi s-a părut că un vas s-a spart în mine și apa a urcat în ființa mea care, când a ajuns la gură, a ieșit într-un torent de vorbire în limbile pe care Dumnezeu mi le dăduse. Mi-am amintit numele cărților: Franceză, Spaniolă, Latină, Greacă, Ebraică, Hindusă, și pe măsură ce mes- sagele veneau cu putere, atât de repede încât doar câteva cuvinte ar fi fost recunoscute, urma interpretarea fiecărui mesaj în engleză, numele limbii îmi venea în minte. Am cântat sub puterea Duhului în multe limbi, interpretarea atât a cuvintelor, cât și a muzicii pe care nu o mai auzisem până atunci. În casa în care se ținea întâlnirea, Duhul m-a condus la pian, unde am cântat și am cântat sub inspirație, deși

nu învățasem să cânt. În aceste moduri, Dumnezeu continuă să mă folosească pentru gloria Sa încă din acea zi minunată, iar eu Îl laud pentru privilegiul de a fi un martor pentru El sub puterea Duhului Sfânt.

Când întâlnirile s-au mutat pe strada Azusa nr. 312, sora Moore a fost implicată activ în cult, conducând cântarea și cântând la pian. De asemenea, a făcut parte din consiliul administrativ. În cele din urmă a fost numită evanghelist, deși întotdeauna s-a considerat pur și simplu "un martor pentru El sub puterea Duhului Sfânt".

Ea a fost, de asemenea, una dintre cei mulți care au plecat din misiune, călătorind în diferite părți ale Statelor Unite. În cel de-al 12-lea volum al ziarului "*The Apostolic Faith"* se menționează că a lucrat în Chicago și în alte locuri:

> Sora Jenny E. Moore, care, împreună cu alte două surori prețioase de la Misiunea Azusa, Los Angeles, au lucrat în Chicago și în alte locuri, scrie: "Cu adevărat, iubiților, misiunea de la 943 W. North Avenue este un loc binecuvântat, mulți bărbați, femei și copii plini de Duhul Sfânt. Au mai mulți copii decât la Azusa și sunt plini. Preaiubiților, aș vrea să îi vedeți".

La 13 mai 1908, Seymour s-a căsătorit cu Jenny Evans Moore, la puțin peste doi ani după ce a început renașterea. Este posibil ca Seymour să fi simțit că ar putea exista o reacție la căsătoria sa. Una dintre ideile predominante în mișcarea Holiness era aceea că revenirea iminentă a Domnului nu lăsa loc pentru căsătorie. În mai multe articole din ziarul *The Apostolic Faith*, Seymour a abordat problema căsătoriei, probabil pentru a combate aceste idei în rândul celor de la Holiness. Într-o predică intitulată "The Sermon Tie", el a scris că mariajul este "onorabil în toate" și că "interzicerea căsătoriei este o doctrină a diavolilor". În al doilea rând, se pare că Clara Lum ar fi putut avea așteptări ca Seymour să se căsătorească cu ea. Nu există nicio modalitate de a confirma dacă acest lucru este adevărat; dar Lum, care era secretara Misiunii de pe strada Azusa,

era supărată când a avut loc căsătoria. Clara a părăsit Los Angeles și s-a mutat în Portland, Oregon, unde s-a alăturat pastorului Florence Crawford.

În anii de declin ai Azusa, soții Seymour au slujit împreună în conducerea lucrării, iar când William a murit în 1923, Jenny a continuat lucrarea până cu trei ani înainte de moartea ei, în 1936.[9]

FLORENCE CRAWFORD

Florence Crawford a fost probabil cea mai influentă femeie care a contribuit la extinderea influenței Azusa dincolo de înălțimea pe care a cunoscut-o în primii ani. Deși nu a făcut parte din grupul inițial de la Bonnie Brae, Crawford a ajuns rapid la un loc de frunte după întâlnirea ei cu Dumnezeu de pe strada Azusa 312.

Crawford, după propriile cuvinte, a fost crescută într-un cămin lipsit de bunăstare, neștiind niciodată ce înseamnă să o audă pe mama ei rugându-se sau să pună mâna pe o Biblie. Era clar că Dumnezeu a pus ochii pe tânăra Florence și a păstrat-o pentru scopurile Sale viitoare în viața ei. În ciuda sănătății precare, se pare că a avut o viață normală în creștere, bucurându-se de toate activitățile sociale la care participau tinerii, în acele zile. Ea descrie prima ei întâlnire directă cu Dumnezeu când era adolescentă:

> Într-o seară, în timp ce dansam într-o sală de bal, am auzit o voce din ceruri spunând: "Fiica mea, dă-mi inima ta". Nu am știut că era vocea lui Dumnezeu, așa că am continuat să dansez. Din nou vocea a vorbit. Mi s-a părut că picioarele mele au devenit grele și locul nu mai era frumos pentru mine. Din nou vocea a vorbit mult mai tare: "Fiică, dă-Mi inima ta!". Muzica s-a stins și am părăsit sala de bal; și timp de trei zile și trei nopți m-am rugat și am plâns, luptându-mă cu puterile ateismului și ale întunericului. Dușmanul îmi spunea că nu există Dumnezeu și că Biblia este un mit. Abia puteam să mănânc sau să dorm, și părea că nu mai exista

nicio speranță pentru mine, dar m-am gândit: De ce a vorbit Dumnezeu din ceruri dacă nu exista nicio speranță?[10]

În 1890, la vârsta de 18 ani, a plecat la Los Angeles și s-a căsătorit cu un antreprenor în construcții, Frank Crawford. Au avut doi copii și, după un început ezitant, s-au despărțit în cele din urmă în 1907. În această perioadă, Crawford a pornit într-o călătorie spirituală în căutarea sfințirii prin botezul Duhului Sfânt. S-a mutat de la o biserică la alta, tânjind să-L experimenteze pe Dumnezeu într-un mod mai profund și mai intim.

Călătoria ei spirituală a dus-o în cele din urmă pe strada Azusa nr. 312, unde a întâlnit o mulțime de "aleluia" care i-au pătruns direct în suflet. Simțind că și-a găsit casa, propriile ei cuvinte emoționante descriu acea zi și bucuria minunată care i-a umplut inima.

> Cât îi mulțumesc lui Dumnezeu că atunci când am auzit de revărsarea Duhului Sfânt, El m-a condus la o mică misiune. Nu era o sală frumoasă, ci doar o clădire veche, ca un hambar, cu o scândură veche așezată pe două scaune drept altar. Podeaua era covorâtă cu rumeguș; pereții și grinzile erau înnegrite de fum. M-am uitat în jur să văd dacă m-a văzut cineva intrând, dar nu mi-ar fi păsat nici dacă m-ar fi văzut toată lumea ieșind. Găsisem un popor care avea experiența pe care o doream. Primul "Aleluia" pe care l-am auzit a răsunat în sufletul meu. Când am ieșit de acolo în acea zi, singurul lucru pe care m-am întrebat a fost: Oare o voi putea obține vreodată?[11]

La scurt timp după aceea, a primit botezul în Duhul Sfânt și a fost botezată în apă. Darul ei și-a făcut repede loc printre conducătorii de la Azusa și, în cele din urmă, a devenit unul dintre cei șase membri ai consiliului administrativ. Nu a trecut mult timp de atunci când Crawford și Clara Lum au început să înregistreze

toate evenimentele din timpul trezirii și, împreună cu Seymour, au lansat primul număr al ziarului *The Apostolic Faith.*

De-a lungul celor 13 numere ale ziarului, au fost prezentate isprăvile surorii Crawford. Prima știre despre care citim se referă la marea lucrare la care a luat parte în orașul Oakland. Înregistrate în primul și al treilea număr al ziarului:

INCENDIU CĂZUT LA OAKLAND

> Un grup de muncitori a plecat din Los Angeles spre Oakland. Toți sunt botezați cu Duhul Sfânt și vorbesc în limbi. Ei sunt fratele GW Evans și soția sa, sora Crawford, fratele Johnson, Louise Condit și fratele Manley, editor al Casei lui Dumnezeu. Fratele Manley coborâse din Oakland special pentru a vedea mișcarea, dar nu a primit Cincizecimea decât după ce s-a întors. Rapoartele aduse înapoi de fratele Evans sunt că sute de oameni au fost la altar, mulți s-au convertit, au fost sfințiți și vindecați, iar treizeci au primit Cincizecimea și vorbesc în limbi. Slăvit să fie Dumnezeu! Sfinții din Los Angeles se bucură să audă acest raport bun.[12]

În al doilea număr al ziarului se relata că: "În orașul Oakland, în timpul celor cinci săptămâni în care formația din Los Angeles a fost acolo, fratele și sora Evans și sora Florence Crawford, șaizeci și cinci de suflete au primit Botezul Duhului Sfânt, iar treizeci au fost sfințite și nouăsprezece convertite".

Chiar dacă în Oakland izbucnise o mare trezire, sora Crawford a simțit o mare atracție în inima ei, care a atras-o spre nord, în Oregon. Îi plăcea ceea ce făcea Dumnezeu în Los Angeles și înțelegea că lucrarea de acolo era ceva foarte special, dar strigătul sufletelor o chema spre alte locuri, așa cum descrie ea în al doilea număr: Nu există niciun loc pe pământ care să-mi fie atât de drag ca acest loc, dar trebuie să plec și să spun această poveste. Sufletele pier în lung și în lat. Domnul mi-a spus ieri să merg în întreaga lume și să predic Evanghelia Sa. "Împărăția cerurilor este aproape" și "Iată, vin curând". Ceea ce îmi spune mie, El spune fiecărui suflet botezat. El vrea ca noi să mergem pe drumuri și pe garduri și să vestim această Evanghelie. El m-a uns să spun povestea lui Isus și pot merge singur,

căci Isus este cu mine. Oh, slavă lui Dumnezeu!

Pe 25 decembrie 1906, sora Crawford a sosit în Portland, oraşul care avea să devină casa ei şi baza pentru Credinţa Apostolică.

Misiune în nord-vest. Ea nu a pierdut timpul. Câteva zile mai târziu, ea scrie această mărturie în cel de-al cincilea număr al ziarului:

MISIUNEA DE CREDINȚĂ APOSTOLICĂ DIN PORTLAND

> Puterea a căzut înainte ca întâlnirea să se termine la jumătate și doi au primit Rusaliile noaptea, încă doi. Aseară Mildred a primit Rusaliile. Jertfele Domnului au fost așezate în așa fel încât nu te puteai mișca în jurul altarului. Altarul este plin înainte ca întâlnirea să se termine pe jumătate. Casa este pur și simplu plină. Oh, dacă am avea o sală mai mare. Nu pot să spun cum lucrează Dumnezeu aici.

Într-o scrisoare datată o săptămână mai târziu, ea a povestit din nou cum mulțimea se înghesuia în sală. Fiecare scaun era plin, culoarele erau aglomerate, ușile blocate, iar mulțimea se afla în stradă. Când se făcea o invitație la rugăciune, erau atât de mulți care doreau să se roage încât era greu să se găsească loc la altar sau în altă parte.

> La 8 ianuarie, la încheierea călătoriei inițiale, sora Crawford s-a întors la Los Angeles. Cu toate acestea, până în aprilie anul următor, ea se întorcea la Portland. Pastorul grupului care se întâlnea în vechiul atelier de fierărie transformat contactase proprietarii proprietății de la intersecția străzilor 12th și Division din Portland, dorind să facă aranjamente pentru a organiza o întâlnire de tabără acolo. Proprietarii au fost inițial reticenți, spunând că "limbile de foc" ar putea incendia pădurea, dar în cele din urmă au consimțit să le permită să folosească locația. După întâlnirea de tabără, congregația din Portland s-a mutat într-o sală de pe Southwest First și Madison, deoarece aveau mare nevoie de un loc de închinare mai mare. Pe măsură

ce Domnul a continuat să binecuvânteze, pastorul s-a oferit să predea biserica sa lui Florence Crawford. Aceasta urma să fie biserica ei - Biserica Credința Apostolică din Portland, Oregon. În timpul unei călătorii de evanghelizare la Minneapolis, Dumnezeu i-a vorbit, spunându-i: "Dacă te vei întoarce la Portland, Oregon,

și rămâneți acolo, voi face din acel loc sediul central al lucrării Credința Apostolică și voi ridica standardul Evangheliei în acel oraș."

Planul lui Dumnezeu a fost inconfundabil, iar în 1908 Florence Crawford a renunțat la casa ei din Los Angeles și s-a mutat în Portland. Potrivit lui Crawford, slujirea din Azusa Street i-a predat responsabilitatea publicării ziarului *The Apostolic Faith*, așa că ea și cowork- erul ei, Clara Lum, s-au mutat în Portland, aducând cu ele râvnita listă de corespondență pentru ziarul *The Apostolic Faith.*

CONTROVERSĂ PRIVIND LISTA DE CORESPONDENȚĂ

Deoarece Seymour nu mai avea o copie a listei sale de corespondență, care era și lista sa de susținători din toate colțurile Statelor Unite și din lume, în special din Midwest, nu a mai putut publica ziarul. Sunt unii care spun că acesta a fost furat de Crawford și Lum. Cu toate acestea, Portland Apostolic Faith Mission a răspuns la această acuzație spunând că Crawford și Lum au luat doar două liste, lăsând alte douăzeci de copii ale listei la Seymour.

Douglas Nelson scrie în cartea sa, *For Such A Time As This: The Story of Bishop William J. Seymour and the Azusa* [Revival13], că Clara Lum a furat listele internaționale de corespondență și a fugit în Portland, Oregon. Acolo s-a alăturat lui Florence Crawford în slujire. Mulți alții susțin această poziție a lui Nelson și consideră că acesta a fost începutul sfârșitului trezirii din Los [Angeles14.]

Pentru a fi corecți, este important să raportăm poziția celor care fac parte din Misiunea Credinței Apostolice, care încă mai există în Portland, Oregon. Ca răspuns la poziția lui Nelson, aceștia au răspuns cu următoarea apărare:

Dovada faptului că ea a adus lucrarea de publicare la Portland cu binecuvântarea slujbei de pe strada Azusa este

faptul că prima ediție a numărului 13 din *The Apostolic Faith*

care a fost publicat în Los Angeles în mai 1908 (după ce Florence Crawford s-a mutat la Portland) conținea această notă: "Pentru următorul număr al acestui ziar, adresați-vă la The Apostolic Faith Campmeeting, Portland, Oregon." De asemenea, se referă la Florence Crawford ca "sora Crawford" și menționează activitățile ei din Portland. În acel moment, publicarea ziarului a fost trans- ferită la sediul central al lui Florence Crawford din Portland. Din câte am înțeles, doar două dintre cele douăzeci și două de liste de corespondență complete au fost aduse la Portland. Ea a continuat publicarea ziarului The Apostolic Faith fără întrerupere, prima ediție din Portland apărând în iulie-august 1908.

Problema cu această explicație este că există doar o singură referire la sora Crawford în numărul 13, sub titlul "Mesaje electrice de pe teren", care erau 10 mesaje scurte scrise de către F.L.C. Aceasta este cu siguranță o referire la sora Crawford, dar nu există nicio referire la schimbarea adresei.

Un reprezentant al Misiunii *Credinței Apostolice din* Portland a scris că publicarea ziarului *Credința Apostolică a* continuat neîntrerupt, ultima ediție din Los Angeles fiind tipărită în iunie 1908. Într-adevăr, a existat o a 13-a și ultima ediție, marcată că era din Los Angeles și datată mai 1908. Fără a scrie nimic specific despre alte ediții ale celui de-al 13-lea număr, un reprezentant al Misiunii Credința Apostolică din Portland a explicat (așa cum se menționează în citatul de mai sus). Prima ediție a celui de-al 13-lea număr al ziarului The Apostolic *Faith,* care a fost publicat în Los Angeles în mai 1908, (după ce Florence Crawford s-a mutat la Portland) con- tinua această notă: "Pentru următorul număr al acestui ziar, adresați-vă la The Apostolic Faith Campmeeting [sic], Portland, Oregon. De asemenea,

se referă la Florence Crawford ca "sora Crawford" și menționează activitățile ei din Portland."

O astfel de mențiune apare pe pagina a doua a acelui ziar; totuși, o altă ediție a numărului 13 a apărut în iulie-august 1908, la Portland.

După cum am menționat deja, în ediția a 13-a nu veți găsi cuvintele "Sister Crawford", numele lui Crawford sau o mențiune a lucrării Portland. Singura referire la sora Crawford sunt mesajele menționate mai sus de "F.L.C.".

Sora Crawford a continuat să slujească în Portland până la moartea ei, în 1936. În ciuda controversei legate de lista de corespondență, nimeni nu poate nega pasiunea pe care sora Crawford a avut-o pentru Hristos, așa cum exemplifică elocvent cuvintele ei pasionale din numărul 9 al ziarului *The Apostolic Faith.*

> Nu pot să uit cum, îngenuncheat la placa veche și dragă din Azusa Street, i-am promis lui Dumnezeu că voi merge unde vrea El să merg și voi rămâne unde vrea El să rămân și voi fi ceea ce vrea El să fiu. Am vorbit serios până la ultimul cuvânt și Dumnezeu m-a crezut pe cuvânt. Cât de mult gloria Lui îmi inundă sufletul. Oh, cât mă închin numelui Său prețios! Trebuie să mă opresc și să mă întreb cum poate Dumnezeu să binecuvânteze Cuvântul prin mine. Când mă gândesc că El m-a salvat când toată familia mea era necredincioasă și tot ceea ce m-ar fi îndepărtat de Dumnezeu. Nimeni nu poate ști vreodată ce simt pentru felul în care Dumnezeu s-a purtat cu mine. O, cât Îl iubesc pe Isus. Îmi emoționează întreaga ființă când mă gândesc la Sângele Lui. A făcut atât de multe pentru mine. Sunt plină de dragoste de uimire și de laudă că Dumnezeu îmi permite să văd lucrarea puterii Sale mărețe în aceste ultime zile. O, când mă gândesc că am trăit pentru a vedea întoarcerea puterii apostolice și pentru a vedea darurile restaurate înapoi în biserică. Găsesc că nu putem- nu putem face compromisuri cu nimic și cu nimeni. Oh, trebuie să stăm în picioare pentru toată lumina pe care am primit-o și având în jos totul pentru a sta în picioare.

LUCY LEATHERMAN

Lucy Leatherman a fost unul dintre cei mai mari misionari care au plecat de la misiunea din Azusa Street. Din păcate, știm foarte puține lucruri despre ea, dar știm că această sfântă dedicată lui Dumnezeu a călătorit în

cel mai mult și cel mai departe decât oricare dintre cei care au ieșit din mica trupă de pe strada Azusa. "A îndurat greutăți incredibile, mergând cu mijloace prim- itive în locuri îndepărtate. Lucy era pe deplin implicată în cultura societăților cărora le slujea, îmbrăcându-se adesea în haine indigene. Ea s-a expus la rigorile vremii extreme și la condiții de cazare comparabil de incomode, împreună cu posibilitatea de a fi violentă din partea tâlharilor care terorizau ter-menul din jur. "[15]

În cel de-al patrulea număr al ziarului *Credința Apostolică* (decembrie 1906), sora Lucy, scriind din New York, a descris experiența ei de la Azusa în aceste cuvinte emoționante: În timp ce căutam Botezul Duhului Sfânt în Los Angeles, după ce sora Ferrell și-a pus mâinile pe mine, L-am lăudat și L-am preamărit pe Dumnezeu și L-am văzut pe Mântuitorul meu în ceruri. Pe măsură ce mă rugam, mă apropiam tot mai mult și deveneam atât de mică. În cele din urmă, am măturat în rana din coasta Lui, și El nu era numai în mine, ci și eu în El, și acolo am găsit acea odihnă care întrece orice înțelegere și El mi-a spus: "Ești în sânul Tatălui". Mi-a spus că am fost îmbrăcat și în locul cel mai tainic al Celui Preaînalt. Am spus: "Tată, vreau darul Duhului Sfânt", iar cerurile s-au deschis și am fost umbrit și o asemenea putere a venit peste mine și a trecut prin mine. El a spus: "Lăudați-Mă", și când am făcut-o, au venit îngeri și mi-au slujit. Eram pasiv în mâinile Lui și, prin ochiul credinței, am văzut mâini de îngeri care lucrau la corzile mele vocale și mi-am dat seama că mă dezlegau. Am început să-L laud într-o limbă necunoscută.

> Peste câteva zile, în timp ce mă îndreptam spre biserică, am întâlnit o femeie și doi copilași. Ea vorbea cu copiii ei într-o limbă care semăna cu Cuvintele pe care Dumnezeu mi le dăduse mie. I-am rostit o propoziție, iar ea mi-a spus: "Ceea ce spui înseamnă că Dumnezeu ți s-a dat pe Sine însuși". Ea

este din Beirut, Siria, și vorbește arabă. Cu opt ani în urmă, în școala misionară a lui AB Simpson din Nyack, New York, am auzit strigătul macedoneanului de a merge la Ierusalim, dar este la arabi. Mi s-a spus că sunt mai mulți arabi

decât evreii de acolo, iar Dumnezeu mi-a vorbit și m-a întrebat dacă aș fi dispus să merg cu El în arabul sălbatic al deșertului. Oriunde cu Isus mă voi duce cu plăcere.

Pe uscat sau pe mare, nu contează unde,

Acolo unde este Isus este raiul.

Rugați-vă ca Dumnezeu să trimită o trezire în acest oraș și rugați-vă pentru Arabia.

Rugați-vă pentru Arabia.

Duhul lui Dumnezeu îi atinsese deja inima, motivând-o să meargă într-o lume în care alții nu vor să meargă.

La 10 august 1906, Lucy a părăsit Oakland împreună cu fratele Andrew Johnson și sora Louise Condit. În timp ce călătoreau prin Statele Unite pentru a lua un vapor în New York și a se îndrepta spre Ierusalim, s-au oprit în Colorado Springs, unde patru persoane au fost botezate în Duhul Sfânt, iar în timp ce se aflau în Denver, alte trei persoane au fost botezate în Duhul Sfânt.

Potrivit mărturiei lor din ziarele Azusa, fratele Johnson primise șapte limbi diferite, dintre care una era araba, iar sora Leatherman era capabilă să vorbească în limba turcă. De fapt, în timp ce se aflau în Oakland, un bărbat care purta fez turcesc a trecut pe acolo. A ascultat mirat și a întrebat-o ce facultate urmase. El era un om educat de la un colegiu turcesc din Constantinopol și a spus că ea vorbea o limbă turcă atât de perfectă cum nu a mai auzit vreodată vorbită de un străin. Ea i-a spus că Duhul Sfânt i-a dat această limbă și că nu o înțelegea nici ea însăși; el era prima persoană care îi interpretase.

Ajunsă în cele din urmă la New York, sora Lucy a scris aceste cuvinte: "Lăudați-L pe Dumnezeu pentru darul Duhului Sfânt, a treia persoană din trinitate. Am primit scrisori de la cei care au fost mult

binecuvântați și care au fost conduși la Cincizecime prin intermediul surorii noastre și al restului grupului de misionari palestinieni". (*Credința apostolică,* vol. 1, nr. 2.)

De asemenea, în timp ce se afla la New York, Lucy s-a implicat într-o întâlnire de rugăciune cu Maud Williams. Una dintre persoanele invitate la aceste întâlniri se întâmpla să fie T.B. Barratt, care era un pastor metodist-episcopal însărcinat cu lucrarea misionară în Norvegia și Suedia. În ziarele Azusa, Barratt a descris întâlnirea care i-a schimbat viața: "Sora Maud Williams, care a primit binecuvântarea în Ontario, Canada, și care are darul limbilor, și-a pus mâinile pe capul meu și după aceea nu am mai avut putere în mine, deși acum sunt foarte puternic din punct de vedere fizic. M-am întins pe podea, lângă platformă, în poziție culcată. Pe la ora douăsprezece și jumătate, am cerut unui frate de acolo și surorii Leatherman să-și pună din nou mâinile pe capul meu. Chiar atunci ea spune că a văzut o coroană de foc și limbi despicate deasupra capului meu. Fratele a văzut o lumină supranaturală.

> Imediat am fost umplut de lumină și de o asemenea putere încât am început să strig cât de tare am putut într-o limbă străină. Între acel moment și ora patru dimineața trebuie să fi vorbit șapte sau opt limbi străine, dacă judecăm după diferitele sunete și forme de vorbire folosite. Stăteam în picioare, uneori, predicând într-o limbă străină după alta, și știu, după tăria vocii mele, că 10.000 de oameni ar fi putut auzi cu ușurință tot ce spuneam. Nouă persoane au rămas până la ora trei și sunt martori ai întregii scene. Totuși, cel mai minunat moment a fost atunci când am izbucnit într-un frumos solo de bariton, folosind una dintre cele mai pure și mai încântătoare limbi pe care le-am auzit vreodată. Melodia și cuvintele erau cu totul noi pentru mine, iar ritmul și cadența versurilor și a refrenului păreau a fi per- fecte. Am cântat de mai multe ori mai târziu. Unele dintre limbile spo- nite produceau un sunet nazal, iar altele un sunet gutural profund. Oh, a fost minunat. Glorie!

Aleluia! (*Credința Apostolică* Vol. 1, Nr. 2.)

În ultimul număr al ziarelor Azusa, citim ultimul raport al sorei Lucy. Ea ajunsese în sfârșit la Ierusalim și se bucura de lucrarea penticostală pe care Dumnezeu o făcea în acel oraș.

Un ministru originar din Beirut, Siria, a venit la Ierusalim pentru a-și petrece iarna. Dumnezeu l-a botezat cu Duhul Sfânt și vorbește în limbi străine. Slăvit să fie Dumnezeu! Dumnezeu a început această mișcare în anul 32 d.Hr. în acest vechi și drag oraș, iar "ploaia târzie" cade în 1908. Glorie lui Dumnezeu! Domnișoara Elizabeth Brown, din Alianța Creștină și Misionară, a primit botezul acum mai bine de două săptămâni. Ea a avut parte de adevărate manifestări de modă veche, așa cum mulți au avut pe strada Azusa. Secretul problemei a fost că ea era atât de dăruită lui Dumnezeu. Lăudat să fie numele Lui! Ea a venit în camera mea și mi-a cerut să îi impun mâinile pentru botezul ei. A simțit valuri de foc trecându-i prin cap și prin față și apoi a început să vorbească în limbi. Ea cânta cântecul ceresc. Este prețios să o auzi.

-Lucy M. Leatherman, Ierusalim, Palestina,
grija consulatului american.

Călătoriile misionare ale lui Leatherman s-au întins pe o perioadă de 17 ani, începând cu 1906. În cele din urmă s-a întors acasă din Argentina în 1923, după ce a atins patru continente și peste zece țări. Traseul vieții ei se încheie în acest punct, dar viața ei a avut deja un impact asupra a mii de oameni de-a lungul drumului.

ANNA HALL

O altă femeie care a jucat un rol foarte important, chiar dacă știm foarte puțin despre ea, a fost doamna Anna Hall. Ea apare pe scenă deja botezată în Duhul Sfânt și o predicatoare experimentată. Anna Hall era foarte apropiată de familia Tuthill, care se convertise sub slujba lui Parham. Cândva în 1904, ea, cu ajutorul familiei Tuthill, a condus o întâlnire în Lawrence, Kansas. Apoi, la începutul anului 1905, în Joplin, ea a făcut echipă cu un cuplu numit Oylers, care primise

botezul Duhului Sfânt sub conducerea lui Parham. Din Joplin, au plecat la Orchard. Când Parham a sosit în Orchard câteva săptămâni mai târziu, ea era pregătită să împartă cu el sarcinile de trezire. A fost în casa ei, care

ea trebuie să fi stabilit foarte repede că primii texani au primit botezul. Parham a descris o slujbă în care "sora Hall și cu mine le-am ținut un discurs incitant despre victorie "[16].

În cursul lunii aprilie, a predicat duminica, atât dimineața cât și seara, la biserica comunitară locală și a împărțit pul- pit-ul cu Parham. Ea a fost activă în multe dintre revigorări și adesea a împărțit amvonul cu Parham.[17]

"O scrisoare de la Seymour către Parham, din 27 august 1906, spunea: "Sora Hall a sosit și plănuiește o mare renaștere în acest oraș, care va avea loc atunci când vei veni tu. Marea întrunire, desigur, nu avea să aibă loc, dar Hall, precum și Oylers și Quintons au participat la întâlnirea YMCA după ce Parham a fost exclus din Azusa Mission. "[18]

Potrivit unor rapoarte, ultima dată când am auzit de sora Hall a fost că a coborât printre catolici, printre francezii din Arcadia și printre pescari, pe coasta Texasului, și timp de două săptămâni a dormit pe podea cu o pereche de pături sub ea; și zeci dintre ei au fost salvați prin faptul că au auzit-o vorbind în limba lor.

Cortina se închide și nu se mai vorbește despre ea. Prin intermediul următoarelor mesaje din documentele din Azusa, ne dăm seama de intuiția ei spirituală și de pasiunea ei pentru Dumnezeu. (*Credința Apostolică* Vol. 1, Nr. 2.)

PROCESUL DE LUSTRUIRE

> Cu mai mulți ani în urmă, când eram foarte flămând, căutându-L pe Dumnezeu în toată plinătatea Sa, m-am închis într-o zi în dulapul meu și Domnul mi-a făcut o revelație minunată. În timp ce stăteam în genunchi în fața Creatorului meu, rugându-L să-mi arate tot ceea ce El se aștepta să fiu,

chiar în fața ochilor mei am văzut această viziune minunată. A apărut un om cu un buștean mare, lung, noduros, dar drept. Omul avea un topor. Ați văzut vreodată pe cineva care să înscrie lemne? El a însemnat bușteanul, și mi s-a părut că toporul a mers clar până la vârf. De fiecare dată când marca, mă durea. L-a marcat

pe patru laturi, apoi a luat toporul larg și a tăiat nodurile. Apoi a luat o linie și cu un adz, a făcut-o netedă. Apoi a ridicat-o în aer și luând un plan mare, s-a întors spre mine și a spus: "Acesta este planul Sfântului Duh". A dus avionul în sus și în jos, până când am putut vedea imaginea omului reflectată perfect în fața bușteanului, ca într-o oglindă. A făcut acest lucru pe toate cele patru laturi. Apoi, întorcându-se spre mine, a spus: "Ești toată frumoasă, dragostea mea; nu ai nicio pată".

Aceasta este ceea ce Dumnezeu vrea să facă cu noi. El vrea să ne scoată toate loviturile, toate bubele. Noi abia am început să ne așezăm pe nicovala adevărului lui Dumnezeu. Ciocanul este aplicat asupra noastră. S-ar putea să fie nevoit să ne arunce înapoi în topitorie de mai multe ori. Să rămânem în foc până când nu mai există zgură în noi. Uneori credem că Dumnezeu a făcut tot ce trebuia să facă; dar apare ceva care nu ne place, iar bătrânul se poate ridica și pleca șchiopătând pe o tibie bună.

În urmă cu câteva săptămâni, am crezut că, în mod sigur, ultima lovitură a fost dată, iar acum sunt mort pentru lume. Cu toate acestea, nu a trecut mult timp până când am aflat că mai există un mic eu. Țineam o întâlnire într-un mic sat. Trebuia să mutăm o sobă de bucătărie și nu aveam altă cale decât să mă urc deasupra acelei sobe și să merg în spatele unei echipe de catâri bătrâni, și am descoperit că sora Hall mai avea încă puțină viață în ea. Mulțumesc lui Dumnezeu, acum sunt mort pentru acel lucru.

Să rămânem pe nicovala lui Dumnezeu, până când vom reflecta chipul Maestrului. Există un loc în care Dumnezeu Atotputernic va spune: "Ești frumoasă, iubirea mea, nu ai nicio pată."

-Doamna Anna Hall

CINSTE DUHULUI SFÂNT

Permiteți-mi să vă avertizez, dragii mei, ca o mamă din Israel: Nu încercați să vă tăiați unii pe alții. Isus spune: "Eu sunt vița de vie și Tatăl Meu este

agricultorul. Orice ramură din mine care nu face rod, o curăță." Lăsați-L pe El să facă tăierea și curățarea. Dacă vedeți un frate sau o soră făcând ceva ce nu aprobați, în loc să o aruncați cu flăcări peste tot, puneți-vă în genunchi și spuneți-i "Tatăl meu, te onorează să-i scoți din această greșeală". Mulțimi și corpuri mari de creștini au mers la zid pentru același lucru. Au încercat să se pricopsesc unii pe alții, au încercat să-i facă pe alții să creadă exact cum credeau ei și să gândească exact cum gândeau ei. Dacă această mișcare reprezintă ceva, înseamnă că reprezintă unitatea de gândire. Ea a fost ridicată pentru a răspunde rugăciunii lui Isus: "Ca ei să fie una, precum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine". Ce se întâmplă cu lumea de astăzi? Iată că există o mică sectă egoistă și este o denominațiune de sine stătătoare. Ei nu se iubesc unii pe alții, așa cum ar vrea Dumnezeu. Haideți să onorăm fiecare părticică din Dumnezeu care există în fiecare dintre noi. Haideți să onorăm Duhul Sfânt să învețe oamenii pentru a-i scoate din eroare. Dragii mei, vegheați și rugați-vă să nu intrați în ispită. Vegheați ca să nu intre ceva care să întristeze Duhul Sfânt. "Nu supărați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării".

-Doamna Anna Hall

Istoricul Harvey Cox, de la Harvard College, exprimă rolul cheie pe care femeile l-au jucat în întâlnirile publice de la Azusa:

...în cântece și rugăciuni, în predici și mărturii... are loc cea mai fundamentală revoluție, pentru că ceea ce se modifică nu este altceva decât ceea ce s-ar putea numi "genul lui Dumnezeu" .... Rezultatul este... un Dumnezeu diferit, pentru că aceste calități includ calități feminine distincte. Dumnezeul

distant, gelos și judecător al unei anumite teologii... tradiționale face loc unui Iisus care tânjește să îi îmbrățișeze pe păcătoși, să intre în inimile lor în ceea ce Cucchiari numește în mod potrivit "romantism soteriologic". Dumnezeu curtează ființele umane și are inima frântă atunci când oamenii și

> femeile se împotrivesc avansurilor Sale blânde. Pentru penticostali, Dumnezeu este mai mult iubitor decât judecător, mai preocupat de afecțiunea umană decât să poruncească ascultare și este înțelegător cu "emoțiile tulburi ale inimii "[19].

Este clar chiar și pentru un observator ocazional că femeile din multe părți ale țării au jucat un rol cheie în evenimentele care au înconjurat renașterea de pe strada Azusa. Ele au avut un rol esențial în aducerea lui Seymour la Los Angeles și au ajutat la stabilirea lucrării în primele zile.

Ei au venit în căutarea puterii - puterea Duhului Sfânt - și când această putere a căzut, le-a schimbat viețile pentru totdeauna. Ei au venit în căutarea unui loc în care Îl puteau sluji pe Dumnezeu fără restricții și fără condamnare. Focul care a căzut peste viețile lor le-a dat puterea de a duce mesajul de Rusalii în Statele Unite și în alte țări ale lumii. Ele au fost cu siguranță femei de care lumea nu era demnă și care au pregătit terenul pentru numeroasele femei slujitoare ale Evangheliei care aveau să le urmeze.

NOTE DE SUBSOL

1. Ethel Goss, *The Winds of God* (New York: Comet Press, 1958), 70.
2. Estrelda Alexander, *The Women of Azusa Street* (Cleveland, OH: The Pilgrim Press, 2005), 39.
3. Sarah Parham, *Life of Charles F. Parham, fondator al Mișcării Credinței Apostolice* (Joplin, Mo: Tri-State Printers, reeditare 1977, publicată inițial în 1930), 120.
4. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*, 142.
5. http://www.unitypublishing.com/NewReligiousMovements/WhatSpirt8.html
6. Estrelda Alexander, *The Women of Azusa*, 43.

7. Ziarul *Credința Apostolică*, Numărul 2, 10/06 p.3, col.2
8. Ziarul *Credința Apostolică*, nr. 4, 12/06, p.1, col. 3
9. Alexander, *The Women of Azusa*, 161.

10. *Florence Crawford*, *The Light of Life Brought Triumph: A Brief Sketch of the Life and Labors of Florence L. Crawford* (Portland: Apostolic Faith Publishing, 1955), 3-4.

11. http://www.apostolicfaith.org/foryou/articles/fcrawford.asp

12. Ziarul *Credința Apostolică*, numărul 1.

13. Teză de doctorat, Universitatea din Birmingham, Anglia, 1981.

14. http://dunamai.com/Azusa/azusa_pages/History.htm

15. Alexander, *The Women of Azusa Street*, 72.

16. Sarah Parham, *Viața lui Charles F. Parham*, 108.

17. Stanley Frodsham, *With Signs Following* (Springfield, MO: Gospel Publishing House, publicat inițial în 1926), 26.

18. http://www.stbi.edu/cfp_houston_conn.html

19. Harvey Cox, *Fire from Heaven*, p. 200.

Capitolul Opt

POVESTEA DIN INTERIOR A REVĂRSĂRII DE PE STRADA A\USA

DE EMMA COTTON[1]

BROTHER W.J. Seymour, cel pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a aduce mesajul care a răscolit lumea, s-a născut în Louisiana. A fost mântuit și sfințit sub conducerea "Evening Light Saints", un grup de sfințenie. Mai târziu, a venit la Houston, Texas, unde a întâlnit-o pe sora Farrar [Farrow], care avea o mică misiune Holiness. Ea a fost îndemnată să meargă în Kansas pentru a participa la Școala Biblică, iar fratele Seymour, care era acum unul dintre congrega- torii. tion, a fost rugat să fie pastor în absența ei.

În timp ce era plecată, sora Farrar [Farrow], a primit lumină la Fapte 2:4. Ea a început să caute mai mult de la Dumnezeu și Duhul a venit peste ea atât de puternic încât nu a mai putut rămâne la Școala Biblică. Ea s-a întors apoi la Houston pentru a povesti despre noua ei experiență minunată.

Înainte de a pleca la Houston, a auzit de un grup de sfinți nazarineni din Los Angeles care organizaseră o mică biserică de sfințenie pe Santa Fe Avenue. Sora Terry (Neely Terry) a mers la aceste

întâlniri, unde l-a întâlnit pe pastorul Julia Hutchins. În consecință, când sora Terry a ajuns în cele din urmă în Houston în acea vară pentru a-și vizita părinții, a vizitat misiunea Holiness de acolo, unde l-a întâlnit pe fratele Seymour.

181

Sora Terry s-a întors mai târziu la Los Angeles, unde s-a dus imediat în Santa Fe la micul grup de nazarineni și i-a spus surorii Hutchins despre "omul foarte evlavios" pe care îl întâlnise în Houston. Imediat s-a trezit interesul și grupul l-a invitat pe predicatorul Holiness, fratele Seymour, în mica lor biserică.

Emma Cotton cu soțul ei
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

Chiar înainte ca fratele Seymour să primească această invitație pe Coastă, sora Farrar [Farrow] se întorsese din Kansas în mica ei misiune, cu noua ei experiență. Când ea i-a făcut cunoscut predicatorului că primise Botezul cu Duhul Sfânt, el a fost uimit, deoarece crezuse că Botezul cu Duhul Sfânt se primea atunci când cineva era sfințit.

Apoi a început să-L caute pe Domnul prin rugăciune și prin Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci Domnul, în credincioșia Sa față de fratele Seymour, așa cum este credincios față de toți cei care sunt cinstiți, a început să-i arate că se înșelase cu privire la faptul că fusese botezat [sic] cu Duhul Sfânt; că era doar sfințit.

Fratele Seymour a început să Îi ceară Domnului să-l golească de ideile sale false și, după ce a fost golit de toate gândurile și ideile false pe care le avea, Domnul i-a explicat Fapte 2:4, ca experiență personală.

În acest timp, biletul de avion din Los Angeles ajunsese la el, iar când a ajuns aici, i-a găsit pe sfinți așteptându-l cu nerăbdare să-l vadă pe omul lui Dumnezeu despre care auziseră.

Toată lumea s-a bucurat să-l vadă, dar duminică dimineața, când fratele Seymour a predicat despre Faptele Apostolilor 2:4, ca o experiență personală, oh! ce surpriză pentru acei sfinți bătrâni care au pretins botezul Duhului Sfânt timp de ani de zile. Acolo li s-a spus de către predicator că nu aveau Duhul Sfânt; erau doar sfinți.

Când s-a încheiat ședința, fratele Lee, un sfânt de culoare prețios care era membru al misiunii din Peniel, l-a invitat pe fratele Seymour la el acasă la cină. Când s-au întors la misiune pentru slujba de după-amiază, lacătul era pus pe ușă, deoarece sfinții credeau că el avea o doctrină falsă și nu i-au mai permis să intre în misiune. Așa că atunci, fratele Lee, din politețe pentru străin (nu că ar fi crezut că are dreptate), a trebuit să-l ducă înapoi la el acasă. Nu putea să-l lase pe străin pe stradă.

Fratele Seymour nu avea bani pentru a ieși din oraș, iar sfinții nu credeau în el și el nu cunoștea pe nimeni, așa că a rămas în camera lui și s-a rugat. Fratele și sora Lee nu se simțeau atât de bine față de el, dar pur și simplu nu-l puteau invita să plece. Aveau pe mână un oaspete nepoftit.

După câteva nopți petrecute în cămin, fratele Seymour i-a întrebat dacă se vor ruga atunci când fratele Lee va veni de la muncă, așa că au făcut-o. În câteva nopți, Duhul lui Dumnezeu a început să pună stăpânire pe inimile fratelui și surorii Lee, pentru rugăciune, iar ei s-au simțit altfel față de străin. Apoi, peste câteva zile, sfinții de la mica misiune au început să vină să vadă dacă străinul era încă în oraș sau dacă plecase.

Au găsit un spirit de rugăciune atât de minunat în acea casă, încât au început să se smerească înaintea Domnului. Atunci Domnul a început să le vorbească și toți cei care intrau în acea casă se coborau și se rugau. Vestea a început să se răspândească printre oameni despre acel om care se ruga. Ei nu îi primeau doctrina, dar se rugau cu el.

Apoi a intrat în casă o vecină, o soră baptistă, sora Asbury din North Bonnie Brae 214, și l-a invitat pe străin, fratele Seymour,

să țină întâlnirea de rugăciune în casa ei. Așa că au început întâlnirea de rugăciune în casa fratelui și a surorii Asbury și au zăbovit zi și noapte. Între timp, Duhul Domnului pusese stăpânire pe inima fratelui Lee în așa fel încât acum se ruga în mod constant. A fost ani de zile portar la banca de la intersecția dintre Seventh și Spring și spunea că obișnuia să coboare în subsolul băncii, să se ascundă și să petreacă ore întregi în rugăciune.

Într-o zi, Domnul i-a dat o viziune. A văzut clar doi bărbați care veneau la El; se pare că erau Petru și Ioan. El a spus că nu dormea; se ruga. Ei stăteau în picioare și se uitau la el; apoi și-au ridicat mâinile spre cer și au început să tremure sub puterea lui Dumnezeu și au început să vorbească în alte limbi. Și el a spus că a sărit în sus și că tremura pur și simplu, sub puterea lui Dumnezeu, și nu știa ce se întâmpla cu el. Când s-a dus acasă în acea seară, i-a spus fratelui Seymour: "Acum știu cum se comportă oamenii când primesc Duhul Sfânt". Fratele Seymour explicase grupului manifestarea Duhului Sfânt.

Acest lucru le părea atât de prostesc, iar fratele Seymour nu putea să le explice suficient pentru ca ei să înțeleagă; trebuiau să priceapă. După ce a avut această viziune, o foame mai adâncă a fost stârnită în inima lui. Fratele Seymour nu a putut să-i impresioneze pe oameni, dar după ce fratele Lee a avut viziunea, ei au început să creadă că era o experiență reală. Domnul a creat o astfel de foame în fratele Lee, încât a început să caute cu mai multă seriozitate acea experiență.

Într-o seară, a venit de la muncă și i-a spus fratelui Seymour: "Dacă vă veți pune mâinile peste mine, voi primi botezul". Iar fratele Seymour a spus: "Nu, Domnul vrea ca eu să nu-mi pun mâinile pe nimeni în mod su- dențial". Mai târziu, în cursul serii, fratele Seymour i-a spus fratelui Lee: "Frate, îmi pun mâinile peste tine în numele lui Isus", iar când și-a pus mâinile peste el, fratele Lee a căzut sub "putere, ca mort, iar sora Lee a fost atât de speriată încât

a țipat și a spus: "Ce i-ați făcut soțului meu?".

În câteva minute, fratele Lee s-a ridicat și s-a așezat pe un scaun. Fratele Seymour a spus după aceea că s-a rugat și L-a rugat pe Domnul să îl lase să se ridice imediat, deoarece toți păreau atât de speriați încât Domnul nu a putut

să finalizeze lucrările în acel moment. Fratele Lee a avut atunci o atingere cerească și L-a căutat pe Domnul zi și noapte.

Fratele Seymour a povestit despre sora Farrar [Farrow], pe care o întâlnise în Texas, care îi dăduse lumina din Fapte 2:4, așa că, după ce fratele Lee a avut această experiență cu Domnul, ei au fost nerăbdători să o vadă pe femeia care avusese această experiență minunată în Duhul Sfânt, au strâns banii și au trimis după ea.

Când fratele Lee a venit acasă într-o seară și a găsit-o pe sora Farrar [Farrow] acolo, a căzut în genunchi la picioarele ei și a spus: "Soră, dacă îți vei pune mâinile peste mine, cred că voi fi botezat chiar acum". Iar ea a spus: "Nu pot să o fac, decât dacă Domnul spune așa".

Mai târziu, în timp ce eram la o cină, sora Farrar [Farrow] s-a ridicat de la locul ei, s-a apropiat de fratele Lee și a spus: "Domnul îmi spune să-mi pun mâinile peste tine pentru Duhul Sfânt". Și când și-a pus mâinile pe el, el a căzut de pe scaun ca mort și a început să vorbească în alte limbi. A fost atât de ciudat pentru sora Lee și pentru fratele ei, încât Domnul nu a făcut mare lucru prin fratele Lee; el doar a vorbit în limbi câteva minute și s-a ridicat.

S-au dus la întâlnirea de rugăciune de la casa surorii Asbury. Când fratele Lee a intrat în casă, șase persoane erau deja în genunchi rugându-se. Când a intrat pe ușă, și-a ridicat mâinile și a început să vorbească în limbi, iar Puterea a căzut peste ei și toți șase au început să vorbească în limbi. Apoi a venit zgomotul mare care s-a răspândit peste tot.

Au strigat trei zile și trei nopți. Oamenii au venit de pretutindeni. Până a doua zi dimineața, nu mai aveau cum să se apropie de casă. Pe măsură ce oamenii intrau înăuntru, cădeau sub Putere; și tot orașul era agitat. Au strigat acolo până când fundația casei a cedat, dar nimeni nu a fost rănit. În timpul acelor trei zile, au fost mulți oameni care au primit botezul, care tocmai veniseră să vadă ce era. Bolnavii au

fost vindecați, iar păcătoșii au fost mântuiți chiar în momentul în care au intrat.

Apoi au plecat să găsească un alt loc de întâlnire și au găsit Old Azusa. Era o clădire veche și abandonată de pe strada Azusa, care avea

a fost folosită pentru o biserică metodistă, dar a fost vacantă de ani de zile. Se pare că îl aștepta pe Domnul și acolo a început acea mare renaștere mondială, în care oamenii veneau cu sutele și miile din toată lumea. Acea întâlnire a durat trei ani, zi și noapte, fără întrerupere.

În timp ce scriu aceste rânduri, mi se ridică sufletul, pentru că am văzut casa în prima ei glorie și când îmi amintesc de acele zile, îmi vine să cobor în țărâna smereniei, fie și numai pentru a readuce acea Putere de odinioară, sunt dispus să-mi dau viața.

Simt că acum este momentul pentru reîmprospătarea sfinților. Această lucrare din Azusa din vechime a reprezentat și încă mai reprezintă "lupta serioasă pentru credința care a fost dată sfinților". Acest mesaj al Domnului este o mare adunare, pentru ca noi toți să fim reînnoiți în Duhul și Puterea din vechime; pentru ca noi să putem face o lucrare mai mare pentru Isus în acest ultim ceas.

Zgomotul marii revărsări a Duhului Sfânt m-a atras, iar eu nu fusesem decât o farmacie ambulantă toată viața mea, cu plămâni slabi și cancer. Când s-au uitat la mine, au spus: "Copile, Dumnezeu te va vindeca". În acele zile ale acelei mari revărsări, când au spus că Dumnezeu te va vindeca, ai fost vindecat.

Timp de treizeci și trei de ani, nu m-am mai întors niciodată la doctori, slavă Domnului, și nici la medicamentele acelea vechi! Domnul m-a salvat, m-a botezat cu Duhul Sfânt, m-a vindecat și m-a trimis pe drumul meu bucuros. Iată ce am văzut și ce am auzit. Am mult mai multe de spus despre lucrarea minunată a Puterii lui Dumnezeu printre oameni data viitoare, dacă așa vrea Domnul.

(Semnat) Mama Cotton

Fiecare convertire este planificată în Ceruri. "Eu nu pot converti un suflet mai mult decât pot crea o stea", iar îngerii sunt colegii noștri, care duc mai departe lucrarea lui Dumnezeu, nu a noastră.

NOTA DE SUBSOL

1. Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center.

Capitolul Nouă

OPOZIȚII, DIVIZIUNI ȘI CONTROVERSE

În Ioan 17:22, Isus a adresat această rugăciune Tatălui: *"Le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, ca să fie una, precum Noi suntem una"*. Manifestându-Și gloria pe pământ, dorința supremă a lui Isus era ca această man- ifestare glorioasă să determine poporul Său să ajungă la unitate. În istoria trezirii, vedem că există întotdeauna un sentiment inițial de unitate care izbucnește în poporul lui Dumnezeu atunci când, în primele zile, gloria Sa este manifestată și numele Lui este înălțat.

Dar, din nefericire, în fiecare renaștere, această unitate degenerează de obicei în diviziuni și se fragmentează în secte. Camelotul nu durează la nesfârșit, așa că această lucrare măreață a lui Dumnezeu care a început pe strada Azusa nr. 312 și-a văzut prima fisură în armură încă din 1907. Cauzele acestor fracturi sunt multiple, iar acest capitol include o schiță a acestor diviziuni și controverse, cu speranța că generațiile viitoare vor învăța din experiența lor.

Una dintre problemele evidente este că nu a apărut un lider unic, pe termen lung, care să consolideze mișcarea într-un întreg coerent, permițându-i să evite o potențială dezintegrare. Nu a existat niciun Martin Luther sau John Wesley care să o unească. Nu a fost din cauză că nu a existat un lider puternic și distinct, căci în primele zile Seymour îl văzuse în mod clar pe Parham ca pe un părinte spiritual. De

fapt, Seymour își dorea ca Parham să vină și să dea binecuvântarea sa pentru ceea ce Dumnezeu făcea în Los Angeles.

187

Găsim pe prima pagină a primului număr din *The Apostolic Faith*, o indicație clară a sentimentelor lui Seymour față de Parham: "Bro. Parham, care este conducătorul lui Dumnezeu în Mișcarea Credinței Apostolice". Cea de-a doua ediție menționează că prima dovadă a botezului Duhului Sfânt a venit în Topeka, Kansas, în 1901, sub conducerea lui Charles Parham. Din nefericire, această conducere a durat doar până când Parham a sosit actu- alizat la renașterea de la Azusa. Sensibil la criticile din ce în ce mai mari privind hiper-emoționalismul din cadrul mișcării, Parham a fost îngrozit de ceea ce a văzut la Azusa și a criticat aspru starea de frenezie a celor copleșiți de un emoționalism atât de intens la altar. Când i s-a cerut să plece și, în cele din urmă, i s-a interzis accesul la întâlniri, a devenit și mai vocal în criticile sale. Parham a acuzat congregația că se afla sub influența hipnotizatorilor și a spiritiștilor. Într-unul dintre numeroasele interviuri, el a făcut următoarea observație:

> Am stat pe platforma din Azusa Street Mission și am văzut manifestări ale cărnii, controale duhovnicești, am văzut oameni care practicau hipnotismul la altar [sic] asupra candidaților care căutau botezul.[1]

Parham s-a mutat într-o altă parte a orașului și a încercat să înceapă o muncă de concurență, dar nu a avut prea mult succes, ceea ce a contribuit la creșterea șirului de comentarii insensibile și crude pe care le-a făcut. A continuat să afirme că Seymour era posedat de un spirit de lider. În cele din urmă, Parham a plecat din Los Angeles, dezgustat de ceea ce a văzut și a continuat să se dis- tindă de lucrarea de la Azusa.

Seymour era hotărât să îl mențină pe Dumnezeu ca lider al lucrării. Din nou, în primul număr al ziarului Azusa, vedem acest angajament: "Nicio biserică sau organizație nu este în spate. Toți cei care sunt în contact cu Dumnezeu își dau seama, de îndată ce intră în

întâlniri, că Duhul Sfânt este conducătorul". Este clar că Seymour a fost conducătorul uns al acestei lucrări, dar pentru că era de culoare, este posibil ca conducerea sa să fi fost respinsă. În primele zile ale trezirii, observăm, de asemenea, o migrație dinspre Azusa Street spre alte părți ale orașului. Alții au încercat să își asume rolul, cum ar fi

William Durham și Florence Crawford, dar nu a existat o persoană care să se impună ca un lider care să consolideze activitatea.

O privire mai atentă asupra evenimentelor care au avut loc la Azusa dezvăluie trei motive cheie pentru eventuala dezintegrare a lucrării: (1) rasismul, (2) controversele doctrinare și (3) certurile personale.

RASISM

La început, întâlnirile au fost integrate și glorioase. În ciuda faptului că Seymour era de culoare, mulți dintre adepții săi erau albi. În timp ce la începutul renașterii, negrii predominau, la apogeul reuniunilor, albii constituiau majoritatea.

Personalul Misiunii de pe strada Azusa (încorporată mai târziu sub numele de Misiunea Credinței Apostolice) era un personal integrat, format din bărbați și femei, negri și albi. Frank Bartleman, în raportul despre renașterea de la Azusa, a lăudat lucrarea și a afirmat că linia de culoare a fost spălată în Sânge. Dorința pasionată de sfințire, precum și o mare foame de Dumnezeu au adus împreună oameni de diferite rase într-o perioadă de opresiune rasială și segregare susținută de legile Jim Crow din acele vremuri.

În aprilie 1907, la un an de la începutul trezirii din Azusa Street, *Credința Apostolică a* continuat să sublinieze același lucru: "Biserica este compusă din oameni din toate rasele și națiunile care, prin sângele lui Hristos, au fost transformați într-o familie." Dar această perioadă de lucru împreună în armonie rasială se apropia de sfârșit.

Pe lângă remarcile depreciative făcute de Parham cu privire la emoționalism, acesta a făcut și remarci rasiste. Când Parham a vizitat Azusa Street la invitația lui Seymour în octombrie 1906, a denunțat renașterea ca fiind o "întâlnire de tabără a negrilor "[2.]

O altă presiune care a fost pusă asupra acelor prețioase întâlniri de la Azusa a fost avalanșa de remarci rasiste din ziarele locale din Los Angeles. Un reporter a catalogat astfel de evenimente drept "scene dezgustătoare". "Albi și negri se amestecă într-o frenezie religioasă", a anunțat el. Un altul

ziarul a tunat: "Fanatismul religios creează scene sălbatice", "Sfinții care dau cu piciorul la Sfânta poartă orgii nebunești" și "Negrii și albii se lasă pradă unor izbucniri ciudate de țăranism". Astfel de titluri au fost concepute pentru a inflama imaginația, stârnind cititorul ocazional cu aluzii sexuale ca un tabloid de supermarket. "[3]

These cartoon caricatures appeared in the Los Angeles Times, July 23, 1906, supposedly representing the types of Pentecostals at the First New Testament Church. The photo at the right is of Elmer Fisher, pastor of the Upper Room Mission.

Caricaturi în ziarul Los Angeles Times
(Folosit cu permisiunea, Flower Pentecostal Heritage Center)

În scurt timp, albii au părăsit lucrarea de pe strada Azusa și au plecat la alte biserici. Bartleman relatează în cartea sa că, în septembrie 1906, "Un frate, Elmer Fisher, a început apoi o altă misiune pe South Spring Street nr. 327, cunoscută sub numele de Upper Room Mission. Cei mai mulți dintre sfinții albi din Azusa au mers cu el, împreună cu cei botezați din Biserica Noului Testament. "[4]

Florence Crawford și Clara Lum, care l-au ajutat pe Seymour să publice *The Apostolic Faith*, s-au mutat la Portland și au început o

lucrare aproape exclusiv pentru albi.

Odată ce albii au dezertat, Misiunea de pe strada Azusa a devenit aproape în întregime de culoare. Ca urmare, Seymour a revizuit doctrinele, disciplina și constituția mișcării sale "Credința Apostolică" pentru a se recunoaște pe sine ca "episcop" și pentru a garanta că succesorul va fi întotdeauna "un om de culoare".

Seymour s-a luptat cu consecințele dureroase în timp ce urmărea dezintegrarea muncii din cauza prejudecăților rasiale. În cele din urmă, în mai 1914, Misiunea Apostolică a ținut o întâlnire de afaceri pentru a-și modifica arti- colul de constituire și pentru a alege noi administratori. "Noul act constitutiv cerea ca episcopul, episcopul adjunct și toți administratorii să fie "persoane de culoare""[5].

În 1915, Seymour a scris o carte de 95 de pagini, *Doctrinele și disciplinele Misiunii Credinței Apostolice din Azusa Street din Los Angeles*. În carte, avem o privire de ansamblu asupra inimii sale în ceea ce privește conflictul rasial.

> Frații noștri de culoare trebuie să îi iubească pe frații noștri albi și să îi respecte în adevăr, astfel încât Cuvântul lui Dumnezeu să poată avea curs liber, iar frații noștri albi trebuie să îi iubească pe frații lor de culoare și să îi respecte în adevăr, astfel încât Duhul Sfânt să nu fie întristat. Sper că nu vom mai avea probleme și spirit de dezbinare.[6]

CONTROVERSE DOCTRINARE

În istoria trezirii, pe măsură ce inimile oamenilor au fost încălzite de focurile Duhului Sfânt, controversele doctrinare au fost întotdeauna aproape de ele. Ceea ce oamenii au experimentat în inimile lor a fost succedat de ceea ce oamenii au întâlnit în capetele lor. Trezirea de pe strada Azusa nu a fost diferită. Așa cum rasismul a

creat rupturi în unitatea și bucuria inițială de la Azusa, au apărut și dezacorduri doctrinare care au rupt unitatea. Aceste controverse s-au axat pe doctrina sfințirii și pe doctrina trinității.

SFINȚIRE

În această carte, am aflat că mișcarea penticostală a apărut din mișcarea de sfințenie din anii 1800. John Wesley a învățat că, printr-o experiență instantanee, la ceva timp după convertire, un credincios poate deveni în întregime sfințit (o stare de perfecțiune creștină). Profitând de această înțelegere a sfințirii, penticostalii au numit-o "botezul Duhului Sfânt", care este evidențiat prin experiența vorbirii în limbi. Ca și alți metodiști, Parham credea că sfințirea era o a doua lucrare a harului, separată de mântuire. Dar el a adoptat, de asemenea, credința mai radicală a Holiness într-o a treia experiență - "botezul cu Duhul Sfânt și cu foc". Stu- dentul său, William Seymour, a dus această credință în asocierea sfințeniei și a botezului cu Duhul Sfânt, la Azusa, crezând că botezul cu Duhul Sfânt era cheia sfințirii.

Această controversă a explodat când William Durham, predicatorul din Los Angeles, s-a opus acestei poziții și, într-o conferință din Chicago, în 1910, a contestat învățătura lor, propunând un proces gradual de sfințire în care lucrarea sfințitoare a lui Hristos era "însușită" în viața fiecăruia. Durham l-a invitat la conferință pe Howard Goss, fost asociat al lui Parham. Goss s-a convins că Durham avea dreptate și a respins cea de-a doua lucrare a harului, așa cum era predată de Parham.

Durham a purtat apoi mesajul "Lucrării terminate de la Calvar" cu el din Chicago, Illinois, până în Los Angeles, California, unde a fost exclus din Azusa din cauza învățăturilor sale despre sfințenie. Când nu i s-a permis să își predice mesajul în Azusa Street Mission, Durham a închiriat o clădire la colțul străzilor Seventh și Los Angeles. De la amvonul său, a continuat să proclame mesajul său despre "Lucrarea terminată de la Calvar". Frank Bartleman, Glenn Cook și Frank J. Ewart i-au acceptat în cele din urmă mesajul și apoi au

ajutat la propagarea mesajului în toată America de Nord.[7]

Charles Parham a devenit revoltat de învățăturile lui Durham. În ianuarie 1912, el s-a rugat ca Dumnezeu să dezvăluie lumii a cărui

Învățăturile au fost corecte, luându-i viața profesorului care greșise - în acea vară, Durham a murit de tuberculoză. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu s-a implicat în această controversă între oameni, dar Parham a crezut că Dumnezeu i-a răspuns la rugăciunea sa.[8]

Mesajul "Lucrarea terminată a Calvarului" a divizat mișcarea penticostală și a fost acceptat la formarea Adunărilor lui Dumnezeu în 1914 și, mai târziu, de majoritatea organizațiilor penticostale unitare, inclusiv de Biserica Penticostală Unită Internațională. Este interesant de observat că majoritatea penticostalilor albi au acceptat doctrina "lucrării terminate", iar majoritatea penticostalilor de culoare au susținut adevărul "celei de-a doua lucrări", așa cum a fost predicat inițial de Seymour.

TRINITATEA

Următoarea problemă fierbinte care a apărut la începutul anilor 1900 a fost conflictul cu privire la Sfânta Treime. În deceniul care a urmat după Azusa Street, o serie de penticostali au început să pună la îndoială formula potrivită pentru botez. În timp ce majoritatea evanghelicilor cred în botezul în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, a apărut un grup care credea în botezul în "numele lui Iisus". Lui Charles Parham i s-a dezvăluit că oamenii ar trebui să fie botezați în numele lui Isus, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Alții au început să adopte și ei această poziție doctrinară. Deși Isus poruncise botezul în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, aceste persoane au observat că botezurile din Cartea Faptelor Apostolilor erau doar în numele lui Isus. Cu această înțelegere, unii au început să boteze și să reboteze doar în numele lui Isus.

În timpul mișcării penticostale timpurii, Woodworth-Etter a fost solicitat în mod constant, devenind un vorbitor de marcă la Reuniunea mondială de tabără penticostală de la Arroyo Seco, California.

În aprilie 1913, în timp ce ea ținea o întâlnire de tabără acolo, R.A. McAllister, un canadian care fusese botezat în Duhul Sfânt la Azusa, a fost rugat să predea.

McAllister a discutat formula de botez care indică faptul că discipolii au fost botezați în numele lui Isus. În acea seară, John G. Scheppe,

care asista la întâlniri, a fost copleșit de acest nou gând. "În dimineața următoare, Scheppe a alergat prin tabără strigând că Dumnezeu îi dăduse o revelație conform căreia credincioșii trebuiau să fie botezați doar în numele lui "Isus". "[9]

Dar ceea ce a început ca o formulă baptismală a dus în curând la negarea Trinității. În primăvara anului 1914, Frank Ewart, un fost asociat al lui Durham, a acceptat "noul adevăr descoperit" și a devenit unul dintre principalii susținători ai acestuia. Ewart a ajuns la concluzia că "numele" la singular din Matei 28:19 era Isus Hristos. El a ajuns să creadă că singurul Dumnezeu adevărat care se revelase ca Tată, în Fiul și în Duhul Sfânt nu era altul decât Isus Hristos.

Ewart a explicat descoperirea sa altor slujitori penticostali, dintre care unii i-au respins învățătura, dar alții au îmbrățișat-o cu entuziasm. La 15 aprilie 1914, Ewart l-a rebotezat pe Glenn A. Cook, asistentul său și un evanghelist veteran al Misiunii de pe strada Azusa, în numele lui Isus Hristos, iar Cook l-a rebotezat pe Ewart. Acest lucru avea să pună în mișcare o problemă care avea să divizeze mișcarea penticostală între trinitarieni și credincioșii care se bazau doar pe Numele lui Isus, sau Unitate. După ce Ewart și Cook au fost rebotezați, ei au rebotezat mii de penticostali cu formula nou descoperită mai scurtă "în numele lui Isus".

Printre cei care au acceptat doctrina Unității în perioada timpurie a fost prezbiterul Garfield Thomas Haywood, un slujitor afro-american din Indianapolis, care a păstorit o biserică penticostală de mare succes, Christ Temple of the Apostolic Faith Assembly, care avea în 1913 între 400-500 de membri. Christ Temple era una dintre cele mai mari biserici și congregații penticostale din lume. Compoziția rasială a congregației era de aproximativ 50 la sută afro-americani și 50 la sută albi.

Episcopul Haywood a fost rebotezat în numele lui Isus. Ulterior, el și-a rebotezat întreaga congregație în numele lui Isus.

Această problemă va continua să divizeze penticostalii până în 1916. În St. Louis, J. Roswell Flower, un oponent al mișcării Jesus Only,

a convocat o reuniune în încercarea de a înăbuși grupul în plină dezvoltare. Declarațiile de adevăruri fundamentale adoptate la întâlnire au respins teologia Unității. Rezultatul a fost că mai mult de un sfert dintre cei prezenți au plecat în opoziție - inclusiv Ewart, Goss și Haywood. Rezultatul a făcut ca o mișcare penticostală deja afectată, din cauza problemelor rasiale și a sfințirii, să fie și mai distrusă din cauza teologiei Oneness.

Renașterea care a început cu o asemenea promisiune de unitate s-a confruntat cu cea mai mare provocare. În cele din urmă, a eșuat, deoarece sute de grupuri penticostale diferite au apărut în următoarea sută de ani. Cuvintele lui Frank Bartleman sună adevărat în lumina controverselor de la începutul secolului XX.

> Fiecare diviziune sau partid nou apărut în biserică oferă lumii o contradicție cu privire la unitatea trupului lui Hristos și la veridicitatea Evangheliei. Mulțimi se închină și ard tămâie unei doctrine mai degrabă decât lui Hristos. Duhul lucrează astăzi pentru unitatea credincioșilor, pentru "un singur trup", pentru ca rugăciunea lui Isus să fie ascultată, "ca toți să fie una, ca lumea să creadă "[10].

NOTE DE SUBSOL

1. Goff, *Fields White Unto Harvest*, 132.
2. William C. Turner, Jr., "Movements in the Spirit: A Review of African American Holiness/Pentecostal/Apostolics", în Wardell Payne, ed., *Directory of African American Religious Bodies* (Washington, D.C.: Howard University Press, 1991), 251.
3. http://www.pctii.org/pccna/papers/west.html
4. Bartleman, *Azusa Street*, 9.
5. Martin, *The Life and Ministry of William Seymour*, 325.
6. Ibidem, 327.
7. Anderson, *Visions of the Disinherited*, 106.

8. Martin, *The Life and Ministry of William Seymour*, 289.
9. Martin, *The Life and Ministry of William Seymour*, 290.
10. Bartleman, *strada Azusa*.

Capitolul Zece

DINCOLO DE VALUL DE RENAȘTERE

SEYMOUR, deși avea probleme cu inima, a continuat să participe la întâlniri. Și, în ciuda tuturor controverselor și a diviziunilor, spiritul Azusa s-a răspândit în întreaga lume. Primul val de "pelerini Azusa" a călătorit prin Statele Unite, răspândind focul penticostal, în primul rând în bisericile Holiness, în misiuni și în întâlniri de tabără. Și, în cele din urmă, atât de mulți misionari au răspândit cuvântul de la Azusa încât, în doi ani, mișcarea s-a răspândit în peste 50 de națiuni.

Poveștile despre renaștere s-au răspândit rapid în America de Nord, în Europa și în alte părți ale lumii, pe măsură ce participanții au călătorit, au depus mărturie și au publicat articole în publicații simpatizante ale Holiness. După cum s-a menționat anterior, de o influență deosebită a fost ziarul *The Apostolic Faith,* publicat ocazional între septembrie 1906 și mai 1908, prin munca lui William Seymour și Clara Lum, editori. Distribuite gratuit, mii de slujitori și laici au primit exemplare în țară și peste hotare. Au fost tipărite cinci mii de exemplare din prima ediție (septembrie 1906), iar în 1907 tirajul a ajuns la 50.000 de exemplare.

Pionierii penticostali americani care au primit limbi la Azusa Street s-au întors acasă pentru a răspândi mișcarea în rândul propriului popor, uneori împotriva unei mari opoziții. Unul

dintre primii a fost Gaston Barnabas Cashwell din Carolina de Nord, care a vorbit în limbi în 1906. Turneul său de predicare de șase luni în sud, în 1907, a avut ca rezultat incursiuni majore în rândul oamenilor din sudul Holiness. Sub slujba sa, Cashwell a văzut cum mai multe denominațiuni Holiness au fost măturate în noua

printre care se numără Biserica lui Dumnezeu (Cleveland, Tennessee), Biserica Penticostală a Sfințeniei, Biserica Sfințeniei botezate cu foc și Biserica Baptistă Penticostală de voință liberă.

Penticostalismul s-a dezvoltat ca urmare a apariției vorbelor în limbi în sudul Apalachilor (1896), în Topeka, Kansas (1901) și în Los Angeles (1906). Lucrând independent, predicatorii mișcării Holiness,
W.R. Spurling și A.J. Tomlinson în sud, Charles Fox Parham în Topeka și William Seymour în Los Angeles, fiecare convins de apostazia generală a creștinismului american, au predicat și s-au rugat pentru o renaștere religioasă. Cel mai mare organism penticostal din Statele Unite este în prezent Adunările lui Dumnezeu, cu un număr de membri cuprinzător de peste
2,1 milioane de euro. Astăzi, mișcarea penticostală este recunoscută în întreaga lume și este deosebit de puternică în America de Sud.

AIMEE SEMPLE MCPHERSON[1]

Născută Aimee Elizabeth Kennedy în Salford, Ontario, Canada, era fiica lui James Morgan Kennedy, văduv și metodist devotat, și a lui Mildred Ona Pearce, cu 36 de ani mai tânără decât el, care fusese angajată să o îngrijească pe soția sa în timpul bolii sale terminale.

Aimee a fost crescută într-o atmosferă de puternice convingeri creștine. În adolescență, însă, a devenit o atee declarată și, în acest context, și-a început cariera de vorbitoare în public la vârsta de 13 ani, scriind scrisori la ziar în apărarea evoluției, dezbătând clerul local și abordând alte probleme. Și-a întâlnit primul soț, Robert James Semple, un misionar penticostal din Irlanda, în decembrie 1907, în timp ce participa la o întâlnire de renaștere la îndemnul tatălui ei. După convertirea ei și o scurtă perioadă de curtare, s-au căsătorit la 12

august 1908. La scurt timp după aceea, cei doi au pornit într-un turneu evanghelic, mai întâi în Europa și apoi în China, unde au ajuns în iunie 1910. La scurt timp după ce au debarcat în Hong Kong, însă, amândoi au contractat malaria, iar Robert Semple a murit din cauza bolii la 19 august 1910. Aimee și-a revenit

și a născut o fiică, Roberta Star Semple, pe 17 septembrie, după care s-a întors în Statele Unite.

Sora Amiee

În timp ce se afla la New York, l-a întâlnit pe cel de-al doilea soț al ei, Harold Stewart McPherson, un contabil. S-au căsătorit la 5 mai 1912 și au avut un fiu, Rolf Potter Kennedy McPherson, născut la 23 martie 1913.

În 1916, ea a făcut un turneu prin sudul Statelor Unite în "Gospel Car", o mașină de turism Packard din 1912, cu sloganuri religioase pictate pe lateral. Stând pe bancheta din spate a mașinii decapotabile, ea ținea predici prin intermediul unui megafon. Pe drum, între predici, stătea pe bancheta din spate și dactilografia predicile și alte materiale religioase. Până în 1917, și-a înființat propriul ziar, intitulat *The Bridal Call*, pentru care a scris multe dintre articole.

Din 1918 până în 1922, McPherson a fost o predicatoare penticostală itinerantă, stabilindu-se în cele din urmă cu mama sa în Los Angeles, California, și

fondarea bisericii Foursquare Gospel. Ea a supravegheat construcția unei clădiri mari, în formă de cupolă, în zona Echo Park din Los Angeles, care a fost finalizată în iunie 1923. Denumită Angelus Temple, aceasta avea o capacitate de peste 5.000 de locuri.

La acea vreme, femeile în slujba de la amvon erau rare; cele care purtau machiaj și bijuterii la amvon, inexistente. Cu toate acestea, unicitatea lui McPherson din acest punct de vedere, cochetăria ei și folosirea fără rușine a sex-appealului discret pentru a atrage convertiți, au făcut-o să fie îndrăgită de mulțimile de adepți din Los Angeles. Ea apărea invariabil în fața enoriașilor într-o rochie albă, purtând un buchet de flori.

Spre deosebire de contemporanul ei, Billy Sunday, McPherson era mai puțin un predicator de foc și pară și mai mult înclinat să susțină acțiuni caritabile și fățete "extatice" ale închinării. Aceste trăsături i-au sporit, de asemenea, popularitatea.

McPherson a început să emită la radio la începutul anilor '20. A fost prima femeie din istorie care a ținut o predică la radio și, odată cu deschiderea postului KFSG, deținut de Foursquare Gospel, la 6 februarie 1924, a devenit și prima femeie căreia i s-a acordat o licență de emisie de către Comisia Federală de Comunicații.

McPherson a fost, de asemenea, foarte priceput la strângerea de fonduri. Se făceau colecte la fiecare întâlnire, de obicei cu avertismentul "fără monede, vă rog". Când Templul Angelus, în valoare de 1,5 milioane de dolari, și-a deschis porțile, construcția era deja plătită în întregime din donații private.

Totuși, McPherson nu a fost iubit de toată lumea. De exemplu, un grup de membri ai Ku Klux Klan a participat odată la una dintre întâlnirile sale, așteptând o binecuvântare, dar a fost mustrat de McPherson pentru rasismul lor. De asemenea, ea și-a câștigat animozitatea mai multor oficiali guvernamentali și figuri ale

crimei organizate, ca urmare a "numelor pe nume", ceea ce se întâmpla adesea în emisiunile sale radiofonice.

În timpul Marii Depresiuni, McPherson a fost activ în crearea de cantine pentru săraci, clinici gratuite și alte activități caritabile. Odată cu izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, ea s-a implicat și în adunările pentru obligațiuni de război.

La 27 septembrie 1944, a fost găsită moartă în urma unei supradoze de barbiturice prescrise. Încă o dată, zvonurile au zburat, de data aceasta cu privire la sinucidere. Cu toate acestea, se consideră în general că supradozajul a fost accidental, după cum se menționează în raportul medicului legist.

McPherson este înmormântat în cimitirul Forest Lawn Memorial Park din Glendale, California. Potrivit cărții *The Preachers* de James Morris, a fost îngropată cu un telefon viu în sicriu pentru a se asigura că va supraviețui în cazul unei învieri trupești, deși alți biografi nu menționează acest lucru, iar îngrijitorii de la Forest Lawn neagă acest lucru. Biserica Foursquare Gospel, a cărei conducere a fost preluată de fiul lui McPherson, Rolf, timp de 44 de ani după moartea ei, continuă să existe în întreaga lume cu peste două milioane de membri, dintre care peste 90 la sută trăiesc în afara Statelor Unite.[2]

MIȘCAREA PLOII TÂRZII

Mișcarea Ploii Târzii a început în 1948 în North Battleford, Saskatchewan, Canada, condusă de George Hawtin și P.G. Hunt. În 1947, ei participaseră la o întâlnire ținută de William Branham și au fost atât de impresionați de manifestările supranaturale încât au fost încurajați să-L caute pe Dumnezeu pentru aceleași tipuri de manifestare a darurilor Duhului Sfânt în viața lor. Acești frați aveau o organizație și o locație numită "Sharon", cunoscută și sub numele de Frații Sharon, și publicau un buletin informativ intitulat "*The Sharon Star*".

Hawtin a deschis un institut biblic în calitate de pastor al Adunărilor Penticostale din Canada în 1935. Ulterior, a demisionat în 1947 și s-a alăturat "Sharon's Global Missions" a lui Herrick Holt în calitate de președinte. La scurt timp după aceea, o renaștere în cadrul școlii biblice i-a permis să joace un rol de lider în mișcarea rezultată. Totuși, conducerea sa a fost rapid eclipsată, pe măsură ce alții și-au

asumat roluri de conducere. Myrtle Beall, o altă figură cheie în mișcarea Ploii Târzii, a fondat Templul Misionar Bethesda cu o clădire de 3.000 de locuri - totul pornind de la o slujbă de la școala duminicală. Inițial o biserică a Adunării lui Dumnezeu, Templul Bethesda și-a retras membrii, deoarece a devenit un centru al mișcării Latter Rain. Acesta a oferit direcție pentru mulți oameni din nordul

Biserici americane. Fiul lui Beall, James, i-a succedat ca pastor principal la sfârșitul anilor 1970 și a fost un lider influent al reînnoirii carismatice, contribuind la multe reviste carismatice. Fiica lui Myrtle, Patricia Gruits, este autoarea unei cărți importante, *Understanding God* (1962), care a influențat teologia multor biserici din Statele Unite.

Mișcarea "Ploaia Târzie" a fost caracterizată de multe vindecări și fenomene miraculoase și a pus accentul pe darurile spirituale care erau primite prin punerea mâinilor.

Sistemul doctrinar al Ploii Târzii includea botezul Duhului Sfânt al penticostalismului, cu dovada vorbirii în limbi, și impulsul vindecării miraculoase al noilor renașteri penticostale de eliberare. Dar mișcarea de foc a avut și ea o distincție proprie. Au existat în mod pri- matic șase învățături noi care au conturat mișcarea Ploaia Târzie:

Restauraționismul. Dezvoltarea ulterioară a teologiei restaurării consideră că Dumnezeu a restaurat progresiv adevărurile în biserică de la Reformă încoace.

Cinci feluri de slujire. Învățătura potrivit căreia Dumnezeu îi restabilește pe apostoli și profeți în biserică pentru a funcționa împreună cu celelalte trei funcții înzestrate: evangheliști, pastori și învățători (vezi Efeseni 4:11). Apostolii și profeții oferă o direcție cu noi revelații care joacă un rol major în pregătirea drumului pentru a doua venire a lui Hristos.

Punerea mâinilor. Ritual efectuat de apostolii și profeții moderni pentru a transmite Duhul Sfânt și alte binecuvântări și daruri spirituale.

Profeția. Practica "profeției personale" este restaurată în biserică. Profeția nu se mai limitează la cuvinte generale de îndemn, ci include revelații personale detaliate pentru îndrumare și instruire.

Recuperarea adevăratei închinări. Credința că prezența manifestată a lui Dumnezeu depinde de o anumită ordine de închinare care implică cântarea în limbi, aplauzele, strigătele, profețiile cântate și o nouă ordine de dansuri de laudă.

Unitatea credinței. Doctrina conform căreia biserica, percepută de obicei ca o bandă de învingători în rândurile neopentecostale, va atinge unitatea în credință înainte de revenirea lui Hristos.

EVANGHELIȘTII VINDECĂTORI

John Alexander Dowie și Charles Parham au fost printre primii care au predicat cu adevărat evanghelia vindecării. Prin învățătura și practica lor, sute de oameni au fost vindecați. Influența lor avea să trimită o compa- nie de bărbați și femei care erau evangheliști puternic înzestrați și care aveau să extindă focul Cincizecimii la o nouă generație. Așa cum am menționat anterior, unii dintre acești evangheliști vindecători anteriori au avut de fapt relații cu John Dowie și cu lucrarea de la \ion.

JOHN G. LAKE

John G. Lake, un om de afaceri influențat de slujba de vindecare a lui John Alexander Dowie, s-a născut în 1870 și a murit în 1935. A primit botezul Duhului Sfânt în 1907, în urma trezirii din Azusa Street, și a devenit cunoscut pentru slujirea sa de misionar și "vindecător prin credință". Viața și mesajul său sunt reprezentate într-o carte compilată de Roberts Liardon, intitulată, *John G. Lake: Colecția completă a învățăturilor sale de viață*. Următoarele detalii biografice au fost culese din acea carte.

Lake era originar din Ontario, Canada, și a crescut într-o familie numeroasă care a suferit continuu de boli. Amintirile sale din copilărie erau pline de amintiri în care vedea pe cineva din casă fie bolnav, fie pe moarte, fie mort. Lake a devenit în cele din urmă un om de afaceri harnic și a înființat două ziare înainte de a începe o carieră de succes în domeniul imobiliar. În momentul în care a plecat pe câmpul de misiune, a renunțat la un salariu anual de 50.000 de dolari

(aproximativ 1 milion de dolari în 2005), precum și la locul său în Chicago Board of Trade.

La începutul carierei sale, soția lui Lake, pe care o iubea foarte mult, s-a îmbolnăvit de o boală care i-a pus viața în pericol. Având în spate o viață întreagă de suferință și doliu

el, a refuzat să accepte boala ei și a luat măsura radicală de a o duce la John Alexander Dowie. Prin rugăciunea de credință a lui Dowie, soția lui Lake a fost vindecată, iar Lake a fost atras în mișcarea lui Dowie. În cele din urmă a devenit bătrân în biserică, iar aici și-a însușit pasiunea pentru vindecarea divină, cu un succes din ce în ce mai mare.

Cea mai mare slujire a lui Lake a fost în Africa de Sud, iar slujirea sa de acolo a avut consecințe dramatice și de mare anvergură. Sosirea lui Lake a dat startul unei renașteri majore care a inițiat cele mai mari denominațiuni penticostale albe și negre din acea țară până în prezent.

Slujirea lui Lake a fost unică, iar el a stabilit relații cu multe dintre figurile importante ale vremii sale, inclusiv Cecil Rhodes, Mahatma Ghandi, Conan Doyle, magnatul căilor ferate James J. Hill și alții. Rhodes a relatat că "mesajul lui Lake a măturat Africa. El a făcut mai mult pentru viitoarea pace a Africii de Sud decât orice alt om". Ghandi ar fi spus că "învățăturile doctorului Lake vor fi acceptate chiar de întreaga lume". El a avut o viziune aproape de neegalat asupra creștinismului și a potențialului său.

Poate că cea mai remarcabilă caracteristică a slujbei sale a fost repetabilitatea minunilor la care a fost martor. După slujirea sa în Africa de Sud, s-a întors în Statele Unite și s-a stabilit în Spokane, Washington, unde a înființat camere de vindecare și a văzut zeci de mii de oameni vindecați fie sub mâinile sale, fie sub ale celor pe care i-a instruit. Orașul a fost chiar declarat la un moment dat ca fiind "cel mai sănătos oraș din America". Când i s-a reproșat că nu poate repeta aceleași miracole într-un alt oraș, s-a mutat în Portland și a văzut rezultate similare.

Deși a fondat o serie de instituții, acestea nu au dobândit niciodată importanța pe scară largă a altor ministere similare. Fiica sa, Gertrude, și soțul ei, Wilfred Reidt, i-au continuat slujba până la o

vârstă târzie, când au predat oficial slujba unui tânăr ministru pe nume Curry Blake. Blake fusese călcat de o mașină pe când era copil, dar, în timp ce se afla în spital, mama sa s-a rugat pentru el și acesta și-a revenit în mod miraculos, fără să prezinte aproape niciun semn de ceea ce se credea a fi o rană care îi punea viața în pericol. Fără ca familia Blake să știe la momentul respectiv, acest

eveniment a avut loc la exact 20 de ani după ce Lacul a făcut o profeție despre un succesor care avea să vină 20 de ani mai târziu. Blake a început să reconstruiască ministerele și viziunea lui Lake. Mulți îl revendică pe Lake ca fiind o influență spirituală, dar succesul lui Blake în slujba de vindecare, precum și amploarea viziunii sale asupra creștinismului amintește în mod unic de Lake însuși.

F.F. BOSWORTH

Se cunosc puține lucruri despre primii ani de viață ai lui F.F. Bosworth. Familia sa s-a mutat în orașul lui John Dowie când era tânăr, iar atât el, cât și fratele său "BB" au devenit predicatori.

Bosworth i-a influențat puternic pe mulți dintre primii evangheliști vindecători, printre care Oral Roberts, T.L. Osborne, John G. Lake și mulți alții. În 1924, a publicat cartea sa clasică despre vindecare, *Christ the Healer*, care tratează principiile vindecării prin lucrarea terminată a lui Hristos pe cruce la Calvar. Cartea este tipărită și astăzi, având 31 de ediții publicate până în 1997 și peste 150.000 de exemplare tipărite.

Bosworth a lucrat cu John Alexander Dowie timp de câțiva ani înainte de a-și începe propria slujbă de vindecare. Bosworth a îmbrățișat penticostalismul ca urmare a faptului că a fost influențat de Charles Parham în 1906 și a fost, de asemenea, influențat de E.W. Kenyon și de învățăturile sale despre vindecarea divină.

Reputația lui Bosworth s-a răspândit rapid în anii 1920, ca urmare a mai multor campanii de vindecare pe care le-a desfășurat în America de Nord și Canada. De asemenea, el a înființat "The National Radio Revival Missionary Crusaders" și a început să emită în Chicago cu un răspuns extraordinar din partea ascultătorilor. În cele din urmă l-a întâlnit pe un alt evanghelist de vindecare renumit, William Branham, și l-a sprijinit pe Branham

din 1948 până la moartea acestuia în 1958.

WILLIAM BRANHAM

William Branham, născut în 1909 și decedat în 1965, a fost considerat unul dintre cei mai mari vindecători penticostali. Branham a fost un baptist

predicator în Indiana, dar în 1946 totul s-a schimbat. Branham a relatat că un înger l-a instruit să ducă darul vindecării în lume și, din acel moment, Branham a început o slujbă de succes în domeniul evan- gelistic și al vindecării.

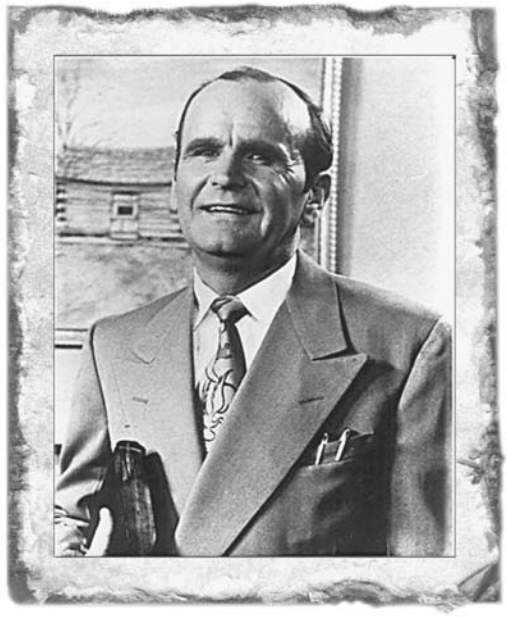

William Branham

Respectând această slujire puternică, pastorul Jack Moore, un predicator al Unității din Louisiana, l-a pus pe Branham în legătură cu Gordon Lindsay, care era bine cunoscut și respectat în cercurile penticostale. În consecință, Lindsay a fost de acord să devină managerul său de drum. Ern Baxter, un fost predicator penticostal din Vancouver, s-a alăturat, de asemenea, echipei și a predat la întâlnirile lui Branham.

Branham a fost respectat pentru slujirea sa în cuvântul de cunoaștere. El dezvăluia adesea detalii intime despre viața unei persoane în timp ce le vorbea. [3] Și, printr-un dar de vindecare, el era, de asemenea, capabil să detecteze problemele fizice ale

oamenilor prin intermediul unui "vibrator" pe care îl avea la mâna stângă.

VOCEA VINDECĂRII

James Gordon Lindsay s-a născut în \ion City, Illinois, în 1906, din părinți care erau discipoli ai lui John Alexander Dowie, părintele revizionismului vindecător din America. După ce familia s-a mutat în Portland, Oregon, tânărul băiat a fost influențat de John G. Lake și convertit de Charles G. Parham. La vârsta de 18 ani, și-a început slujba de evanghelist călător, conducând întâlniri în bisericile Adunării lui Dumnezeu și în alte grupuri penticostale.

Când a izbucnit cel de-al Doilea Război Mondial, Lindsay a acceptat o chemare pentru a deveni pastor al unei biserici din Ashland, Oregon. Apoi, în 1947, a demisionat din funcția de pastor pentru a deveni managerul lui William Branham. La scurt timp după aceea, publicația lui Lindsay, *The Voice of Healing*, a apărut în 1948. Apoi, Branham și-a anunțat retragerea din circuitul de trezire. Vestea a fost o adevărată lovitură pentru Lindsay, care, împreună cu Jack și Anna Jeanne Moore, tocmai începuse publicația de renaștere pentru a acoperi întâlnirile lui Branham. Publicația a continuat, acoperind revigorările și alți evangheliști, și a fost difuzată în toată țara.

Grupul a sponsorizat prima convenție a evangheliștilor vindecători în Dallas, Texas, în decembrie 1949. *Vocea Vindecării a* început să funcționeze ca o părtășie liberă de slujitori. Pe măsură ce popularitatea unor membri a crescut, aceștia au părăsit frăția pentru a-și înființa propriile organizații și a-și publica propria literatură.

Activitatea lui Lindsay s-a îndreptat spre misiuni. A sponsorizat programe misionare în mai multe țări străine și a inițiat un minister de radio. În 1956, a condus o cruciadă "Winning the Nations Crusade", trimițând echipe de slujitori în toată lumea. În 1968, revista *"Vocea vindecării" și-a schimbat pentru* scurt timp numele în "*World-Wide Revival",* înainte de schimbarea definitivă în "*Hristos pentru națiuni"*.

Lindsay a fost un scriitor foarte productiv, publicând peste 250 de volume de cărți istorice și doctrinare despre mișcarea de trezire a vindecării. Totuși, slujirea sa s-a oprit odată cu moartea sa subită, la 1 aprilie 1973. Soția lui Lindsay, Freda, și fiica sa, Carole, au continuat lucrarea

a început el. Christ for the Nations, Inc. are cinci fațete principale: un program bisericesc național; o lucrare națională de literatură; o misiune evreiască în Israel; o școală de formare biblică în Dallas; și o slujbă de rugăciune și de înregistrare. Christ for the Nations continuă să fie o slujbă de succes, după ce a pregătit mii de tineri pentru slujire.

ORAL ROBERTS

Oral Roberts s-a născut la 24 ianuarie 1918 în Pontotoc County, Oklahoma, sub numele de Granville "Oral" Roberts, al cincilea și cel mai tânăr copil al reverendului și al doamnei Ellis M. Roberts. Mama sa era un sfert Cherokee.

După absolvirea liceului, studiile sale superioare au constat în aproximativ doi ani de studii universitare la școli biblice din Oklahoma, cu jumătate de normă. În 1938, s-a căsătorit cu fiica unui predicator, Evelyn Lutman Fahnestock. Căsnicia lor a durat 66 de ani, până la moartea ei, la 4 mai 2005. În timpul vieții lor împreună, i-au extins slujirea de la predicarea în corturi la predicarea la radio. Roberts a ajuns în cele din urmă la televiziune și a atras o audiență uriașă. A scris peste 120 de cărți, cum ar fi *Miracle of Seed-Faith (Miracolul credinței în semințe)* și autobiogra- fia sa, *Expect a Miracle (Așteaptă-te la un miracol)*.

În 1947, Oral Roberts a demisionat din slujba sa pastorală pentru a fonda Asociația Evanghelistică Oral Roberts. El a condus peste 300 de cruciade de evanghelizare și vindecare pe șase continente și a apărut ca vorbitor invitat la sute de întâlniri și convenții naționale și internaționale. Ulterior, a fondat Universitatea Oral Roberts din Tulsa, Oklahoma, în 1963, declarând că se supune unei porunci de la Dumnezeu. Universitatea a fost înființată în 1963 și a primit primii studenți în 1965. O altă parte a Asociației Evanghelistice Oral Roberts este Grupul de rugăciune Abundant Life, care

funcționează zi și noapte. Alcătuit în mare parte din studenți, grupul primește zilnic mii de apeluri la rugăciune din întreaga lume.

În 1980, Oral Roberts a declarat că a avut o viziune cu un Iisus înalt de 900 de metri care l-a încurajat să continue construcția Orașului Credinței.

Medical and Research Center, care a fost deschis în 1981. Acesta includea trei zgârie-nori, cel mai înalt fiind Cityplex Tower, care are o înălțime de 648 de metri și 60 de etaje. Este a doua cea mai înaltă clădire din Oklahoma. La vremea respectivă, era cea mai mare unitate medicală de acest tip din lume și căuta să îmbine rugăciunea și medicina în procesul de vindecare.

Orașul Credinței a funcționat doar opt ani, înainte de a se închide la sfârșitul anului 1989. Spitalul ortopedic din Oklahoma funcționează încă în aceste spații. Turnul Cityplex este utilizat în prezent ca spațiu de birouri, iar Cityplex West Tower (30 de etaje și 106.348 de picioare) este încă folosit ca spital.

La data tipăririi acestei cărți, Oral Roberts locuiește în sudul Californiei și continuă să slujească în mod limitat.

KATHRYN KUHLMAN

Într-o lume devastată de boli și întuneric spiritual, Kathryn Kuhlman a oferit oamenilor speranță. Prin intermediul slujbelor sale miraculoase, ținute de la începutul anilor 1950 până la moartea ei în 1976, mii de oameni au fost vindecați și nenumărați alții și-au încredințat viața lui Hristos.

Kathryn s-a născut la 9 mai 1907, la o fermă din afara orașului Concordia, Missouri, și a fost salvată la o întâlnire de trezire când avea 14 ani. Doi ani mai târziu, a plecat de acasă pentru a călători cu sora și cumnatul ei, Myrtle și Everett Parrott, care au ținut întâlniri de trezire în corturi în nord-vest și în Midwest. A rămas cu ei până la 21 de ani, anul în care a pornit pe cont propriu ca predicatoare.

Deși prima ei predică a fost ținută într-o sală de biliard mică și murdară dintr-o zonă degradată din Boise, Idaho, Kathryn și-a construit un nume puternic, predicând în corturi și dormind în

hambare de păsări în Idaho, Utah și Colorado.

Ea s-a stabilit în 1933 și a deschis în Colorado tabernacolul de mare succes Denver Revival Tabernacle. Oameni din întreaga țară veneau să o asculte pe Kathryn, iar evangheliști de renume veneau să predice la amvonul ei. Timp de cinci ani, slujba a înflorit și a încurajat o mare renaștere în

zonă. Cu toate acestea, slujirea ei promițătoare a fost compromisă atunci când evanghelistul Burroughs Waltrip, Sr. a venit să predice.

Kathryn Kuhlman

Waltrip a divorțat de soția sa și și-a abandonat cei doi copii mici la scurt timp după ce a cunoscut-o pe Kathryn. S-a mutat apoi în Iowa, a înființat un program de radio și o biserică și și-a ținut trecutul secret. Când el și Kathryn s-au căsătorit, pe 18 octombrie 1938, a renunțat la biserica din Denver și a încercat să predice în cadrul unor evenimente de revigorare din Midwest. Încercările ei de a predica au fost însă zădărnicite atunci când liderii bisericii i-au descoperit trecutul și i-au cerut să plece.

Respingerile pe care Kathryn le-a îndurat au făcut-o să-și dea seama că nu putea să predice și să rămână căsătorită cu un bărbat divorțat în mod scandalos. Ea a decis să-l părăsească pe Waltrip în 1944. Kathryn a spus că în acea zi a murit față de carne și a pus deoparte dorințele inimii sale pentru a putea să-L slujească pe deplin

pe Dumnezeu.

În cele din urmă a găsit un refugiu sigur împotriva bârfelor și un popor flămând pe care să-l hrănească cu Evanghelia când a ajuns în Franklin, Pennsylvania, în

1946. Kathryn a început acolo un program radio popular și o biserică și a construit o slujire care a fost urmată de miracole, semne și minuni. În Franklin a ajuns să înțeleagă puterea Duhului Sfânt și miracolul vindecării.

În 1948, Kathryn s-a mutat în Pittsburgh, unde a trăit tot restul vieții. Timp de 20 de ani și-a ținut faimoasele slujbe miraculoase la Carnegie Hall, umplând de fiecare dată sala marelui auditoriu până la refuz. Oameni din întreaga lume au asistat cu nerăbdare la slujbele ei miraculoase și au ascultat cu atenție emisiunile ei de radio și televiziune.

Kathryn Kuhlman a murit pe 20 februarie 1976, din cauza unei probleme cardiace, dar moartea ei nu a pus capăt slujbei sale. Ea a lăsat în urmă o moștenire de instruire despre miracole, vindecare și puterea Duhului Sfânt.[4]

A. A. A. ALLEN

În istoria renașterii vindecării din anii '50 și '60, un alt evanghelist vindecător a intrat în scenă, Rev. A.A. Allen. Înzestrat, dra- matic și controversat, A.A. Allen a fost un succes de sine stătător, în mare parte datorită credinței sale infailibile în puterea suverană a lui Dumnezeu și a compasiunii fără margini. În cadrul cruciadelor sale uriașe din tot orașul au avut loc vindecări remarcabile de toate felurile, iar el a devenit renumit pentru abilitatea sa de a exorciza spiritele demonice din cele mai dificile cazuri prin rugăciunile sale puternice și credința îndrăzneață. Nicio boală sau afecțiune paralizantă nu era prea grea pentru Allen.

Reverendul Allen a apărut pe scenă ca un evanghelist dinamic și extravagant. A fost un predicator elocvent, cu adevărat preocupat de drepturile minorităților și ale celor defavorizați financiar. Relația caldă pe care Allen a dezvoltat-o cu publicul său, predominant sărac și divers din punct de vedere etnic, provenea, fără îndoială,

din anii de adolescență în care a fost abuzat și sărăcit. El a fost unul dintre primii revizioniști din oraș care a sfidat și a rupt bariera segregării în sudul profund, integrându-și pe deplin publicul.

Un alt factor al succesului lui A.A. Allen a fost mesajul de speranță pe care l-a predicat săracilor și celor defavorizați. Aceștia se adunau la întâlnirile sale pentru a cânta și a striga în drumul lor spre victorie și eliberare. Allen i-a făcut pe toți să se simtă importanți pentru lucrarea și Împărăția lui Dumnezeu. Pentru mulțimile de săraci și defavorizați, mesajul lui Allen a fost o provocare binevenită. Ei puteau spera și crede că o calitate mai bună a vieții nu era doar realizabilă, ci era de fapt promisiunea lui Dumnezeu pentru fiecare credincios.

În 1958, a construit o comunitate creștină în Miracle Valley, Arizona, care a devenit un sediu permanent, incluzând un centru de formare biblică pentru a pregăti tineri bărbați și femei pentru slujire ca pastori, evangheliști, profesori și muzicieni. Miracle Valley a devenit o "Mecca spirituală" pentru credincioșii din întreaga lume, mii de oameni participând la întâlnirile de tabără și la convențiile conduse de pastorul Allen și de personalul său. Miracle Valley a fost o facilitate energică pentru producția de radio și televiziune și a găzduit unul dintre cele mai mari centre independente de tipărire și distribuție de reviste, cărți, înregistrări și o varietate de literatură creștină pentru biserici din America. În cele din urmă, slujirea lui Allen avea să ajungă și la cei săraci și suferinzi din alte națiuni, prin cruciade evanghelistice, școli biblice și programe de hrănire în zonele defavorizate.

În 1970, A.A. Allen a murit în mod neașteptat, existând controverse cu privire la natura morții sale.

T.L. ȘI DAISY OSBORNE

T.L. Osborne s-a născut în 1923 și a murit în 1995. El și soția sa, Daisy, au început în Oklahoma ca evangheliști, iar în1945 au plecat în India ca misionari, dar s-au întors din cauza sănătății precare și a

dezamăgirii legate de lipsa de succes pe câmpul de misiune. Mai târziu, în timp ce păstoreau o biserică în Portland, Oregon, au început să caute răspunsurile lui Dumnezeu pentru evanghelizarea lumii. Răspunsul a fost "semne și minuni", iar ei au părăsit biserica pentru a intra în lucrarea de evanghelizare. Lucrarea lor de-a lungul anilor a avut un mare succes, datorat, în mare parte, semnelor și minunilor care au fost demonstrate în cadrul întâlnirilor lor. În 1948, ei și-au găsit drumul

în Jamaica, unde au avut loc zeci de vindecări și sute de convertiri. După ce s-au întors în Statele Unite pentru câteva campanii de mare succes alături de alți evangheliști de vindecare importanți, au mers în Puerto Rico în 1951, unde au avut loc peste 18.000 de convertiri în 12 zile. Apoi au mers în Cuba, unde alte mii de persoane au venit la Hristos. Din acel moment, rodnicia slujbei lor a continuat să crească.

Ei au călătorit în peste 76 de națiuni ale lumii, iar cruciadele lor au devenit un model pentru evanghelizarea în masă.[5]

MIȘCAREA CARISMATICĂ

Următoarea mare expansiune a mișcării penticostale va avea loc în anii 1960 și se numește mișcarea carismatică - când penticostalismul s-a răspândit în denominațiile principale. Punctul definitoriu pentru această mișcare s-a petrecut probabil cu zece ani înainte ca mișcarea să capete notorietate, când, în 1951, s-a format Full Gospel Business Men's Fellowship International (FGBMFI). Președintele FGBMFI a fost Demos Shakarian, care a fost catalizatorul integrării experienței penticostale atât în bisericile protestante principale, cât și în cele catolice. El și Oral Roberts au adus împreună clerul și laicii din liniile principale pentru a interacționa într-un cadru neamenințător cu penticostalii muncitori. S-a spus că, în primii ani, mișcarea penticostală și-a găsit cea mai mare audiență printre cei mai puțin rafinați din societate. Desigur, acest lucru nu era în totalitate adevărat, dar era un stereotip atașat penticostalilor. Această concepție greșită s-a schimbat odată cu integrarea celor două grupuri și introducerea experienței penticostale în cadrul confesiunilor protestante. Conferințele FGBMFI au adus mii de mii de oameni laolaltă, iar aceștia au fost familiarizați cu o lucrare dinamică și cu mărturii ale oamenilor de

afaceri care fuseseră botezați în Duhul Sfânt. Secțiile FGBMFI au început să răsară în aproape fiecare oraș din America, deschizând calea pentru viitoarea reînnoire.

Două evenimente marchează începutul istoric al mișcării carismatice, unul în Occident și unul în Orient. Când Dennis Bennett,

Mark's Episcopal Church din Van Nuys, California, a fost botezat în Duhul Sfânt, mișcarea carismatică a fost lansată pe Coasta de Vest. Sub influența unui grup local de laici carismatici, Bennett a condus alte 100 de persoane spre primirea botezului și vorbirea în limbi. Deși a fost forțat să demisioneze din parohia sa, cazul său a atras atenția la nivel național, creând o ieșire în lumina reflectoarelor a altor carismatici protestanți care îl precedaseră în experiența lor. Cartea sa, *Nine O clock in the Morning (Nouă ore dimineața)*, a relatat povestea dramatică a modului în care a fost botezat în Duhul Sfânt și a vorbit în limbi. Logos Publishers, fondată de Dan Malachuk, a fost editura care, în următorii 15-20 de ani, a fost sursa unei noi colecții de cărți de mărturie și de învățătură pentru mișcarea carismatică și penticostală.

În 1967, la Universitatea Duquesne din Pittsburgh, Duhul Sfânt s-a revărsat asupra unui grup de rugăciune catolic care a participat la un priveghi la miezul nopții. Deși în unele cercuri catolicii erau cu greu considerați creștini, cu atât mai puțin candidați pentru experiența penticostală, acest eveniment a lansat mișcarea carismatică catolică, iar mii de catolici au fost botezați în Duhul Sfânt, inclusiv preoți și călugărițe.

John și Elizabeth Sherrill au jucat un rol cheie în acele zile prin cărțile pe care le-au scris, prima carte fiind o introducere clasică în mișcarea carismatică, *They Speak with Other Tongues*, care urmărește investigația lui John Sherrill asupra fenomenului vorbirii în limbi. El relatează contextul istoric și biblic, examinează evenimente contemporane semnificative, împărtășește experiența sa personală și oferă o perspectivă valoroasă asupra darului Duhului Sfânt.

Membri ai Bisericii Episcopale, John Sherrill și soția sa sunt coautori a numeroase best-seller-uri, printre care The *Hiding Place*, *The Cross and the Switchblade* și *God's Smuggler*. Soții Sherrill au făcut parte din echipa revistei *Guideposts* Magazine timp de 20 de ani și au fost

editorii fondatori ai Chosen Books, o divizie a Fleming Revell.

De pe coasta de vest până pe coasta de est, Duhul Sfânt a botezat oameni din multe biserici - catolici, episcopi și metodiști - și apoi i-a păstrat acolo pentru a-i ajuta pe Duhul să aducă renașterea.

la aceste confesiuni. Sute de mici grupuri de rugăciune au apărut în toată țara, unde acești noi penticostali se puteau închina și se puteau sluji unii pe alții prin darurile Duhului.

CARISMATICII, PENTICOSTALII ȘI MASS-MEDIA

Așa cum am menționat anterior, Aimee Semple McPherson a fost prima penticostală care a folosit mass-media pentru a ajunge la mase. Apoi, în anii '50, Oral Roberts a făcut trecerea de la radio la televiziune, iar mii de oameni au urmărit cu regularitate programul său săptămânal.

De atunci, penticostalii și carismaticii au dominat marketingul televiziunilor creștine, inclusiv "The 700 Club" și Trinity Broadcasting Network. Rețele mai mici, precum Daystar și Inspiration, sunt, de asemenea, penticostale/carismatice în programarea lor.

Și în lumea editorială și-au lăsat amprenta. *Herald of Faith a* servit ca revistă de părtășie pentru Adunările Independente ale lui Dumnezeu până în jurul anului 1958. Când Mattsson-Boze a părăsit Biserica din Philadelphia în 1958, a luat cu el revista *Herald of Faith* și a continuat să o publice până în 1971, moment în care a predat revista lui Dan Malachuk de la Logos International. Logos s-a identificat în mod par- ticular cu "aripa" carismatică a mișcării. Publicația emblematică a Logos a fost revista lunară lucioasă *Logos Journal*. Malachuk avea, de asemenea, o divizie de editare a cărților înfloritoare, iar toate publicațiile erau vândute prin intermediul librăriilor religioase, bisericilor și ministerelor evanghelice.

Jamie Buckingham, prin intermediul revistei *Logos Journal*, a prezentat mulți lideri carismatici unei audiențe mai largi - lideri precum Dennis Bennett, Bob Mumford, Harold Hill, Merlin Carothers, Iverna Tompkins și Judson Cornwall, pentru a numi doar câțiva. Jamie Buckingham a editat *Logos Journal* pentru o vreme și a scris 14 cărți pentru companie, inclusiv best-sellerul *Shout it From the Housetops*

(1972), scris împreună cu fondatorul CBN, Pat Robertson, și *Daughter of Destiny* (1976), povestea lui Kathryn Kuhlman.

În cele din urmă, *Logos*, care devenise un cuvânt de uz casnic pentru mulți carismatici, a dat faliment la sfârșitul anilor '70, iar *Logos Journal* a fost vândut unor noi proprietari care l-au redenumit *Charisma,* care este publicat și astăzi. Buckingham a lucrat, de asemenea, cu Steven Strang de la *Charisma* și *Christian Life* Magazines, din 1979 până în 1992.

Strang a lansat și o editură, numită inițial Creation House. Sub eticheta lor, au publicat sute de articole despre penticostali și carismatici.

În 1983, Don Nori a fondat o mică editură carismatică în devenire, numită Destiny Image Publishers. Nori, care la acea vreme lucra la un ziar local, a trecut printr-o perioadă de trei zile în care a avut viziune după viziune cu privire la lansarea companiei. Într-una dintre aceste viziuni a auzit aceste cuvinte: "Noi îi publicăm pe profeți". Aceasta a devenit tema companiei, care a publicat multe dintre ministerele profetice din anii '80 și '90.

În ultimii 23 de ani, Destiny Image a devenit una dintre cele mai mari companii editoriale carismatice din lume. Este cunoscută mai ales pentru că a publicat cea mai bine vândută carte a episcopului T.D. Jakes (2 milioane de exemplare vândute), *Woman Thou Art Loosed (Femeie, ești liberă)* și best-sellerul lui Tommy Tenney (1,6 milioane de exemplare vândute), *The God Chasers (Căutătorii de Dumnezeu)*.

Buddy Harrison, împreună cu soția sa, Pat, au fost co-fondatori ai Bisericii Faith Christian Fellowship International, o slujbă pentru pastori. A fost președinte al organizației din 1978 până când a plecat acasă la Domnul, la 28 noiembrie 1998.

Harrison a fost cumnatul lui Kenneth Hagin și a avut o influență predominantă în cadrul cercurilor carismatice din cadrul Cuvântului de credință timp de peste două decenii. În anii 1970, a fondat Harrison House, care a devenit o editură de frunte în domeniul

literaturii Cuvânt-Feci. Printre autorii pentru Harrison House s-au numărat Kenneth Hagin, Sr., Kenneth și Gloria Copeland, Charles Capps, Joyce Meyer, Roberts Liardon, Oral Roberts și mulți alții.

În anii '90 și în secolul XXI au apărut alte renașteri și mișcări. Renașterea din Toronto și renașterea din Brownsville au atras sute de mii de oameni de-a lungul anilor '90. Oamenii veneau din întreaga lume pentru a experimenta puterea lui Dumnezeu demonstrată în cadrul întâlnirilor de noapte.

În ultimii 100 de ani, de la primele zile ale renașterii de la Azusa, a avut loc o expansiune fără precedent a mesajului penticostal. Penticostalii și carismaticii au câștigat o poziție uriașă în cadrul comunității creștinismului. Ei nu mai sunt cei săraci și needucați - ei se regăsesc în toate categoriile sociale, de la politicieni la directori executivi cor- porați.

Experiența penticostală care a explodat pe 312 Azusa Street a creat o schimbare de paradigmă care a infuzat o nouă energie și pasiune într-un creștinism liturgic și lipsit de viață. Penticostalii datorează foarte mult pionierilor care i-au precedat. Lor le dedicăm energia noastră reînnoită pentru a continua ceea ce au început ei.

NOTE DE SUBSOL

1. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*.
2. Ibidem.
3. Eddie Hyatt, *2000 Years of Charismatic History* (*2000 de ani de istorie carismatică)* (Tulsa, OK: Hyatt International Ministries, 1996), 181-182.
4. Liardon, *Generalii lui Dumnezeu*.
5. Hyatt, *2000 Years of Charismatic History*, 184.

Capitolul Unsprezece

VORBIREA ÎN LIMBI - DARUL LUI DUMNEZEU PENTRU TE

BENEFICIILE RUGĂCIUNII ÎN LIMBI STRĂINE[1]

Dacă ați participat la vreuna dintre întâlnirile mele, știți că sunt un susținător puternic al dezvoltării vieții de rugăciune a oamenilor, în special în ceea ce privește rugăciunea în limbi. În timpul mesajelor mele, pun adesea accentul pe limbi și pe rugăciunea puternică în timpul mesajelor mele, deoarece știu cât de benefice sunt aceste lucruri pentru viața unui creștin. Iată doar câteva dintre beneficiile rugăciunii în limbi.

Limbile sunt un semn

Primul beneficiu al vorbirii în limbi este că îți dă certitudinea că ai fost botezat în Duhul Sfânt. În întâlnirile mele, îi îndemn adesea pe cei din congregație să-i întrebe pe cei de lângă ei dacă sunt mântuiți și plini de Duhul Sfânt. Uneori le spun chiar să întrebe persoana de lângă ei să se roage în limbi cu voce tare.

Dacă acea persoană este plină de Duhul Sfânt, limbile vor curge din ea. Dacă nu este plină de Duhul Sfânt, o voi chema în față pentru a primi botezul. Eu numesc asta mers la pescuit!

Limbile te vor face puternic

Un alt motiv scriptural pentru rugăciunea în limbi este că îți întărește duhul în Prima Corinteni 14:4 (NKJV) citim:

Cel ce vorbește într-o limbă se edifică pe sine însuși....

Cuvântul "a edifica" înseamnă aici a te face puternic din punct de vedere spiritual. Rugăciunea în limbi te ajută să devii apt din punct de vedere spiritual, astfel încât să poți săvârși lucrările lui Dumnezeu pe pământ. Dacă ai un spirit fricos, este posibi- l să nu te rogi în limbi suficient.

Vă amintiți reclama aceea din America de acum câțiva ani despre sacii de gunoi Hefty? Era fie "Whimpy, Whimpy, Whimpy, Whimpy", fie "Hefty, Hefty, Hefty". Trebuie să vă decideți ce fel de container vreți să fiți, unul whimpy sau unul Hefty cu trei straturi. Vreau să fiu un container Hefty cu trei straturi, ca să pot ține în mine o mulțime de putere puternică a lui Dumnezeu!

Limbile te fac să fii sensibil din punct de vedere spiritual

Rugăciunea în limbi te ajută să devii conștient de evenimentele și întâmplările spirituale. Te ajută să îți sporești sensibilitatea la lucrările Duhului Sfânt. Oamenii care nu se roagă mult în limbi nu sunt atât de ageri pe cât ar putea fi în discernerea mișcărilor Duhului Sfânt și a evenimentelor generale ale lui Dumnezeu.

Limbile îți vor întări credința

În Iuda, versetul 20 (NKJV) aflăm că limbile ne trezesc credința. Jude scrie:

Dar voi, iubiților, zidindu-vă pe credința voastră cea sfântă, rugându-vă în Duhul Sfânt....

Limbile îți fac credința să prindă viață! Când treci prin rugăciunea în limbi, ești gata să crezi în Dumnezeu pentru orice! Îți stimulează capacitatea de a te încrede în El.

Limbile ajută la curățarea gurii tale

Rugăciunea în Duhul Sfânt te ajută să controlezi cel mai sălbatic membru al corpului tău - limba ta!

Limba ta face mai mult decât să guste înghețată, fratele și sora mea! Ea aduce viață sau moarte, binecuvântare sau blestem, în funcție de modul în care o lași să fie folosită. (Vezi Proverbe 18:21.) Unul dintre semnele matu- rii creștine este cât de mult control ai asupra comportamentului gurii tale.

Când te rogi mult în limbi, îți este mai ușor să-ți ții gura supusă Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, te ajută să rupi nevolnicia limbii tale și să-ți cureți vorbăria murdară.

Știu că majoritatea creștinilor nu înjură, dar din gura fiecăruia ies din când în când mărturisiri proaste și necredință. În lumina Scripturii, necredința este la fel de rea ca și înjurătura. Atunci când te rogi în limbi în mod regulat, bârfa și acuzațiile vor începe să dispară din vorbirea ta și sfințenia va începe să pătrundă în cuvintele și acțiunile tale.

În Iacov 1:26, se spune: *"Dacă cineva dintre voi pare a fi religios" (sau spiritual), "și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religia lui este zadarnică".*

În Iacov 3:8, citim: "*Dar limba nu poate fi îmblânzită de nimeni; ea este un lucru rău și fără stăpân, plină de otravă mortală".*

Dacă le spui mereu oamenilor lucruri pe care nu ar trebui să le spui, înseamnă că nu-ți supui suficient gura Domnului. Rugăciunea în limbi te ajută să dezvolți o conștientizare a comportamentului gurii tale.

Dacă nu ar exista niciun alt beneficiu în a te ruga în limbi decât acela de a-ți ține limba sub control, atunci acesta ar fi un motiv suficient pentru a o face.

Limbile aduc o împrospătare spirituală

În Isaia 28 vedem că vorbirea în limbi aduce o împrospătare spirituală. În versetul 11 citim:

Căci cu buze bâlbâite şi cu altă limbă va vorbi acestui popor. Căruia i-a zis: "Aceasta este odihna cu care puteţi face să se odihnească cei obosiţi; şi

cuvântul acesta al Domnului le-a fost spus precept după precept, precept după precept, linie după linie, linie după linie; aici puțin, acolo puțin... (Isaia 28:11-13 KJV).

Cineva l-a abordat odată pe Smith Wigglesworth și l-a întrebat: "Frate Wigglesworth, tu nu-ți iei niciodată o vacanță?".

"În fiecare zi", a răspuns el. "Ce vrei să spui?" "Mă rog în limbi zilnic și mă împrospătez. Asta e vacanța mea, asta e sărbătoarea mea."

Rugăciunea în limbi te împrospătează. Ai simțit vreodată că ești obosit, dar nu aveai niciun motiv să fii obosit? Când te simți așa, trebuie să te rogi în limbi și să faci ca acea împrospătare să izvorască din interiorul spiritului tău. Uzura și oboseala vor dispărea, iar în locul lor va veni la tine putere.

Un mod în care creștinii ar trebui să-și găsească odihna este rugăciunea în limbi. Rugăciunea în limbi te ajută să te menții proaspăt, puternic, treaz și fericit. Dacă te rogi în limbi în fiecare zi, te poți menține revigorat și odihnit.

Limbile îți dau puterea de a fi un martor

Un alt beneficiu al limbilor este că îți dă puterea de a fi martor.

"Dar voi veți primi putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului" (Faptele Apostolilor 1:8).

Limbile și Marea Comisie

Gândiți-vă la transformarea ucenicilor după revărsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii. (Vezi Faptele Apostolilor 2.) Acești oameni, care în mod normal Îl renegaseră pe Isus, se temeau de

mase și se certau între ei pentru a vedea cine ar fi cel mai mare, au predicat dintr-o dată cu atâta îndrăzneală încât Biblia spune că au întors lumea cu susul în jos! (Vezi Fapte 17:6.)

După ce Petru a predicat în ziua Cincizecimii, Biblia spune că trei mii de suflete au fost adăugate la biserică chiar în acea zi! (Vezi Faptele Apostolilor 2:41.) Aceasta este o mărturie puternică!

Isus a spus că limbile vor juca un rol important în Marea Trimitere. În Marcu 16 citim:

Și le-a zis: *"Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia în toate creștinătățile. Cine va crede și se va boteza va fi mântuit; dar cine nu va crede va fi condamnat. Și aceste semne vor urma celor ce vor crede: În numele Meu vor scoate demoni, vor vorbi cu limbi noi...* (Marcu 16:15-17).

Mulți oameni cred că Marea Trimitere se încheie cu "Mergeți în toată lumea și propovăduiți...", dar ea continuă.

Observați că în versetul 17 se spune: *"Și vor vorbi în limbi noi"*. Creștinii mai conservatori ar spune că a vorbi în limbi noi înseamnă a avea cunoașterea unei limbi străine. Pot să înțeleg de ce ar spune asta. În ziua Cincizecimii și în timpul revărsării de pe strada Azusa din 1906, și chiar și uneori astăzi, Dumnezeu le-a dat unora capacitatea de a vorbi în mod supranatural limbile naturale ale pământului cu fluență. Aceasta este o latură a botezului Duhului Sfânt față de care cred că generația noastră trebuie să fie deschisă. Dumnezeu va acorda uneori acest tip de apariție odată cu botezul în Duhul Sfânt.

Vorbind în limbile pământului

Îmi amintesc că am auzit astfel de povești de la bunica mea și de la alții care au făcut parte din penticostalismul timpuriu. Când unii au primit botezul cu Duhul Sfânt, au început să vorbească în mod miraculos într-o limbă străină.

În Topeka, Kansas, în anul 1901, un pastor pe nume Charles Parham a început să înțeleagă ce înseamnă să fii botezat cu Duhul Sfânt. O femeie pe nume Agnes Ozman a fost prima care a primit botezul Duhului Sfânt sub slujba lui Parham. Când a primit limbajul de rugăciune, ea a primit capacitatea

să vorbească un dialect chinezesc perfect și să-l scrie. Acest lucru a fost documentat la vremea respectivă de către guvernul Statelor Unite. Aceștia au trimis specialiști în limbi străine la Topeka pentru a investiga izbucnirea acestui fenomen. Când lucrătorii guvernamentali au ajuns acolo, au înregistrat 20 de limbi diferite vorbite, precum și o limbă pe care nu au putut-o interpreta.

Acest lucru s-a întâmplat în primele ore ale mișcării penticostale și cred că acest tip de manifestare va începe să se întâmple din nou în noul mileniu.

Oamenii au experimentat acest lucru și în timpul revărsării de pe strada Azusa. Misionarii de pe strada Azusa au fost trimiși în aproape toate marile grupuri de oameni din lume. Ei credeau că orice limbă pământeană vorbeau atunci când au fost umpluți de Duhul Sfânt era cea în care erau chemați să meargă și să predice. Dacă vorbeau într-un dialect cu iz african, se ridicau, cumpărau un bilet de vapor și pluteau în Africa. Când coborau de pe vas, vorbeau în limba lor până când cineva îi înțelegea și apoi continuau să predice.

Unii au plecat în China. Când au coborât de pe vas și au început să se roage în limbi, limba lor se activa și oamenii începeau să răspundă! Asta da chemare, fratele și sora mea! Așa a funcționat pentru mulți dintre ei.

Alții nu puteau vorbi într-o limbă străină decât periodic, iar când ajungeau pe câmpul de misiune, trebuiau să învețe singuri limba respectivă. Nu știu de ce a funcționat pentru unii și nu pentru alții, dar cred că atunci când Isus a spus: *"Și vor vorbi în limbi noi"* (Marcu 16:17), a inclus limbile naturale ale pământului, precum și limbile spirituale ale cerurilor. Ele lucrează împreună. Acesta este motivul pentru care revărsarea de pe strada Azusa s-a răspândit atât de rapid

pe tot pământul. Ei au înțeles importanța limbajului lor de rugăciune în rolul evanghelizării mondiale. Vorbirea în limbi le-a dat puterea de a fi martori eficienți pentru Hristos!

CUM SE SLUJEȘTE BOTEZUL ÎN DUHUL SFÂNT

Există cel puțin șapte pași pentru a sluji cu succes botezul în Duhul Sfânt cu dovada vorbirii în alte limbi. Cei șapte pași sunt:

Primul pas

Ajutați persoana să vadă că Duhul Sfânt a fost deja revărsat. (Vezi Faptele Apostolilor 2:4.)

Duhul Sfânt a fost revărsat în ziua Cincizecimii, iar acest dar puternic a fost disponibil credincioșilor încă de atunci. Explicați-i persoanei că nu trebuie să cerșească pentru darul Duhului Sfânt, tot ce trebuie să facă este să îl primească prin credință.

Pasul doi

Arătați-i persoanei care primește că, dacă s-a născut din nou, este deja calificată să primească darul Duhului Sfânt.

Explică-le că nu trebuie să-și curețe cumva viața pentru a primi promisiunea Duhului Sfânt. Este un dar gratuit. Tot ceea ce trebuie să facă este să ceară să îl primească. (Vezi Luca11:13.)

Pasul trei

Spuneți-i persoanei să se aștepte să primească atunci când vă puneți mâinile peste ea.

Darul Duhului Sfânt este adesea împărtășit credincioșilor prin impunerea mâinilor. Înainte de a le întinde mâinile și de a vă ruga, explicați-le că nu voi sunteți cel care îi va boteza cu Duhul Sfânt, ci Domnul Isus Hristos. Impunerea mâinilor servește doar ca punct de contact pentru ca ei să-și elibereze credința.

Pasul patru

Explicați-i persoanei ce urmează să i se întâmple și că ea este cea care va trebui să deschidă gura pentru a vorbi.

Duhul Sfânt nu va vorbi în locul lor! Persoana care primește va trebui să deschidă gura și să se supună fluxului interior al Duhului Sfânt.

Pasul cinci

Asigură-i că nu vor primi un duh contrafăcut. În Luca 11:11-13, Isus a spus:

Dacă un fiu va cere pâine de la un tată dintre voi, îi va da el o piatră? Sau, dacă îi cere un pește, îi va da oare un șarpe în loc de pește? Sau, dacă va cere un ou, îi va oferi un scorpion? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru ceresc va da Duhul Sfânt celor care i-l cer! Luca11:11-13 (NKJV)

Pasul șase

Încurajați persoana să vorbească și să acționeze cu credință.

Nu-i permiteți persoanei să vorbească în limba maternă. Spuneți-i să deschidă gura prin credință și să înceapă să pronunțe diferitele silabe și sunete ale noii lor limbi personale de rugăciune.

Pasul șapte

Nu permiteți ca o mulțime să se adune în jurul persoanei pe care o slujiți.

Spectatorii creează confuzie și adesea împiedică persoana pentru care vă rugați să primească darul Duhului Sfânt.

CUM SĂ PRIMEȘTI DUHUL SFÂNT ȘI SĂ VORBEȘTI ÎN LIMBI STRĂINE

Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi,

după cum le dădea Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 2:4 NKJV).

Atunci când căutăm botezul cu *Duhul* Sfânt, este important să ne amintim că ucenicii vorbeau în limbi *"după cum le dădea Duhul să vorbească"* (Fapte 2:4). Ce înseamnă acest lucru? Înseamnă că în spiritul lor au început să audă vocea Duhului Sfânt care le dădea glas. Ei auzeau rostirile în interior, dar trebuiau să deschidă gura și să le rostească.

Pentru a putea vorbi în noua ta limbă de rugăciune, trebuie să-ți liniștești mintea pentru a putea auzi

ceea ce Duhul Sfânt vă spune în interior. Unii oameni aud doar un singur sunet și îl repetă la nesfârșit. Acesta este un bun început.

Când primiți botezul cu Duhul Sfânt, nu este nevoie de emoții dramatice, de tresăriri sau de căderi. Este ca și cum ai spune: "Unu, doi, trei", și ai plecat, vorbind în limbi străine. Și ce se întâmplă? Auzi cuvinte noi pe dinăuntru, în care Duhul Sfânt vorbește cu spiritul tău, și începi să le rostești cu credință. Este atât de simplu.

Acum că știi toate motivele pentru care diavolul nu vrea ca tu să vorbești în limbi, este timpul să primești botezul în Duhul Sfânt. Rugați-vă cu voce tare următoarea rugăciune și apoi pășiți cu credință și începeți să vorbiți în noua voastră limbă cerească.

Doamne Iisuse,

Eu cred că Tu ești Cel care botează cu Duhul Sfânt. Îți cer să mă botezi cu Duhul Sfânt acum. Primesc plinătatea prețiosului Tău Duh prin credință și voi începe acum să vorbesc în alte limbi. În numele puternic al lui Isus mă rog, Amin.

Semnat:_____

NOTA DE SUBSOL

1. Roberts Liardon, *Why the Devil Doesn't Want You to Pray in Tongues* (*De ce diavolul nu vrea să te rogi în limbi* (Laguna Hills, CA: Embassy Publishing, 1999).

Apendice I

DOCTRINE ȘI ÎNVĂȚĂTURI ALE MISIUNE DE CREDINȚĂ APOSTOLICĂ

Următoarele doctrine și învățături au fost predate și îmbrățișate de Misiunea din strada Azusa și sunt preluate din ziarul *Credința Apostolică*. În fiecare număr erau enumerate majoritatea acestor declarații de credință. Declarațiile despre rânduielile lui Dumnezeu se găsesc în volumul 10.

MISIUNEA DE CREDINȚĂ APOSTOLICĂ

Susține restaurarea credinței predate sfinților: religia din vechile timpuri, cu întâlniri de tabără, treziri, misiuni, muncă în stradă și în închisori și unitate creștină peste tot.

Pocăința-Marc 1:14,15.

Durerea dumnezeiască pentru păcat, exemplu - Matei 9:13; 2 Corinteni 7:9-11;

Faptele Apostolilor 3:19; Faptele Apostolilor 17:30-31.

Mărturisirea păcatului-Luca 15:21; Luca 18:13.

Părăsirea căilor păcătoase-Isaia 55:7; Iona 3:8; Proverbe 28:11.

Restituirea-Ezechiel 33:15; Luca 19:8.

Credința în Iisus Hristos.

Prima lucrare

Justificarea este acel act al harului gratuit al lui Dumnezeu prin care primim iertarea păcatelor. Faptele Apostolilor 10:42,43; Romani 3:25.

A doua lucrare

Sfințirea este a doua lucrare a harului și ultima lucrare a harului. Sfințirea este acel act al harului gratuit al lui Dumnezeu prin care El ne face sfinți. Ioan 17:15-17: "Sfințește-i prin Adevărul Tău; lucrarea Ta este adevărul." 1 Tesaloniceni 4:3; 1 Tesaloniceni 5:21; Evrei 13:12;
Evrei 2:11; Evrei 12:14.

Sfințirea este curățirea pentru a face sfânt. Ucenicii au fost sfințiți înainte de Ziua Cincizecimii. Printr-un studiu atent al Scripturii, veți descoperi că așa este și acum: "Voi sunteți curați prin Cuvântul pe care vi l-am spo- rivit". (Ioan 15:3; 13:10); iar Isus suflase asupra lor Duhul Sfânt (Ioan 20:21,22). Știți, că ei nu puteau primi Duhul dacă nu erau curați. Isus a curățat și a scos orice îndoială din biserica Sa înainte de a se întoarce în glorie.

Botezul Duhului Sfânt este un dar de putere asupra vieții sfințite; astfel că atunci când îl primim avem aceeași dovadă pe care au primit-o ucenicii în ziua Cincizecimii (Fapte 2:3,4), vorbind în limbi noi. Vezi și Fapte 10:45, 46; Fapte 19:6; 1 Cor., 14:21. "Căci voi face o lucrare în zilele voastre, pe care voi nu o veți crede, chiar dacă vi se va spune" (Evrei 1:5).

Vindecare

Trebuie să credem că Dumnezeu este capabil să vindece -

"Eu sunt Domnul care te vindecă". Iacov 5:14; Psalmii 103:3; 2 Împărați 20:5; Matei 8:16-37; Marcu 16:16-18. "Iată că Eu sunt Domnul, Dumnezeul a toată făptura; este oare ceva prea greu pentru Mine?" (Ieremia 22:27).

Prea mulți au confundat harul sfințirii cu îndumnezeirea puterii sau cu Botezul Duhului Sfânt; alții au luat "ungerea care rămâne" pentru Botez și nu au reușit să atingă gloria și puterea unei adevărate Rusalii.

Sângele lui Isus nu va șterge niciodată orice păcat între om și om pe care îl pot îndrepta; dar dacă nu putem îndrepta greșelile, Sângele le acoperă cu bunăvoință (Matei 5:23-24).

Noi nu luptăm împotriva oamenilor sau a bisericilor, ci căutăm să înlocuim formele și crezurile moarte și fanatismul sălbatic cu un creștinism viu și practic. "Iubire, credință, unitate" sunt cuvintele noastre de ordine, iar "Victorie prin sângele ispășitor" este strigătul nostru de luptă. Promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate. El a spus: "Fii credincios în puține lucruri și te voi face conducător peste multe". Din mica mână de creștini care au stat lângă cruce când au venit încercările și descurajările, Dumnezeu a ridicat o oaste puternică.

RÂNDUIELILE ÎNVĂȚATE DE DOMNUL NOSTRU (*CREDINȚA APOSTOLICĂ*, VOL. 10)

Credem în trei rânduieli în biserică, spălarea picioarelor, Cina Domnului și botezul în apă.

Spălarea picioarelor (Ioan 13)

Dragii mei; este atât de dulce să ne gândim la această minunată iubire pe care Cristos al nostru o are pentru poporul Său drag. O, iubiților, gândiți-vă doar la Hristosul nostru Atotputernic. El a devenit un slujitor și a spălat picioarele ucenicilor. Acesta este primul loc din Scripturi în care Îl vedem pe Isus folosind apa, un tip foarte asemănător cu regenerarea, spălând picioarele ucenicilor. Cuvântul vorbește despre regenerare ca despre spălarea cu apă. Această

rânduială este un tip de regenerare. Isus este Cuvântul. "Acum sunteți curați prin Cuvântul pe care vi l-am spus". Ioan 15:3.

Iisus a spălat picioarele ucenicilor și i-a îndemnat la umilință și caritate. Binecuvântați Numele Său sfânt. Citim în Cuvântul lui Dumnezeu: "Înainte de sărbătoarea Paștelui, când Isus a știut că a sosit ceasul Său, ca să

El trebuia să plece din lumea aceasta la Tatăl, după ce i-a iubit pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la sfârșit (Binecuvântați pe Dumnezeu! Lăudați numele Său sfânt!) Cina s-a încheiat, diavolul punând acum în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, să-L trădeze. Isus, știind că Tatăl a dat toate lucrurile în mâinile Sale, că El a venit de la Dumnezeu și că mergea la Dumnezeu, S-a ridicat de la cină și și-a dat la o parte hainele, a luat un prosop și S-a încins. După aceea a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu prosopul cu care era încins." Ioan 13:1-4.

Citim unde Isus vine la Simon Petru și Petru I-a spus: "Doamne, îmi speli Tu picioarele?" Isus i-a răspuns: "Ce fac Eu nu știi acum, dar vei ști aici- după aceea". Putem vedea că era ceva nou pentru Petru. El nu era obișnuit ca Maestrul să-i spele picioarele. Domnul Isus i-a spus că va ști după aceea. Ceea ce a vrut să spună Domnul Isus a fost că, atunci când binecuvântatul Duh Sfânt va fi revărsat după înviere și înălțare la cer, acest binecuvântat Duh Sfânt îl va conduce pe Petru în toate doc- trinele lui Isus. Ele vor fi practicate exact așa cum a spus Isus în Ioan 16:12; "Am încă multe lucruri să vă spun, dar nu le puteți suporta acum. Dar când va veni Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul, căci nu va vorbi de la Sine, ci tot ce va auzi, va vorbi și El; și vă va arăta lucrurile viitoare. El Mă va glo- rifica, căci El va primi din ale Mele și vi le va arăta".

Petru I-a spus: "Niciodată nu-mi vei spăla picioarele". Isus i-a răspuns: "Dacă nu te voi spăla, nu ai parte cu Mine".

Dragi preaiubiți, niciunul dintre noi nu ar trebui să respingă porunca Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos, sau aceste diferite rânduieli pe care El le-a instituit. Cu ce drept îi dictăm noi ceva Stăpânului nostru binecuvântat? El a spus atât de ten- dernic: "Dacă nu te spăl, nu ai parte cu Mine". Aceasta a fost o mustrare și pentru orice bărbat sau femeie care se crede independent de învățăturile lui Isus.

Când Petru a auzit această mustrare, i-a spus Domnului: "Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul meu". Cât de mult l-au iubit acești ucenici pe Isus după aceea. Isus i-a spus: "Cel care este spălat

nu are nevoie decât să-și spele picioarele, ci este curat până la capăt, iar voi sunteți curați, dar nu toți".

Deci, după ce le-a spălat picioarele, după ce Și-a luat hainele și S-a așezat din nou, le-a spus: "Știți ce v-am făcut? Voi Mă numiți Stăpân și Domn și spuneți bine, căci așa sunt. Dacă Eu, deci, Domnul și Stăpânul vostru, v-am spălat picioarele, trebuie să vă spălați și voi picioarele unii altora". De ce? Ei bine, nu trebuie decât să citim singuri următorul verset: "Căci v-am dat vouă pildă".

Dragii mei, putem vedea că aceasta este umilința față de celălalt în iubirea adevărată. În timp ce înseamnă asta, să presupunem că o practicăm cu toții la propriu, căci Isus este exemplul nostru. El a spus: "V-am dat o pildă ca să faceți cum v-am făcut Eu". Unii ar putea spune că manierele și obiceiurile s-au schimbat față de acea zi, deoarece nu mai purtăm sandale, dar, dragii mei, oare manierele și obiceiurile noastre vor schimba Cuvântul lui Dumnezeu? "Adevărat, Adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât Domnul său, nici cel trimis mai mare decât Cel care l-a trimis. "Dacă știți aceste lucruri, fericiți veți fi dacă le veți face." Acum, acest lucru este pentru adevărații Săi credincioși, pentru că ei sunt vrednici. Versetul 18 explică tocmai cine nu trebuie să le facă. El spune: "Nu vorbesc despre voi toți, căci știu pe cine am ales". Dragi preaiubiți, dacă Domnul ne-a ales, ne-a ales să umblăm în lumină, așa cum El este în lumină, pentru ca să avem părtășie unii cu alții, iar Sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de orice păcat. Amin.

Însuși Isus a instituit spălarea picioarelor în Noul Testament, nu ca în Vechiul Testament, când preotul își spăla singur picioarele la ligheanul din templu care reprezenta regenerarea, ci Isus Însuși a spălat picioarele ucenicilor și le-a șters cu prosopul. De aceea, dragii mei, noi credem că spălarea picioarelor este una dintre rânduielile Bisericii lui Dumnezeu. Constatăm că este o slujbă mult binecuvântată de Dumnezeu pentru sufletele noastre. Este pentru

ucenici, nu pentru păcătoși. În această slujbă, surorile se vor aduna separat și își vor spăla picioarele una alteia, iar frații vor spăla picioarele fratelui. Acesta este, de asemenea, un serviciu de mărturie, cântare și laudă. După aceea urmează cina Domnului.

Cina Domnului

Domnul Isus a mâncat Paștele cu ucenicii Săi; aceasta era legea lui Moise. Nu s-a terminat pentru totdeauna, căci El a dat acea masă la o parte și, după ce a spălat picioarele ucenicilor, a instituit Cina Domnului, Paștele creștin, pâinea și vinul. Paștele era chiar tipul lui Isus. Avea o triplă semnificație: sângele stropit pentru răscumpărare; trupul mielului mâncat pentru sănătate și vindecare; și trecerea peste Marea Roșie, care era un tip al Sângelui lui Isus Hristos care ne dă victoria asupra tuturor puterilor dușmanului.

"Domnul Isus, în noaptea în care a fost trădat, a luat pâine și, după ce a mulțumit, a frânt-o și a zis: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu care s-a frânt pentru voi; faceți aceasta în amintirea Mea. Tot așa a luat și paharul, după ce a cinat, zicând: Acesta este Noul Testament în Sângele Meu; faceți aceasta, ori de câte ori îl veți bea, în amintirea Mea. Căci ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul acesta, arătați moartea Domnului, până va veni El" (1 Corinteni 2:23-26). Lăudați Numele Său cel sfânt. Vedem că această rânduială ne arată venirea Domnului, marea noastră eliberare, așa cum Paștele a fost eliberarea copiilor lui Israel din Egipt.

Cina de Paște le amintea mereu evreilor de marea dragoste a lui Dumnezeu pentru ei, care i-a eliberat din robia egipteană. Era prin sângele care îi arăta spre Mielul de la Calvar. Cina Domnului este pentru noi un memorial al morții Domnului nostru și ne arată spre venirea Lui pentru a ne prinde în libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu.

Ei au mâncat Paștele, trupul mielului care le-a dat putere și vindecare. Trupul mielului însemna vindecare și sănătate, așa cum trupul lui Hristos este sănătate pentru noi, "căci prin rănile Lui v-ați vindecat". Constatăm că, atunci când ne împărtășim din această rânduială, ea aduce vindecare trupurilor noastre, dacă discernem trupul

Domnului prin credință (1 Corinteni 29-30). De asemenea, ne învață mântuirea și sfințirea prin Sânge. Sufletele noastre sunt zidite, pentru că mâncăm trupul Său și bem Sângele Său. Domnul Isus a promis: "Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt

care iese din gura lui Dumnezeu. Fie ca fiii lui Hristos să trăiască pretutindeni prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Botezul în apă

Credem în botezul în apă, deoarece Isus a poruncit acest lucru după învierea Sa. Marcu 16:16. "Cine va crede și se va boteza va fi mântuit." Credem în apă prin scufundare, unică. Matei 3:16. "Și Isus, după ce a fost botezat, a ieșit imediat din apă" (Fapte 8:38-39). "Și a poruncit ca carul să se oprească; și au coborât în apă, atât Filip, cât și eunucul; și l-a botezat. Când au ieșit din apă, Duhul Domnului l-a prins pe Filip, încât eunucul nu l-a mai văzut; și a plecat bucuros."

Ea îl prezintă pe credincios alături de Hristos în moarte, îngropare și înviere. Romani 6:3-5: "Nu știți că toți cei care am fost botezați în Isus Hristos am fost botezați în moartea Lui? De aceea, prin botezul în moarte, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm într-o viață nouă. Mai întâi, dacă am fost sădiți împreună în asemănarea morții Lui, vom fi și noi în asemănarea învierii Lui." Galateni 3:27: "Căci toți cei care ați fost botezați în Hristos v-ați îmbrăcat în Hristos."

Botezul nu este o rânduială mântuitoare, dar este esențial pentru că este o poruncă a Domnului nostru. Marcu 16:16 și Faptele Apostolilor 2. 28 "Pocăiți-vă și fiți botezați fiecare dintre voi în numele lui Isus Hristos pentru iertarea păcatelor voastre". Ea nu este "nu lepădarea murdăriei cărnii, ci răspunsul unei conștiințe bune față de Dumnezeu" (1 Petru 3:21). Este ascultarea față de porunca lui Isus, în urma credinței mântuitoare. Credem că fiecare credincios adevărat o va practica.

Un ucenic care este botezat cu Duhul Sfânt și cu foc, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, ar trebui să-l administreze. Matei 28:19- 20: "De aceea, mergeți și învățați toate neamurile, botezându-

le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; învățându-le să păzească toate lucrurile pe care vi le-am poruncit." Aflăm că

ei trebuiau să aștepte mai întâi promisiunea Tatălui care îi va califica. Faptele Apostolilor 1:4: "Și, adunându-se cu ei, le-a poruncit să nu plece din Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui".

Credem că ar trebui să învățăm poporul lui Dumnezeu să respecte toate lucrurile pe care El ni le-a poruncit, punând în practică orice poruncă și trăind după orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Aceasta este o Evanghelie completă.

Mântuirea biblică te va duce în rai, dar dacă nu ai mântuirea biblică, vei avea o mulțime de probleme la poartă. Numele tău nu va fi găsit.

Nu suntem chemați de această țară să predicăm Evanghelia, ci suntem chemați din ceruri, iar cerul nu este în faliment și nici Dumnezeu nu a ieșit din afaceri. El nu ne trimite să predicăm această Evanghelie și să ne plătim facturile. Faceți afaceri pentru Hristos și El va avea grijă de voi.

"Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică." Oh, astăzi, dacă Îl ai pe Domnul Isus Hristos în inima ta, ai viața veșnică. Această mântuire este reală; nu este o influență.

Din coasta Lui a curs Sânge și apă. Sângele reprezintă curățirea, iar apa Botezul Duhului Sfânt. Râurile de apă vie pe care Isus le-a promis au curs din coasta Sa. Noi obținem toate acestea trăind în Hristos.

Domnul a pus la dispoziție Cuvântul ca o oglindă pentru a ne vedea dacă avem pete pe noi înșine. Cuvântul este o mașină de spălat. "Voi sunteți curați prin Cuvântul pe care Eu (Hristos) vi l-am spus".

Când ești sfințit, vechiul Ismael al sufletului tău este scos din casa ta. Sunteți liberi de omul cel vechi. Bătrânul Ismael nu-l va mai ciupi pe micul Isaac ca să-l facă să plângă. Isus Hristos este întronat în acea casă.

Oh, este atât de prețios să-L ai pe Domnul Isus încoronat în inima ta. Cât de minunat și de dulce îți desfășoară Duhul Sfânt Scripturile.

Primiți Duhul Sfânt și El vă dezvăluie totul din Geneză și Apocalipsa. El începe și desfășoară, iar tot ce trebuie să faci tu este să continui.

Evreii au fost chiar smochinul pe care Domnul l-a plantat. L-a plantat pentru ca sceptrul să nu se depărteze de Iuda. Irod a fost primul rege străin care a legănat sceptrul peste poporul lui Dumnezeu. Chiar în acel moment, Hristos s-a născut și guvernarea a fost pe umerii Lui. Acest lucru a împlinit Geneza 49:10.

"Iubirea liberă" și tot ceea ce este de acest fel vine din groapa iadului. Este un balaur care îi devorează pe cei care ies din Cuvânt. Totuși, laudă lui Dumnezeu, El le-a dat copiilor Săi să cunoască aceste duhuri. Astfel de spirite nu vor fi permise, așa cum nici magicienilor, ghicitorilor sau vrăjitorilor nu li s-a permis să fie printre copiii lui Dumnezeu în primele zile.

Dacă aveți carnalitate în inimă și nu o scoateți afară, nu știți unde vă va duce. De îndată ce primești lumina sfințeniei, trebuie să cauți imediat Sângele curățitor, altfel îți vei pierde toată mântuirea.

Noi credem într-o mântuire reală care îți dă mărturia prin Duhul Sfânt. Calvin a învățat o mântuire pe care dacă spuneai că o ai, nu o aveai; și dacă o aveai, nu o știai; și dacă o pierdeai, nu o puteai obține din nou. Wesley a învățat că, dacă o aveai, o cunoșteai, iar dacă o pierdeai, o puteai obține din nou. Isus a spus: "Cel care crede în Fiul are mărturia în el însuși". Noi învățăm că, dacă un om este prins în capcană de diavol și nu a călcat în picioare Sângele lui Isus Hristos și nu a socotit Sângele cu care a fost sfințit ca fiind un lucru profanat, el poate să se întoarcă la Isus Hristos prin restituire și credință și prin refacerea primelor fapte.

Dacă inima ta este deschisă la Sângele lui Hristos, El te va salva. Tot ce vrea El este o inimă pocăită, care are o durere dumnezeiască pentru păcat, și El te va spăla. Chiar dacă păcatele tale sunt roșii ca

purpura, ele vor fi ca lâna. O, făgăduințele lui Dumnezeu sunt sigure și neclintite și, chiar dacă cerul și pământul trec, făgăduințele lui Isus nu vor trece niciodată. Atâta timp cât există suflare și viață în trupul tău, poți să privești la Isus și El

te va mântui, dar dacă nu există pocăință în inima ta, nu vei avea nici o dorință de a fi mântuit. Iubiților, dacă în inima voastră există o particulă de dorință de a privi la Dumnezeu, nu ați păcătuit și nu ați pierdut ziua de har. Cei care au păcătuit și și-au pierdut ziua harului, nu pot fi mișcați mai mult decât un scaun. Nici un apel nu-i va mișca. Hristos are dorința de a salva fiecare bărbat și femeie de pe fața pământului.

Nu citim nimic în Cuvânt despre scrierea în limbi necunoscute, așa că nu încurajăm acest lucru în întâlnirile noastre. Să măsurăm totul după Cuvânt, pentru ca orice fanatism să fie ținut departe de lucrare. Am constatat că este îndoielnic dacă a ieșit ceva cu adevărat bun din astfel de scrieri.

INFORMAȚII DE CONTACT ALE AUTORULUI

Roberts Liardon Ministries
P.O. Box 30710
Laguna Hills, CA 92654
Telefon: 949-833-3555
Fax: 949-833-9555
Web: www.robertsliardon.org

Vizitați următorul site web pentru a vedea filme rare, fotografii și înregistrări vocale ale lui Smith Wigglesworth, Aimee Semple McPherson, A.A. Allen, Kathryn Kuhlman și mulți alții.
www.godsgenerals.org(http://www.godsgenerals.org)

Copii suplimentare ale acestei cărți și ale altor titluri de carte de la DESTINY IMAGE sunt disponibile la librăria locală.

Sunați gratuit: 1-800-722-

6774. Trimiteți o cerere pentru

un catalog la:

Destiny Image® Publishers, Inc.
P.O. Box 310
Shippensburg, PA 17257-0310

"Vorbind despre scopurile lui Dumnezeu pentru această generație și pentru generațiile care vor veni".

Pentru o listă completă a titlurilor noastre, vizitați-ne la www.destinyimage.com